

PORTRÉTY VRAHŮ

OBSAH:

	PORTRÉTY VRAHŮ - ALBERT FISH Nejsnazší způsob, jak zjistit rozdíl mezi realitou a obecným povědomím o brutalitě masových vrahů šířeným z médií, je shlédnout film Mlčení jehňátek a pak se seznámit s životopisem nejúchýlnějšího sériového vraha Alberta Fische ..	strana 03
	PORTRÉTY VRAHŮ - OTTIS TOOLE, KANIBAL Z JACKSONVILLE, ČÁST 1 Portrét jednoho z nejhorších sériových vrahů s IQ 70, jehož po celý život ovládaly nejnižší zvířecí pudy a který pod vlivem koktejlu z drog a alkoholu zavraždil a umučil více než 150 lidí, z nichž si některé opékal a vytvořil sbírku receptů pro mlsný kanibalský jazýček ..	strana 13
	PORTRÉTY VRAHŮ - OTTIS TOOLE, KANIBAL Z JACKSONVILLE, ČÁST 2 Záznam interview s autentickým sadistickým kanibalem z roku 1991, proti kterému je smyšlený filmový Hanibal Lecter jen amatérský břídl.	strana 19
	PORTRÉTY VRAHŮ - FUCK THE SYSTEM BY GEORGE METESKY Jste zoufalí a chorobně toužíte, aby se Vašimi problémy konečně někdo zabýval ? Chcete-li, aby si Vás všimli, staňte se teroristou, naučte se vyrábět bomby a odpalujte je. Počítejte ale s tím, že ve hře na kočku a na myš se brzy změní role a Váš odchyt bude jen otázkou času.	strana 26
	PORTRÉTY VRAHŮ – JOSEF K., ČESKÝ ROZPAROVAČ S IQ 145 V psychologických testech inteligence Josef K. exceloval. Docílil neuvěřitelných 145 IQ ! Křivka popisující strukturu jeho rozumových schopností kulminovala v matematickém nadání, v tvořivosti a paměti. Josefu K. táhlo na jedenatřicet a měl za sebou patnáct zlepšovacích návrhů, šest vynálezů, z toho pět patentovaných – a šest vražd dívek ve věku osmnácti až dvaadvaceti let.	strana 31
	PORTRÉTY VRAHŮ - ED KEMPER, OBR ZE SANTA CRUZ Dalo by se říct, že Edmund Emil Kemper by mohl inspirovat Alfreda Hitchkoka k natočení slavného filmu Psycho. Oproti filmovému hrdinovi má však skutečný vrah, Ed Kemper, poctivých 160 kg, měří více než dva metry a jeho IQ překračuje 140. Svoji matku nevyčpal, ale vzal ji kladivem po hlavě, hlavu uříznul a pak souložil s jejím tělem.	strana 35
	PORTRÉTY VRAHŮ - FUCK THE SYSTEM BY CHO SUNG-HUA Na začátku byl sen o novém životě v USA a na konci deziluze a masakr na Univerzitě s bilancí 32 mrtvých a 12 těžce zraněných. Svůj čin vrah odůvodnil slovy „Teď musíte žít s tím, že na vašich rukách ulpěla krev, kterou nikdy nesmyjete“.	strana 48
	PORTRÉTY VRAHŮ – RITUÁLY SMRTI Na závěr série článků o vrazích připojujeme pohled očima kriminalistů, seznámíme se blíže s metodami chytání nebezpečných zločinců, zaměříme se na obecný profil sériových vrahů a rozpoznávání bludů, pod jejichž vlivem píchají zločiny.	strana 53

PORTRÉTY VRAHŮ - ALBERT FISH

Nejsnazší způsob, jak zjistit rozdíl mezi realitou a obecným povědomím o brutalitě masových vrahů šířeným z médií, je shlédnout film *Mlčení jehňátek* a pak se seznámit s životopisem nejúchylnějšího sériového vraha Alberta Fisha ..

Dlouho jsem váhal, zda tohle téma dát na náš web, ale nakonec jsem si řekl, že ano. Text čerpá z knihy "Bestiální vrazi". Na úvod začneme s úchylem, který se jmenoval Albert Fish a který patřil mezi největší monstra, jaká chodila po téhle zemi ne ani tolik počtem vražd, ale množstvím perverzních úchylek toho nejhoršího ražení. Sám měl rodinu čítající šest dětí a na první pohled vypadal jako hodný usedlý, úplně obyčejný, prostý člověk. Když FBI odhalila jeho zvěrstva, byl to již starý pán v důchodu a zvevřením připomínal hodného dědečka. Celý jeho život však připomíná horor, který zatím žádný jiný vrah nedokázal překonat.

V pondělí 11. března 1935, na začátku soudního procesu s Albertem Fishem ve Westchesteru, byli diváci ohromeni nevinným vzhledem tohoto starce, kterého tisk překřtil na "*Lidožrouta*". Vyhublá tvář, řídké šedivé vlasy, úzký šedivý knírek, modré slzíci oči, které se vyhýbaly kontaktu s davem. Jeho shrbené a unavené tělo jako by nepatřilo pětadesátiletému muži. Byl šedivý, nevýrazný, banální. Na sobě měl špatně strížené šaty šedé barvy a pruhovanou, narychlo uvázanou kravatu kolem hubeného krku. Kontrast se zvěrstvy, z nichž byl obžalován v úvodní prokurátorově řeči, byl obrovský.

Albert Fish

Chudá, ale soudržná rodina Buddových žila v jednom bytě v New Yorku se svými dvěma dětmi, desetiletou Grace a Edwardem, který si hledal práci přes léto. 27. května 1926 si podal inzerát: "*Mladý, osmnáctiletý muž by rád pracoval na venkově. Kontaktujte Edwarda Budda, 15. západní ulice, číslo 406.*"

Wisteria Cottage: dům hrůzy

Na druhý den se u Buddových objevil jistý Frank Howard. Vlastnil farmu ve Farmingdale na Long Islandu, byl ženatý a měl šest dětí. Pěstoval hlavně zeleninu a jezdil traktorem. Howard najal Edwarda a vyplatil mu zálohu na plat, potom vysvětlil rodičům, že jeho sestra pořádá oslavu narozenin jednoho z jeho dětí a požádal Buddovy o dovolení vzít tam s sebou malou Grace. "Miluju děti," řekl. "A přivedu vám jí zpátky, ještě než se setmí." Buddovi váhali, ale nakonec Grace povolili odejít. Měla přece tak málo příležitostí, aby se mohla pobavit. Aby je uklidnil, dal jim Frank Howard adresu své sestry, která bydlela na Columbus Avenue, blízko 137. ulice. Buddovi nevěděli, že Columbus Avenue končí na 110. ulici.

Ruku v ruce zamířili Howard s dítětem ke stanici metra na 14. ulici. Cestou se domnělý farmář zastavil u stánku s novinami a vyzvedl si těžký, převázaný balíček, zabalený do tmavohnědé papíru. Poděkoval obchodníkovi, že mu ho pohlídal a strčil mu do ruky drobné. Když přijeli na Grand Central Station, nasedli muž a holčička do vlaku ve směru na Irvington v okrese Westchester. Když dojeli na místo a vystoupili na nástupiště, malá Grace rychle vběhla zpátky do vlaku a o několik sekund později byla zpátky: "**Balíček! Zapomněl sis balíček!**"

Z nádraží šli pěšky do Mountain Road v Greenburghu. Na konci ulice tam stál dům, stranou od ostatních, blízko lesa: Wisteria Cottage. Uvnitř to bylo cítit zatuchlinou a Howard přikázal Grace, aby si šla hrát ven, než přijde sestra. V prvním patře byla místnost s odlepenými tapetami, chudě zařízená jedním stolem a dvěma houpacími židlemi. "*Frank Howard*" hleděl z okna na Grace, která trhala kytičky. Svlekl se do naha, rozbalil tmavohnědý balík a vyndal z něj to, co později ve svých přiznáních bude nazývat "*nástroje Pekla*": pilku, sekáček na maso a

dlouhý řeznický nůž. Pak se vyklonil z okna a zavolal na Grace, aby přišla za ním.

Později vyprávěl: "Pečlivě jsem zavřel dveře pokoje, dokud nepřišla až nahoru. Pak jsem dveře otevřel. Když viděla, že jsem nahý, chtěla utéct. Chtěla seběhnout po schodech, ale chytil jsem ji. Řekla mi, že to poví mamince. Když jsem ji dostal do pokoje, položil jsem ji na zem na kus plátna, který jsem si připravil. Potom jsem ji vlastníma rukama uškrtil. Klekl jsem si jí na prsa, aby byla rychleji mrtvá. Pak jsem ji svlékl. Vzal jsem nůž a prořízl jsem jí krk. Mezitím jsem jí položil prázdný hrnc pod hlavu. Měla dlouhé vlasy a krev se jí do nich vsákla. Zbytek vytekl do hrnce, kterého jsem se později zbavil. Potom jsem její tělo rozřezal na tři kusy, nejdřív hlavu, pak trup těsně nad pupkem. V lese stál altánek. Byly v něm čisté záchody, v nichž jsem schoval pár bílých botiček a uříznutou hlavu. Ověřil jsem si, že nějaký náhodný příchozí si jich nemůže všimnout. Trup a nohy jsem přibil na dveře a pak jsem je zavřel. Potom jsem si na zahradě umyl ruce ... Vrátil jsem se zpátky za čtyři dny. Tělo už začínalo smrdět. Oknem jsem vyhodil oba kusy, které byly v pokoji, pak jsem sešel dolů, sebral jsem je a srovnal k sobě u kamenné zdi za domem. Ale neschovával jsem je. Pak jsem přinesl hlavu, jejíž vlasy už byly ztvrdlé krví a položil jsem ji na stejné místo. Takhle bylo tělo prakticky celé. Pak jsem se vrátil domů."

V popisu vraždy Grace Buddové, tak, jak figuruje v policejním hlášení, podepsaném Albertem Fishem, chybí některé příšerné detaily, které stařec na pokračování vyprávěl svému psychiatrovi, dr. Fredericu Werthamovi. Když Fish zbavil mrtvolu údů, odřízl část předloktí a pár dalších kousků, které zabalil do kapesníku. Z kapsy saka vyndal vatou, kterou polil benzinem do zapalovače, jenž si přinesl v malé lahvičce. Naklonil se dopředu, zastrčil si vatou do konečníku a sirkou ji zapálil.

Pod vlivem bolesti začal "Frank Howard" tančit a nesouvisle řvát, zatímco se pach spálené kůže mísil s měděným zápachem rozlité krve. Takovým způsobem dosáhl orgasmu a ejakulace. Druhý den ráno, po návratu do New Yorku, se vydal do obchodu, kde si koupil kilo cibule, petržel, mrkev a tři kila brambor. V kuchyni vysypal obsah kapesníku na stůl a sekáčkem rozsekal část předloktí na čtyři kusy, pak je hodil do hrnce s vodou, do něhož už předtím nasypal zeleninu a dochutil bujónem. Po devět dní tak jedl různé části těla Grace Buddové. Někdy si znovu nařezal cary masa. Aby zpestřil svůj jídelníček, pekl si na slanině pruhy masa, které odřízl z hýždí. Svému psychiatrovi se přiznal, že tohle jídlo ho udržovalo ve stavu permanentního orgasmu, o kterém v noci snil. Znovu se viděl v okamžiku zločinu, kdy si spálil konečník. "Bolest je tak nádherná. Jen kdyby to aspoň tak nebolelo!"

Vyšetřování přešlapuje na místě

Navzdory houževnatosti detektiva Williama Kinga, vyšetřování ani po několika letech žádné výsledky nepřineslo. Nikdo nechápal, proč byla Grace Buddová unesena: Buddovi měli tak nízké příjmy, že by nemělo smysl je vydírat a ostatně žádnou žádost o výkupné rodina nedostala. Tisk se k případu pravidelně vracel díky vlně únosů, která zatopila zemi. Rozhořčení veřejnosti dosáhlo kulminačního bodu v souvislosti s únosem děťátka Charlese Lindbergha 1. března 1932. Policie vyšetřovala podezřelé a ztrácela se na nekonečných falešných stopách. 11. listopadu 1934, více než šest let po únosu, případ Grace Buddové znovu vyletěl na povrch. Její matka, Delia Buddová, dostala tento dopis:

Milá paní Buddová!

V roce 1894 jeden můj kamarád sloužil jako námořník na lodi Tacoma pod kapitánem Johnem Davisem. Loď vyplula ze San Francisca do Hongkongu. Když dopluli na místo určení, můj přítel a jeho dva druzi se rozhodli vydat na pevninu a opít se. Když se vrátili, loď už odplula bez nich. V té době panoval v Číně hladomor. Jakýkoliv druh masa se prodával mezi jedním až třemi dolary za libru. Ti nejchudší trpěli tolik, že prodávali řezníkům své děti, mladší dvanácti let, aby je naporcovali a prodali dál. V jakémkoliv obchodě člověk mohl dostat steak, kotletu, nebo ragú. Podle vašeho výběru vám uřízli kus z nahého těla chlapce nebo dívky. Zadek, který je nejlibovější částí, se prodával jako zadní hovězí a byl nejdražší. John zůstal v Hongkongu tak dlouho, že v sobě objevil chuť na lidské maso. Když se vrátil do New Yorku, unesl jednoho

sedmiletého a jednoho jedenáctiletého kluka a odvedl je k sobě domů. Svlékl je a svázané je strčil do skříňe. Mnohokrát, ve dne v noci, je bil přes zadek a mučil je, aby jejich maso změkčil. Nejdřív zabil toho staršího, protože jeho zadek byl masitější. Každou část jeho těla, s výjimkou hlavy, kostí a vnitřností, uvařil a snědl. Dítě bylo opečeno v troubě (celý jeho zadek), uvařeno, usmaženo a rozsekáno do omáčky. Ten menší chlapec prošel tím samým. V té době jsem bydlel v čísle 409 na 100. východní ulici, po pravé straně. John mi o svých delikatesách z lidského masa tak často vyprávěl, že jsem se rozhodl také ochutnat. V neděli 3. července 1928 jsem přišel k vám, do čísla 406 na 15. západní ulici. Přinesl jsem sýr a jahody. Obědvali jsme společně. Grace se mně posadila na kolena, objala mě. Rozhodl jsem se ji sníst. Vymyslel jsem si narozeniny a vy jste jí povolila, aby šla se mnou. Odvedl jsem ji do jednoho opuštěného domu ve Westchesteru, který jsem objevil. Když jsme tam přišli, řekl jsem jí, aby zůstala venku. V prvním patře jsem se svlékl do naha, abych se neumazal od krve. Když jsem všechno připravil, šel jsem k oknu, abych zavolał Grace. Až do jejího příchodu jsem se schoval do skříňe. Když viděla, že jsem nahý, rozplakala se a chtěla utéct. Chytil jsem ji. Hrozila, že to všechno řekne mamince. Svlékl jsem ji. Hodně se bránila, kousala a škrábala. Uškrtil jsem ji, pak jsem ji rozřezal na kousky a maso jsem si odnesl domů, kde jsem ho uvařil a snědl. Ani vám nemůžu vypovědět, jak byl její zadeček, upečený v troubě, libový a delikátní. Trvalo mi devět dní, než jsem ji celou snědl. Neznásilnil jsem ji, ačkoliv bych býval měl příležitost, kdybych si to přál. Zemřela jako panna.

Tenhle dopis, nebo spíš jeho obálka poskytla stopu. Hlavička byla nešikovně přeškrtnána a detektiv William King velmi rychle dešifroval adresu "New York Private Chauffers Benevolent Association" se sídlem v Lexington Avenue, číslo 627. Bohužel, při vyšetřování se zjistilo, že žádný z členů asociace nezná "Franka Howarda", ani nikoho jiného, kdo by odpovídal jeho fyzickému popisu.

"Vždycky jsem toužil způsobit si bolest."

Detektiv William King si pozval všechny členy asociace. Jeden mladý muž jménem Sicowski, dobrovolný domovník, se přiznal, že šest měsíců předtím ukradl několik obálek a hlavičkových papírů a odnesl si je domů na Lexington Avenue. Ale tam také nikdo "Franka Howarda" neznal. King znovu vyslyšal mladého muže. V té době ještě bydlel na své staré adrese, v zařízeném pokoji, v čísle 200 na 52. východní ulici. Sicowski si vzpomněl na jeden detail: když se stěhoval, nechal obálky na polici. Když detektivové zkoumali registr nájemníků zařízených pokojů, přišli na to, že pokoj byl pronajat nějakému starci, jehož popis odpovídal "Franku Howardovi". Muž se zapsal pod jménem Albert H. Fish. Ale Albert Fish neočekávaně opustil svůj nájem 11. listopadu, v den, kdy paní Delia Buddová dostala dopis. Přesto si King zachoval záblesk naděje, protože Fish řekl majiteli, že čeká šek na pětadvacet dolarů od svého syna a že si pro něj přijde. Detektivu Williamu Kingovi už stačilo jen čekat. Spolu s několika kolegy se schoval do jednoho pokoje v čísle 200 na 52. východní ulici. 4. prosince ho upozornil inspektor z poštovní služby, že dopis, adresovaný na jméno Albert Fish, právě přišel do třídícího poštovního centra.

13. prosince 1934 přišel nějaký stařec, aby si vyzvedl svůj šek. William King ho zatkl. Když Albert Fish spatřil detektivy, pohrozil jim břitvou, ale King mu jediným pohybem tuhle směšnou zbraň vyrazil z ruky. Zatčení ukončilo šestileté vyšetřování a policista se spokojil jenom tím, že řekl: "Konečně tě mám."

Albert Fish skoro okamžitě přiznal, že je "Frank Howard", autor vraždy Grace Buddové, ale jeho doznání tím nekončilo. Případ Buddové odhalil existenci zasvěcenou vraždám a nejšílenějším perverzitám.

Albert Fish se narodil v roce 1870 a ve věku pěti let mu na nádraží Pennsylvania Station zemřel otec na infarkt. Jeho matka musela pracovat, aby uživila dvanáct dětí. Albert se ocitl v sirotčinci St. John's Refuge, kde se stal velmi rychle nestálým a nervózním dítětem. Počurával se, přecpával se jídlem, neustále utíkal. Jak jsme se dověděli od dr. Frederica Werthama, ve dvou generacích rodiny Fishů byli mentálně postižení. Dva z Albertových strýců zemřeli v psychiatrických léčebnách - jeden z nich trpěl "náboženskou psychózou". Albertova matka slýchala na ulici hlasy a měla vizuální halucinace. Jeden z jeho mladších bratrů, popisovaný

jako "slabého ducha", zemřel na hydrocefalitu. Další bratr byl alkoholik nejvyššího stupně, jedna sestra byla dementní. Po škole, kterou Albert dokončil jen obtížně, nikdy nesehnal kvalifikované zaměstnání. Jako adolescent pracoval v obchodě a pak se učil malířem pokojů. Tato profese mu posloužila jako záminka, aby mohl uspokojovat své perverzity a zůstat nepotrestán. Díky nejbanálnějšímu vzhledu zůstal takřka neviditelný pro oči eventuálních svědků.

Ve věku pěti let byl Albert Fish často trestán ředitelkou sirotčince, která děti bila na holý zadek. Cítil v tom takovou radost, že to vždycky zařídil tak, aby byl trestán co nejčastěji. Rád se také zúčastňoval trestání jiných dětí. Ostatní sirotci si z Alberta dělali legraci, protože výprask v něm vždycky vyvolal erekci. Sirotčinec byl pro chlapce i dívky a konverzace se v něm často točila kolem sexu. Albert začal velmi brzy onanovat a začaly ho přitahovat i ostatní, perverznější sexuální hry. Spolu s kamarády ho napadlo, že zapálí koňský ocas, který předtím polili benzinem. Tento incident dítě velmi poznamenal, a když ve věku sedmi let opouštěl sirotčinec, přitahoval ho sadomasochismus. **"Vždycky jsem toužil způsobovat bolest druhým a chtěl jsem, aby mi i oni ubližovali. Celý život jsem miloval všechno, co bolelo."**

Když se vrátil k matce, která dostala zaměstnání ve státní správě, prodělal Albert Fish vážný pád, když lezl na strom. Od té doby cítil závratě, bolesti hlavy, neodbytné koktání. Dál se počurával v posteli a spolužáci se mu vysmívali. V té době si také změnil křestní jméno a z Hamiltona se stal Albertem, aby se vyhnul výsměšné přezdívce "Ham and Eggs". Jeden z jeho starších bratrů, který byl námořníkem, mu ukázal kresby nahých mužů a žen a vyprávěl mu o svých dobrodružstvích s kanibaly. Albert svého bratra nutil, aby mu tyhle historiky neustále opakoval a v noci si o nich snil. Začal sledovat černou kroniku v novinách a vystříhoval si detailnější články. Když ho William King zatkl pro vraždu Grace Buddové, našel u Alberta velkou sbírku výstřížků o Fritzovi Haarmanovi, "Řezníkovi z Hannoveru", což byl sériový vrah kanibal. Objevil rovněž spisy Edgara Allana Poea, jejichž stránky byly velmi opotřebované, hlavně kolem povídky Jáma a kyvadlo: samozřejmě, protože to je dlouhé líčení poprav...

V roce 1882 se Albert Fish seznámil s mladým telegrafistou, který ho vzrušoval tím, že mu vyprávěl o svých dobrodružstvích v bordelech. Udržovali spolu homosexuální styky. Milenec Alberta nutil pít svou moč a jíst exkrementy. Když se Albert v roce 1890 usadil v New Yorku, stal se z něj mužský prostitut a víkendy trávil tím, že navštěvoval veřejné lázně nebo koupaliště, aby tam mohl pokukovat po dětech. V té době znásilnil prvního chlapce, zatímco jeho první vražda nesla datum 1910, kdy ve Wilmingtonu zabil jednoho homosexuála. V roce 1898 navštívil s jedním ze svých milenců muzeum voskových figur a byl fascinován lékařským obrazem, který ukazoval rozpůlení penisu. Několikrát se do muzea vrátil a trávil celé hodiny před tímto penisem "rozpůleným ve dvě".

Obscénní korespondence

Ve svém psychiatrickém hlášení sestavil dr. Wertham seznam sexuálních perverzit Alberta Fische:

- sadismus
- masochismus
- bičování aktivní i pasivní
- autokastrace a kastrace ostatních
- exhibicionismus
- voyerismus
- akty vpi-chování
- pedofilie
- homosexualita
- koprofágie
- ondinismus
- fetišismus
- kanibalismus
- hyperhedonismus

V roce 1898 se Fish oženil s mladou, devatenáctiletou ženou, která mu dala šest dětí a která ho po dvaceti letech manželství opustila. Albert se nestaral o rozvod a ilegálně se oženil ještě třikrát. O své děti se staral a vychovával je sám, i když měl občas velké finanční problémy. Ve chvíli, kdy byl zatčen, opět neměl zaměstnání a detektiv William King, který se slitoval nad malými dětmi, jež byly viditelně špatně živěné, jim dal peníze, aby si mohly jít koupit něco k jídlu. Fish také miloval svých pět vnoučat, ale jeho láska byla poznamenána, jako ostatně všechno, jeho perverzními sklony, o čemž svědčí dopis, adresovaný vnučce Mary Nicholsově:

Moje zbožňovaná Mary, můj miláčku!

Dostal jsem tvůj nádherný dopis. Býval bych ti odpověděl už dávno, ale mezi rentgeny, lékaři a mým advokátem jsem velmi zaneprázdněný. A pak, víš, že mi je už 65 a moje oči už nejsou to co kdysi. Tak můj zbožňovaný miláček bude mít osmadvacátého 18. Rád bych byl u toho, protože ty víš dobře, co bych ti dal. Počkal bych, až si lehneš do postele a pak bych ti přišel pěkně nařezat a přišel bych ti osmnáct ran na tvůj holý zadek ... Mary, miláčku, za několik dnů dostanu důchod a pak ti pošlu 20 dolarů. Nemůžu ti koupit hodinky, ale takhle si je vybereš sama. Doufám, že tvoje drahá Maminka, kterou zbožňuji a kterou mám rád pořád, se má líp. Vyprávěla mi, že chodíš na zápasy. Tady v New Yorku jsou pořád. Na gymnáziích a v YMCA jsou velké bazény. Když se tam nějaký chlapec nebo mladý muž chce vykoupat, musí se svléknout a plavat nahý. Jeden z největších bazénů v USA je v YMCA na 8. avenue nebo na 57. západní ulici. Někdy je tam víc než 200 mužů a chlapců úplně nahých. Kdokoliv se tam může jít podívat za 25 centů. A ty víš velmi dobře, můj zbožňovaný miláčku, že většina dívek se ráda dívá na nahé chlapce. Zvláště na velké chlapce. A víš, moje drahá Mary, co všechno dívky dělají, aby se toho představení mohly zúčastnit? Mnohé mají mužské účesy. Oblékají se do šatů svých bratrů a na hlavy si nasazují čepice. Velmi často se chlapec, když vyleze z vody, dostane do blízkosti dívky, převlečené za chlapce. Je tak blízko, že se dívka může dotknout jeho nahého těla. Většina mužů a chlapců ví, že se na ně dívky dívají, ale je jim to jedno. Dávej si pozor, až půjdeš ven, hlavně když bude sníh. Nezapomeň si obout ty boty s kaučukovou podrážkou. Teď bych se, můj miláčku, velmi rozzlobil, kdybys mi co nejdřív neposlala další z tvých nádherných dopisů. Jestli mě necháš čekat, přijdu tě navštívit a pořádně ti nasekám - ty víš kam!

Mary Nicholsová byla citována jako svědek obhajoby. Při procesu vyprávěla o různých hrách, jichž se musela na příkaz svého dědy zúčastňovat, spolu se svými bratry a sestrami:

"V té době mi bylo dvanáct let a on nás nutil hrát Buck-Buck, How Many Hands Up." Vysvlékl se donaha a nechal si jen tmavohnědé spodky. Potom si klekl na všechny čtyři doprostřed pokoje. Dal nám do ruky hůl a museli jsme si mu sednout na záda. Pak jsme mu museli malovat prsty na záda číslo od jedné do deseti. Když ho neuhádl, což se stávalo vždycky, dali jsme mu holí tolik ran, kolik odpovídalo číslu... Maminka se těch her vždycky zúčastňovala. Hráli jsme to každý večer, vždycky skoro hodinu... Taky jsme hrávali "Sack of Potatoes Over". Zase měl na sobě jenom spodky. Pak jsme mu vylezli na ramena a on nás spouštěl dolů po svých zádech. Cestou jsme ho museli škrábat nehty. Když byla hra u konce, měl vždycky záda úplně rudá. Jednou chtěl, abychom si strkali jehly pod nehty, ale to nás moc bolelo, a tak jsme toho nechali... Když se setmělo a hry byly u konce, vždycky šel na záchod a přinesl roli toaletního papíru. Pak ho uprostřed místnosti zapálil. A tohle dělal každý večer."

Jiný člen rodiny upřesnil, že stařec spával několik nocí za sebou na koberci v salonu. Když se ho zeptali, proč to dělá, oznámil, že mu to přikázal sv. Jan Křtitel. Fish si vystřihoval inzeráty z novin nebo ze sňatkových kanceláří a pak psal pozoruhodnou spoustu obscénních dopisů, v nichž používal různé pseudonymy. Nejčastěji se podpisoval jako Frank Howard, Robert Hayden, Thomas A. Sprague nebo John W. Pell. Představoval se často jako režisér hollywoodských filmů. Některé z těchto dopisů se uchovaly v archivu okresu Westchester. Tady je několik výňatků:

Byl bych rád, kdybyste mě teď mohla vidět. Sedím na židli. Cítím bolest v zádech, těsně nad hýžděmi. Až mě svléknete, budete moct obdivovat dokonalou formu. Moje sladounké srdíčko, už ochutnávám vaše lahodné čuránky a vaše lahodné kakání. Musíte se vyčurat do skleničky a já to pak před vámi vypiju do poslední kapky. Řekněte mi, až se vám bude chtít na velkou

stranu. Položím si vás do klína, vyhrnu vám sukni, abych mohl líbat vaše kalhoty a přitisknout ústa na vaši rozkošnou sladounkou prdelku abych mohl spolykat vaše máslové buráčky, jakmile se objeví, čerstvé a teplé současně. Tak takhle se to dělá tady v Hollywoodu.
[1929]

Můj jediný syn Bobby se stal v devíti letech mrzákem díky záchvatu infantilní paralýzy. Pro svoje dobro musí být pravidelně bičován devíticocasou kočkou. Ale ujišťuji vás, že se nepočurává ani nepokakává do postele nebo do kalhot. Řeknu vám, až bude potřebovat jít na záchod, ať už kvůli č. 1 nebo kvůli č.2. Kvůli č.1 mu musíte rozepnout kalhoty a vyndat mu jeho malého ptáčka. Vzadu stačí rozepnout tři knoflíky. Ušetříte čas a nebudete ho muset celého svlékat. Je to pohodlné i kvůli výprasku ... Doktor oznámil, že tři nebo čtyři pořádné výprasky na jeho nahý zadek mu udělají moc dobře, protože je moc masitý na tom místě. Moc mu to pomůže. Odpovězte mi, jestli nebudete váhat použít hůl nebo devíticocasou kočku, až to bude potřebovat.
[1930]

Moje drahá a líbezná holčičko Grace,
Právě jsem dostal tvůj dopis, ve kterém mě oslovuješ Milý Roberte. Moje sladounké srdíčko, ulovila jsi mě. Jsem tvůj otrok a všechno, co mám, patří tobě. Čurák -koule - zadek a všechny peníze, které si přeješ. Jenom kdybys byla moje roztomilá ženuška, neměla bys ze mne strach. Ó děvenko mého srdce, jak bych tě zbožňoval: jak. Objímání-šukání-výprasky, pak bych tě ZULÍBAL tam, kam jsem tě nařezal. Na tvou rozkošnou, boubelatou. krásnou prdelku... Už bys nepotřebovala toaletní papír, aby sis utírala svou boubelatou prdelku, protože bych všechno spolykal a pak bych lízal tvou rozkošnou prdelku svým jazykem, až by byla úplně čistá!
Robert Hayden
[9. listopadu 1934]

Milá paní,
Jsem vdovec se třemi chlapci 13-15-19. Chtěl bych je dát do penzionátu, aby ti dva mladší mohli dokončit školu. Chci slušnou stravu, čisté postele a vyprané prádlo. Dávám přednost vdově, která má dostatečně starou dceru, aby jí mohla pomoci. Henry a John mi způsobili hromadu problémů tím, že chodili za školu. Jejich ředitelka, paní Bruceová, mě ujistila, že kdyby to byli její vlastní synové, dala by každému z nich pořádný výprask každý den a celý měsíc a John by měl nárok ještě na přídavek devíticocasou kočkou, než by šel spát. Je to hlavně on, koho je potřeba kárat. Já sám na to nemám čas a navíc si myslím, že vyplácet děti je práce pro ženu. Toužím po mateřské ženě, která může a přeje si na sebe vzít celou zodpovědnost za ty chlapce. Ať koukají poslouchat a když si nebudou chtít všeset kalhoty, potrestejte je pořádným výpraskem. Neváhejte jim poznamenat kůži a poslužte si devíticocasou kočkou, kdy si vy budete myslet, že je to nutné. Robert je mdlého rozumu v důsledku pádu. Ačkoliv mu brzy bude pětadvacet a je statný a silný, je snadnější mu dát na zadek nebo ho zbičovat než Henryho. Ten kolem sebe kope, když je tak potrestán. Chci ženu, která může bít jednoho, nebo i všechny tři najednou, když to bude nutné. Náš doktor říká, že když Bobby nebude bit přes zadek nebo bičován, stane se náladovým a mohlo by se opravdu stát, že by ztratil rozum. Proto musí být také bit. Teď je ve Philadelphii a stará se o něj jedna černá žena, kterou znám už pětadvacet let. Má sedmnáctiletou dceru a obě ženy ho trestají enormě. Henry a John jsou v Upper Darby Pa; starají se o ně dvě sestry, ještě mladé dívky. Obě dvě vedou penzion pro Chlapce a dívky, kterým ještě není sedmáct let. Jsou velmi přísné a všichni chlapci nebo děvčata, kteří neposlouchají, jsou potrestáni výpraskem před celou třídou. John je na svůj věk velký chlapec a hrozně se stydí, když musí spustit kalhoty a nechat si nařezat na zadek před mnoha mladými dívkami. Chci místo, kde mohou být všichni spolu. Jsem připraven vám zaplatit 35 dolarů týdně za všechny tři a přídavek 15 dolarů, když budu přítomen. Ale vezmete si je na starost a musíte mě ujistit, že použijete smeták nebo devíticocasou kočku. Přeji si ženu, která nebude v rozpacích, když bude muset svlékat Bobbyho, podobně jako Johna a Henryho. Tak jestli vás to zajímá, napište mi, kudy se jede do vašeho ústavu.
A.H.Fish [21. listopadu 1934]

Sedmadvacet háčků na ryby zabodnutých do těla

Z čistého masochismu si Fish ukládal různé tresty, jako že se bodal trny na růžích do přirození

a pak jedl okvětní lístky. Nejspektakulárnější ze všech těchto aktů bodání a píchání bylo, že si umístil rybářské háčky do různých částí těla, především v pánevní oblasti a kolem genitálií. Po jeho zatčení odhalil 28. prosince 1934 rentgen sedmadvacet háčků, z nichž některé byly zapíchnuté do těla už několik let. Některé z nich se nacházely v zónách extrémně nebezpečných pro Fishovo fyzické zdraví, těsně vedle tračnicku, konečnicku nebo žlučnicku. Jeden z jeho synů během procesu oznámil, že další háčky našel schované v knize povídek Edgara Allana Poea, na začátku Dobrodružství Arthura Gordona Pyma.

V roce 1922, v padesáti dvou letech, se Albert Fish stal obětí náboženských halucinací. Chvillemi chodil dokola a křičel: "Jsem Kristus!" a pokoušel se smýt ze sebe své hříchy tak, že se sebetryžnil nebo praktikoval lidské oběti. **"Šťastní jsou ti, kteří vezmou svoje děti a rozbijí jim hlavu kameny. Slyšel jsem hlasy, které mi tohle říkaly. Když jsem nerozuměl, pokoušel jsem se zbytek doplnit četbou bible. Požehnaní jsou lidé, kteří bičují svého syna, aby ho napravili, protože za to bude odměněn. Tahle myšlenka na lidskou oběť ke mně přišla od Abrahama nabízejícího svého syna Izáka. Vždycky jsem věděl, že budu muset také nabídnout dítě jako oběť, abych se potrestal za ohavné skutky a hříchy, které jsem spáchal před očima Boha. Měl jsem vize zmučených těl jako někde v Pekle."**

Rodina Fishova tušila některé ze starcových sexuálních perverzít. Jeho nejstarší syn Albert Jr. o tom svědčil během procesu. V roce 1929, když se vrátil do bytu, o který se dělil se svým otcem na 74. ulici, učinil zvláštní objev pod kuchyňskou výlevkou. Nohou se uhodil o podomácku vyrobený obušek, asi šedesát centimetrů dlouhý, který byl ukončen vyčnívajícimi hřeby. Když si ho třicetiletý Albert Jr. prohlédl zblízka, našel na něm stopy krve a promluvil si o tom se svým otcem. Ten na jeho otázky nejdřív odmítl odpovědět, ale když na nich syn trval, nakonec se přiznal: **"Používám ho já sám. Občas cítím nezadržitelné chvění, a pokaždé, abych se toho zbavil, mučím se tímhle obuškem."** Oba muži už o tom nemluvili, ale jednoho dne v roce 1934 přistihl Albert Jr. svého otce v plné akci. Stařec stál úplně nahý uprostřed pokoje se zavřenými okenicemi. Jednou rukou onanoval a druhou se bil přes záda okovaným obuškem. Při každé ráně vyskočil a zařval bolestí. Obličej měl splavený potem a krev mu tekla po hýždích dolů.

Jiná část svědectví Alberta Fishe Jr. vzbudila takovou senzaci, že novináři starce poctili pseudonymem *"Moon Maniac"*. Někdy uprostřed noci, v níž byl měsíc v úplňku, dostával Albert St. nezadržitelnou chuť na syrové maso. Podle jeho syna *"obličej mu strašně zrudl, což bylo spíš bizarní, protože ve dne vůbec nevycházel ven. Výraz jeho očí působil dojmem, že spatřil něco, z čeho měl strach. Jako kdyby ho někdo pronásledoval."*

Albert Fish byl oficiálně zatčen osmkrát v letech 1902 až 1933. Poprvé za pokus o podvod. Jindy za to, že kradl z pokladny v obchodě, v němž pracoval. Kvůli nekrytým šekům byl odsouzen k podmíněnému trestu. Frenetické rozesílání obscénních dopisů ho stálo devadesát dní vězení. Třikrát pobýval rovněž v psychiatrických ústavech. V roce 1930, dva roky po vraždě Grace Buddové, byl propuštěn z jednoho z nich s diagnózou: *"Není blázen, ani nebezpečný. Jedná se o psychopatickou osobnost, se sexuální charakteristikou."* Šest měsíců po svém osvobození z nemocnice v Bellevue, byl znovu zatčen policií, protože poslal obscénní dopis ředitelce jedné soukromé školy. Když policie prohledala jeho byt, objevila další dopisy, schované pod matrací, dále devítiočasou kočku a mrkev s frankfurtským párkem, který byl v úplném rozkladu a z jeho smradu se zvedal žaludek. Když jeden z policistů zkoumal zblízka mrkev a párek, konstatoval, že obě věci jsou pokryty fekáliemi. Znechuceně se na to zeptal starce: **"Cpu si je do zadku,"** ušklíbl se Fish. To ho stálo desetidenní pobyt v psychiatrické léčebně.

"Aspoň sto obětí"

Když se ho dr. Wertham zeptal, na kolik dětí zaútočil, Albert Fish odpověděl: **"Aspoň na sto."** Jako v případě Jeffreye Dahmera, *"Kanibala z Milwaukee"*, většina Fishových obětí pocházela z nejubožejších vrstev populace. Byly to hlavně černošské děti, protože podle Fisha, policie se o ně starala jen málo, když zmizely. Několikrát si zaplatil služby jedné černé holčičky, které platil pět dolarů vždycky, když mu přivedla malého chlapce. Podle jejího vyjádření jezdil po

třidvaceti státech, "od New Yorku po Montanu. A v každém státě měl nějaké dítě." Někdy musel rychle odjet, protože "kolem zmizení dětí začaly kolovat řeči." Dokonce byl několikrát vyšetřován, ale nikdy se nestal reálně podezřelým, protože měl "tak nevinný vzhled."

Po svém zatčení a po doznání k vraždě Grace Buddové, přiznal Albert Fish další spáchané zločiny, ale nemohl specifikovat ani jejich ráz ani jména obětí. Detektiv William King ho jen ve státě New York podezřival z pěti dalších vražd holčiček, ve čtvrtích Brooklyn a Bronx: Florence McDonnellové, Barbary Wilesové, Sadie Burroughsovové a Heleny Sterlerové. Pátá oběť, jedenáctiletá Yetta Abramowitzová, byla znásilněná, pobodaná a uškrcená na střeše jednoho činžáku. Předpokládaný vrah Heleny Sterlerové, černý tulák jménem Lloyd Price byl zatčen, odsouzen k smrti a popraven, ačkoliv stále tvrdil, že je nevinný. Policie teď z tohoto zločinu začala podezřívát Fishe. Vyšetřující soudce tvrdil, že Albert Fish zabil šestnáct až sto obětí, s čímž souhlasil i detektiv William King. Dr. Frederic Wertham byl přesvědčen, že počet dětí, zavražděných jeho pacientem, by mohl jít až do několika set, možná dokonce až kolem 400 obětí, což by z Fishe udělalo nejplodnějšího zločince všech dob. Během příprav procesu, Fish napsal dopis svému obhájci Jamesovi Dempseymu, v němž se přiznal, že 11. února 1927 zabil čtyřletého Billa Gaffneyho:

Existuje veřejná skládka v Astorii, na Riker Avenue. Už léta tam lidé vyhazují hromadu věcí. Tady je můj plán: před několika lety jsem žil v čísle 228 na 81. východní ulici, v posledním patře. Předpokládejme, že se vám přiznám, že jsem... malého Gaffneyho (sloveso ve Fishově dopisu chybí) stejným způsobem jako holku B. Nic to nezmění, protože jsem už obviněný ze zločinu.

Nicméně musím připustit, že řidič tramvaje, který mě identifikoval v doprovodu malého chlapce, měl pravdu. Můžu vám říct, že jsem v tu chvíli hledal uspokojivé místo, abych vykonal svou práci. Vydal jsem se proto na skládku v Riker Avenue. Je tam opuštěný dům, nedaleko od místa, odkud jsem ho přivedl. Ten dům jsem maloval pro jeho majitele několik let předtím. Byl to kovář. Zapomněl jsem jeho jméno, ale můžete se zeptat mého syna Henryho, který mu kupoval auto. Otec toho člověka žil v domě. Gene, John a Henry mně pomáhali malovat. V té době tam na silnici parkovalo pár starých aut.

Tam jsem přivedl chlapce. Nejdřív jsem ho svlékl, pak jsem mu spoutal ruce a nohy a udělal jsem mu roubík z kusu špinavého hadru, který jsem tam našel. Potom jsem spálil jeho šaty, boty jsem vyhodil do odpadkového vozu a vrátil jsem se domů tramvají až na 59. ulici. Byly dvě hodiny ráno a zbytek cesty jsem šel pěšky.

Druhý den ráno, kolem druhé hodiny odpoledne jsem si přinesl svoje nástroje a také pořádnou devíticásou kočku. Vyrobenou doma. S krátkou rukojetí. Rozřízl jsem jeden svůj pásek na dva kusy, pak jsem z každé poloviny nařezal šest pruhů, kolem dvaceti centimetrů dlouhých. Bičoval jsem jeho zadek, až mu krev tekla po nohách. Uřízl jsem mu uši, nos, zvětšil jsem mu pusku od ucha k uchu. Vyndal jsem mu oči z očních důlků. V tu chvíli už byl mrtvý. Zabodl jsem mu nůž do břicha a k ráně jsem přiložil ústa, abych vypil krev. Sebral jsem čtyři staré pytle na brambory. Pak jsem mu uřízl ruce a nohy. Přinesl jsem si s sebou kleště. Sloužily mi k tomu, abych mu uštípl nos, uši a několik kousků masa z jeho břicha. Pak jsem přeřízl trup těsně pod pupkem. Potom nohy asi pět centimetrů pod jeho zadkem. Nařezal jsem hlavu, ruce, paže a nohy pod kolena.

Všechno jsem to dal do pytle s kamením, zavázal provázkem a hodil jsem to do stojaté vody rybníku, který uvidíte u silnice, když pojedete na North Beach. Voda je tam hluboká kolem metru a půl. Hned se to potopilo. S masem jsem odjel domů. Měl jsem předek těla s kousky, které mám nejradši. Jeho ptáčka, varlata a roztomilý, pěkně baculatý zadeček, abych si ho mohl upéct v troubě a sníst. Z uší, nosu a kousků obličejce a břicha jsem připravil ragú. Dal jsem do něj cibuli, mrkev, turín, celer, pepř a sůl. Bylo moc dobré. Pak jsem rozřízl hýždě, ptáčka a varlata na dvě půlky a umyl jsem je. Jídlo jsem strčil do trouby a zapálil jsem ji. Pak jsem uřízl plátky slaniny a položil jsem je na obě půlky hýždí. Oloupal jsem čtyři cibule a asi po čtvrt hodině jsem na maso nalil asi půl litru vody, aby pustilo šťávu, než tam dám cibuli. Pravidelně jsem maso zaléval šťávou na dřevěné lžici. Aby maso bylo lepší a šťavnatější. Za

dvě hodiny byly hýždě pěkně opečené. Nikdy jsem nejedl pečenou krůtu, která by byla aspoň z poloviny tak dobrá, jako jeho rozkošný, buclatý zadeček. Jídlo jsem měl na čtyři dny. Jeho ptáček byl skvělý, ale varlata byla moc tvrdá: nemohl jsem je rozkousat. Hodil jsem je do záchoda.

Můžete dát tenhle dopis mým dětem a když to bude nutné, budu o tom svědčit. Mohl bych vyprávět detaily, jako kdybych diskutoval o čase, co způsobil. Místo, které jsem popsal, je ideální pro takový čin. A když budete mluvit s novináři, řekněte jim, že Bůh mi přikázal, abych smyl své hříchy a abych se mu vydal na milost a nemilost. Zaveďte je k té skládce. Budou jako blázni. Jaká nová senzace! Gene, John a Henry, kteří se mnou v tom domě pracovali, vám moje slova potvrdí. Nebo si myslíte, že bych měl zavolat otce Malleta z kostela Díkůvzdání Panně Marii ve White Plains a vyzpovídat se mu? Pak řeknete všechno.

Napište mi, abych věděl, co vy chcete, abych udělal. Jestli vám to může pomoci, zeptejte se ředitele věznice Caseyho nebo doktora (symptomy otravy olovem), cela I-b-14, volání o pomoc v 7 hodin večer. Když jsem byl na hlavním oddělení policie, od 13 do 14 prosince, ještě jsem nic nepřiznal. Když důstojník F. W. King opustil vyšetřovací místnost, seržant Fitzgerald mě surově uhodil do břicha, ačkoliv jsem seděl. Můžu vám to ukázat během návštěvy. Řekl mi, i když jsi stařec, jestli se k ničemu nepřiznáš, vezmu tě s sebou dolů a tam ochutnáš můj obušek. Chtěl bych, abyste vy si ho vzal kvůli mně na paškál.

Požádejte důstojníka Kinga, aby vám dal můj mučící obušek. Má ho. Dokáže to stav mého ducha. Je to prkýnko s vyčnívajícimi hřebíky.

"Líbilo se mi, když jsem je slyšel křičet bolestí."

Fish detailně vysvětlil Werthamovi, jak to zařizoval, aby vylákal své malé oběti do sklepů činžáků, v nichž pracoval jako malíř pokojů. Nabízel jim pamlsky nebo drobné peníze. Vždycky je svázal, než je znásilnil a zbil. Někdy je několik dnů za sebou mučil, než je zabil a uřízl jim údy. Někdy jim dával roubík, "ale radši jsem to nedělal, protože se mi líbilo, když jsem je slyšel křičet bolestí." Jedna z nejhorších příšerostí, spáchaných Fishem, se odehrála v roce 1911 v Saint Luis. Seznámil se tam s Keddenem, devatenáctiletým tulákem, hezkým, ale mentálně retardovaným chlapcem:

"Cestoval z jihu nákladním vlakem, který vezl banány. Ve vagónu s ním bylo pět černochoů a veškerý čas trávili tím, že se bavili všemi možnými sexuálními aktivitami, hlavně felací a homosexualitou. Seznámil jsem se s ním a vzal si ho domů. Byl pokrytý vším možným hmyzem. Oholil jsem mu všechny chlupy, i ty z podbřišku. Asi dva až tři týdny jsme dělali spoustu sadistických a masochistických věcí. Bičoval mě a hráli jsme si na erotické hry - otec a syn, profesor a jeho žák. Čural na mě a já jsem jeho čuránky pil nebo jsem jedl jeho exkrementy a pak jsem ho přinutil, aby to dělal také.

Naše hry byly čím dám tím sadističtější. Několikrát jsem mu pořezal zadek, abych se napil jeho krve. Jednoho dne jsem ho přivázal na židli a zařídil jsem to tak, aby měl erekci. Pak jsem vzal nůžky a začal jsem mu stříhat penis, ale změnil jsem názor. Chlapec vypadal, že strašně trpí a já jsem nemohl snést jeho pohled plný bolesti. Převázal jsem mu jeho poraněný úd, položil jsem mu na postel deset dolarů a utekl jsem do jiného města."

Odsouzený k smrti

22. března po čtyřhodinovém jednání vynesla porota svůj verdikt: Albert Fish, navzdory evidentním důkazům šílenství, je odsouzen k smrti. Fishova reakce byla na úrovni jeho osobnosti:

"Jaká to bude radost umřít na elektrickém křesle! To bude úžasné mrazení. Jediné, které jsem ještě nikdy nezkusil." Pak, po chvilce váhání dodal: "Ale to není dobrý výrok. Víte, já opravdu nejsem duševně zdravý. A moje ubohé děti, co si beze mne počnou?" I přes poslední pokus dr. Frederica Werthama a Fishova obhájce Jamese Dempseyho, byla poprava stanovena na 16. ledna 1936 ve věznici Sing Singu. Jako poslední jídlo si Fish

objednal pečené kuře, které mu přinesli vykostěné, aby se vyhnuli všem pokusům o sebevraždu. Několik měsíců předtím si totiž Fish rozřezal zápěstí kostí ze steaku. Kolem jedenácté hodiny večer posadili Alberta Fische na elektrické křeslo. Dozorci mu umístili elektrody na oholené nohy. Fish podal několik listů papíru svému obhájci, který odmítl sdělit obsah novinářům: "Tenhle text nikdy nikomu neukážu. Jsou to nejhnusnější obscénosti, jaké jsem kdy v životě četl."

Albert Fish

V 11 hodin 9 minut zapjali proud pro nejstaršího odsouzence k smrti, který byl kdy v Sing Singu popravován. První výboj nefungoval. Jeden newyorský novinář, který byl popravě přítomen, vyprávěl, že kolem Fishovy hlavy se objevil mrak kouře: sedmadvacet kovových háčků, zabodnutých v těle, způsobilo zkrat. Druhý výboj poslal Fische do jiného světa.

Jeden z největších perverzníků v dějinách zločinu byl mrtev. Odněl si s sebou své tajemství: kolik obětí ve skutečnosti zavraždil?

aleff, 04.03. 2007

PORTRÉTY VRAHŮ - OTTIS TOOLE, KANIBAL Z JACKSONVILLE, ČÁST 1

Portrét jednoho z nejhorších sériových vrahů s IQ 70, jehož po celý život ovládaly nejnižší zvířecí pudy a který pod vlivem koktejlu z drog a alkoholu zavraždil a umučil více než 150 lidí, z nichž si některé opékal a vytvořil sbírku receptů pro mlsný kanibalský jazýček ..

Jestli jste po přečtení životního příběhu Alberta Fishe získali dojem, že se mu jiní vrahové sotva vyrovnají, dnešní pojednání z knihy Bestiální vrazi Vás bohužel vyvede z omylu. Na rozdíl od Alberta Fishe není homosexuální pyroman a kanibal Ottis Toole se svým milencem, také sériovým vrahem, Henry Lee Lucasem tak perverzní, ale rozsah a způsob jeho vraždění je podobně šokující. Ottis Toole byl mdlého rozumu a na formování jeho životních postojů měly vliv metody jeho výchovy. Babička praktikující woodoo a satanismus na něm praktikovala děsivé rituály, sestra Drusilla ho převlékala za děvče a přivedla k drogám a homosexuální prostituci a oba otcové, vlastní i nevlastní s malým Ottisem souložili jako by se nechumelilo.

To ale nebylo to nejhorší - Ottis se seznámil s jiným sériovým vrahem Henrym Lee Lucasem a společně fetovali, vraždili, mučili a opékali své oběti nad ohněm. Ottis byl navíc pyroman a Henry nekrofil. Aby toho nebylo dost, oba se zapletli se satanistickou sektou, která vyznávala kult pekla a lidských obětí. V první části se seznámíme s životním příběhem Ottise Toola, jak je zaznamenán v policejních protokolech a v druhé části bude následovat interview s tímto autentickým kanibalem.

Toto vše není nikterak přibarveno. Je to holá pravda, realita všedního dne, s jakou se můžete setkat i Vy kdekoliv a kdykoliv ..

Ďáblovo dítě

Ottis Elwood Toole se narodil v Jacksonville na Floridě 5. března 1947. Byl osmým dítětem Sarah Tooleové a jejího manžela alkoholika, Williama Henryho Toolea, malíře pokojů. Manželský pár přivedl na svět devět dětí. Rodina žila ve Springfieldu, v severním okrsku jacksonvillského down-townu. Kdysi to byla elegantní čtvrť, ale butiky nahradily pochybné bary a vládla tam silná kriminalita. Sarah Tooleová přišla o tři děti v nízkém věku: dvojčata zemřela ještě dřív, než dosáhla dvou let a poslední narozené dítě, Albert, zemřel na zápal mozkových blan. Krátce po Ottisově narození vyhodila Sarah Tooleová svého manžela za dveře a ten už o sobě nikdy nedal vědět. Sarah byla přinucena pracovat, aby uživila svou drobotinu, a děti vychovávala tvrdě, aplikujíc na ně příkázání bible, z níž neustále citovala příklady.

Ottis byl až přespříliš bojácný a neustále se schovával pod sukněmi své matky: vyžadoval mnohem větší pozornost, než ostatní bratři a sestry. V pěti letech doprovázel svou babičku, která propadla satanismu, při nočních expedicích, a pomáhal jí pohřbívat mrtvolu na hřbitovech. Babička byla skutečná čarodějnice, nadaná nadpřirozenou mocí. Ottise trestala tak, že mu vylévala na hlavu obsah nočníku, když nechtěl poslouchat. Brzy ho začala přezdívat "The Devil Child", "Ďáblovo dítě". Ve škole Ottis sloužil jako hromosvod svým spolužákům, kteří ho zahrnovali posměšky a nadávkami, protože se příliš pomalu učil svým lekcím, dokonce i těm nejelementárnějším. Jednoho dne po něm jedno dítě na školním dvoře hodilo kámen, který ho zasáhl do hlavy. Na Ottisovi tento incident zanechal následky, měl křeče a trpěl častými duševními krizemi. Dával přednost společnosti svých bratrů a sester, zvláště své starší sestry Drusilly. Drusilla ho ráda přestrojovala za děvče. V deseti letech už ztratila panenství a svého bratra zasvětila do sexu. Ottise sexuálně zneužíval jeho otec a v jeho sexuálním zneužívání pokračoval i jeho nevlastní otec Robert Harley. Drusilla Ottise nutila, aby se už od šesti let prostituoval, ale byla zatčena policií a poslána do polepšovny. Ottis, který se učil málo a špatně ve specializovaných třídách, dělal díky Drusille obrovské pokroky v oblasti sexu. Ale z erotických her své sestry se někdy cítil špatně a dával přednost sexuálním radovánkám, které ho učil jeden dospělý muž ze sousedství. Jeho spolužáci se vzrušovali při pohledu na nahé ženy v girlie magazínech, ale Ottis vůči nim zůstával chladný. Naopak pohled na požár ho uvrhl do hluboké erotické extáze, která okamžitě vyprovokovala silnou erekci. Ottis miloval oheň, hlavně když v noci šlehal vysoko. Zakládal požáry v opuštěných domech ve čtvrti, v níž v Jacksonville bydlel, pak se ukrýval do stínu, ukájel se při pohledu na ohňové divadlo a onanoval přitom jako blázen. Byl po tom většinou tak vyčerpaný, že se nemohl postavit na nohy a musel si několik desítek minut odpočinout, než se mohl vrátit domů. Oheň a sex ho

osvobodily od strachu a napětí, které ho neustále pronásledovaly. Pak se cítil šťastný.

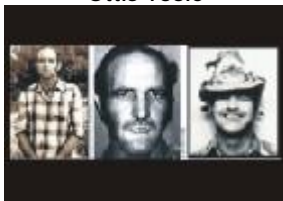
První zločin ve čtrnácti letech

Toole uskutečnil několik útěků, ale vždycky se vrátil domů. Od osmi let pravidelně požíval velké množství alkoholu a drog. Ve dvanácti letech byl poprvé zatčen policií kvůli krádeži kola. Propustili ho pod soudní dozor, ale o několik měsíců později byl překvapen při další krádeži. Tentokrát ho soud odsoudil 30. října 1960 k pobytu v polepšovně State School for Boys na Floridě. Když toto zařízení opustil, rozhodl se definitivně skončit se školní docházkou. Navzdory svému mladému věku měřil víc než metr osmdesát a měl pěknou postavu. Uměl se bránit a trestat ty, kteří si z něj dělali legraci. Matka se pokusila zklidnit jeho násilnou povahu a cpala do něj barbituráty, ale nic s ním nepořídila a Ottise z práškové závislosti vytáhl jeden z jeho bratrů. Vytrvale navštěvoval Confederate Park, kde veřejné záchodky sloužily jako místo schůzek pro homosexuály. Během léta roku 1964 byl zatčen pro prostituci a odsouzen k tříměsíčnímu nuceným pracem na trestanecké farmě na severu města. Měsíc po propuštění byl odsouzen k osmdesáti dnům vězení za krádež autobaterie.

Příště už mu autobaterie nestačila, ale ukradl auto a pokusil se přejet do sousedního státu. Vyfasoval dva roky nucených prací ve Federal Correctional Institute v Ashlendu v Kentucky. Propuštěn byl v roce 1967 a zůstal na svobodě pouhé tři týdny, než byl znovu zatčen. Až do začátku sedmdesátých let střídal krátké periody svobody s pobytem za mřížemi. V pětadvaceti letech měl Ottis Toole na krku třináct trestů za krádeže, prostituci, potulku či za nelegální držení střelné zbraně.

Jestliže byl zatýkán pro bezvýznamné delikty, jako vrah zůstal nepotrestán. Podle jeho vlastních slov, během jednoho ze svých početných útěků do Kalifornie, spáchal ve věku čtrnácti let svou první vraždu, když si jako stopař zastavil auto, řízené jedním obchodním cestujícím a jeho druhem. Mezi oběma muži došlo k hádce a řidič ubodal svého přítele. Ottisovi se podařilo z auta uprchnout. Po krátké honičce v lese se Toole dostal k volantu a přejel šoféra jeho vlastním autem.

Ottis Toole

Toole byl duševně zaostalý a s IQ 75 měl stále velké problémy se čtením a s psaním. Když byl propuštěn, vrátil se ke své rodině, ke své matce Sarah, k nevlastnímu otci Robertu Harleymu a k sestře Drusille. Ta, podobně jako Ottis, propadla alkoholu a drogám a sbírala muže. Porodila tři děti, které měla s dvěma různými muži: Sarah, Lorraine "Becky" Poweltoovou, která se narodila 27. února 1967, a Franka Jr., který se narodil v roce 1968. Ottis Toole se oženil, ale jeho žena ho opustila už po třech dnech, znechucená jeho homosexuálními sklony. Díky lekcím své sestry si zachoval chuť převlékat se za ženu. Zručně nalíčený a s oholenými chloupky po celém těle dosáhl velkého úspěchu ve specializovaných barech jacksonvillského podsvětí. V té době si dokonce píchal hormonální injekce, aby se mu zvětšila prsa a aby si dodal ženský vzhled. Ottisovými oblíbenými muži byli bisexuálové: rád je vodil domů, miloval se s nimi a díval se, jak se mazlí s jeho malou neteří Sarah. V noci ztrácel všechny zábrany, když se vydával "na lov". Když pracoval, zdál se být úplně jiný: uměl snášet bolest, dokázal docela sám zvednout skříň, ale jinak byl zakřiknutý a rezervovaný. Se svými kolegy prakticky nemluvil. Jeho charakter se okamžitě změnil, když si myslel, že si z něj někdo dělá legraci. Jedna z jeho sester si vzpomínala, jak jednou pronásledoval nějakého muže, který mu řekl, že je teplouš. Z bezprostřední blízkosti na něj vystřelil z karabiny ráže 22.

Vrah na cestě

V roce 1974 se Toole toulal po západní části USA se starou dodávkou. V té době nikdo jeho

přejezdům nevěnoval pozornost, ale když policie později porovnála jeho trasy, byl podezříván, že během šesti měsíců zavraždil nejméně čtyři osoby. 18. dubna 1974 byla v Lincolnu v Nebrasce zavražděna čtyřicetiletá Patricia Webbová. 1. července zmizela v Goldeně v Coloradu za tajemných okolností čtyřicetiletá Shelley Robinsonová, jejíž nahé tělo bylo nalezeno 1. srpna v Berthed Pass. Z její vraždy byl obžalován Ted Bunty, ale poslední svědek, jeden policista, který viděl Shelley naživu, si všiml, jak nastupuje do staré dodávky, řízené "zarostlým a špinavým mužem". Ted Bunty, který chodil vždycky bezchybně oblečen, řídil cocinelle.

Dne 19. září 1974 vstoupil nějaký muž se zbraní v ruce do masážního salonu v Colorado Springs. Jedna zaměstnankyně, Yon Lee, byla ubodána a pak jí bylo proříznuto hrdlo. Pak se vrah vrhl na Sun Ok Cousin, kterou znásilnil, pobodal a nakonec zastřelil. Pak útočník začal znovu střílet na obě oběti, ale Yon Lee přežila tak dlouho, že mohla popsat vraha jako hladce oholeného muže, měřícího metr pětadesát a vážícího kolem devadesáti kilo, který řídil bílou dodávku. Z naprosto záhadných důvodů policie zatkla a nakonec nechala odsoudit Parka Estepa, kníratého vojáka, metr sedmdesát pět vysokého a vážícího sotva sedmdesát kilo, který vlastnil červenou dodávku. Ottis Toole vždycky ujišťoval o své vině a zdá se, že od té doby mu úřady začaly věřit, protože musel být převezen do Colorada, aby mohl být vyslechnut.

Dne 10. října 1974 byla v Pueblu v Coloradu unesena jedna třicetiletá Ellen Holmanová. Její mrtvola byla nalezena na hranici s Oklahomou: byla zavražděna třemi kulkami do hlavy. Policie tvrdí, že Toole je její vrah.

Šílenství ve dvou

Dne 14. ledna 1977 se Ottis Toole k velkému překvapení rodiny oženil s ženou o dvacet čtyři let starší, než byl on sám. Novella Tooleová s úžasem zjistila, že musí sdílet lože s muži, kteří svedli jejího manžela: "Několik nocí po svatbě mi Ottis oznámil, že je hrozně nervózní, protože nemůže mít muže. Kvůli tomu měl několik záchvatů vzteku a nějaká žena už ho nedokáže vzrušit." Když zatoužil po nějakém partnerovi na noc, vydával se Toole do Main Street v Jacksonville, do místní noclehárny Armády spásy. Tam se v únoru 1979 potkal s Henry Lee Lucasem. Oba muži se už znali z jednoho baru v Pensylvánii, kde spolu vypili pár piv, když Ottis jel na Floridu.

Henry Lee Lucas je bezpochyby jedním z nejkontroverznějších sériových vrahů v dějinách amerického zločinu. Tento pochybný sadista a bisexuál se narodil 23. srpna 1936 a byl odsouzen pro dvanáct vražd. Navíc je v podezření, že se přímo podílel na dalších sto padesáti sedmi vraždách. V roce 1960 Lucas zavraždil svou matku, alkoholičku a prostitutku, strávil deset let ve vězení a na začátku sedmdesátých let byl vzápětí znovu odsouzen pro pokus o únos dvou nezletilých mladíků. Pak se protloukal všelijak, toulal se po celých Spojených státech. Vraždil. Znásilňoval mrtvoly žen, mužů i dětí. V roce 1985, když se předtím přiznal, změnil strategii a ujišťoval, že jeho doznání jsou lži. Potom znovu svoje zločiny přiznal. Ale i kdyby byl Henry Lee Lucas jen vynalézavý simulant, s určitostí spáchal několik desítek zločinů. Policie našla mrtvoly i důkazy na místech, která určil. V devadesátých letech sloužil jako záminka v boji o sféry vlivu mezi texaskými politiky, tiskem, některými bezohlednými novináři a Texas Rangers, kteří byli obžalováni z toho, že na Lucasse svedli příliš mnoho nevyřešených zločinů. Vyšetřování a Lucasův proces nadále pokračují.

V onu únorovou neděli roku 1979 Toole skutečnou povahu Henryho Lee Lucase neznal. Odvedl ho k sobě, umyl ho a stal se jeho milencem. Věděl, že Lucas nemá peníze, a tak mu nabídl, aby u něj zůstal. Oba muži příležitostně pracovali pro jeden stavební podnik v Jacksonville, který se jmenoval Southeast Color Coat. Nevydělávali moc, něco kolem sta dolarů týdně, ale za tuto chabou mzdu, doplněnou drobnými krádežemi, k velké Tooleově radosti koupil Lucas ojeté auto. Toole miloval automobily, ale nevlastnil řidičský průkaz, za což byl dvakrát zadržen policií, a ne vždycky dokázal přesně interpretovat značky. Personální ředitelka Eileen Knightová si na Toolea a Lucase velmi dobře vzpomíná: "Ottis měl pravidelné absence, ale my jsme ho vždycky znovu zaměstnali, protože pracoval dobře. Oba často opouštěli Jacksonville. Toole se zajímal jen o jedinou věc: o svůj starý bourák. Myslím, že ho používali ke krádežím, protože na lidi, kteří nepracovali pravidelně, měli nezvykle moc peněz."

Lucas a Toole se čím dál tím častěji toulali po dálnici 1-35. Často s sebou brávali Drusilliny děti, Franka a především Becky, do níž se Lucas zamiloval. V té době bylo Friedě "Becky" teprve dvanáct let. Jejich zločiny nebyly nikdy připravované, využívali příležitostí, které jim do cesty přivedly stopaře nebo automobilisty, kteří museli kvůli nehodě zastavit na odstavném pruhu dálnice. Oběti obvykle odvezli v opačném směru, zavraždili a velmi často oba znásilnili a pak zohavili. Toole, který měl slabost pro lidské maso, si opékal na roštu ruce nebo stehna svých obětí. Henry Lee Lucas tento druh jídla neměl moc rád, tvrdil, že Tooleova šáva je moc kořeněná. Během jedné z cest představil Toole Lucase jedné satanistické sektě, nazvané "*The Hand of Death*", pro kterou oba muži vykonávali řadu "*poslání*": únosy dětí, lidské oběti, dodávky obětí pro extrémní pornofilmy, snuff movies, v nichž se zabíjelo před kamerou. K jejich prvním známým obětem patřil mladý pár, Kevin Key a Rita Salazarová, jejichž automobilu došel na dálnici 1-35 benzin. Mladého muže zastřelil Toole deseti výstřely z karabiny z bezprostřední blízkosti, o Ritu se postaral Lucas. Jejich těl se nedotkli a spokojili se dolary, které našli v kapsách obětí. 2. října 1979 došel benzin čtyřiatřicetileté Sandře Mae Dubbsové nedaleko Austinu v Texasu. Stopla si dva šilence, kteří ji zavraždili třiceti bodnými ranami a Toole vyňal z mrtvolky vnitřní orgány. Pak oba muži několikrát tělo znásilnili. Dne 1. listopadu byla nalezena nahá mrtvola dodnes neidentifikované ženy. Jediným rozlišovacím znakem byly oranžové boty, díky kterým dostala žena přezdívku "*Orange Socks*". Tělo bylo položeno na mostě, nedaleko dálnice I-35. "*Orange Socks*" byla uškrcena, ale nebyly na ní shledány známky sexuálního násilí. Šerif Boutwell, který byl pověřen vyšetřováním těchto tří vražd, objevil v regionálním tisku zprávy o podobných vraždách, jejichž oběti byly roztroušeny podél této dálnice. Narychlo svolal na 28. října 1980 do Austinu konferenci, na níž se dostavili policejní důstojníci z osmnácti jurisdikcí. Společně prostudovali asi dvacet vražd. Oběti byly různého věku i pohlaví, některé podstoupily sexuální násilí, jiné byly uškrceny, ubodány, nebo jim byla rozbita lebka údery kameny. Policisté si vyměnili informace a rozhodli se, že se budou vzájemně informovat o všech nových zločinech.

Zrada

16. května 1981 zemřela Ottisova matka na srdeční infarkt ve věku sedmdesáti let. Pohřbili ji na evergreenském hřbitově. Ottis tuto skutečnost odmítal přijmout. Často říkal Henrymu Lee Lucasovi, že jeho matka zrovna spí. V noci chodíval na hřbitov, přešel zeď a lehal si na hrob. Cítil, jak se třese země, ale to bylo způsobeno vlaky, projíždějícími kolem hřbitova. Ottis slyšel, jak s ním matka mluví, říkala mu, aby spáchal sebevraždu a přišel za ní.

Dne 27. července v jednom obchodním centru v Hollywoodu na Floridě zmizel šestiletý Adam Walsh a 10. srpna byla jeho hlava nalezena v kanále Vero Beach. Tento případ vyprovokoval jeho rodiče ke skutečné křížové výpravě. Podařilo se jim přinutit Kongres, aby odsouhlasil zákon, umožňující rodičům zmizelých dětí konzultovat počítač FBI. John a Reve Walshovi také založili asociaci "*Adam Walsh Child Resouce Center*" ve West Palm Beach na Floridě, která je určena na pomoc při těchto pátráních. John Walsh je rovněž producentem pořadu *America's Most Wanted*, který rekonstruuje nevyřešené případy a hledá svědky. Podle tohoto případu byly natočeny i dva televizní filmy: *Adam* (1983) Michaela Tuchnera a *Adam: His Song Continues* (1986) Roberta Markowitze. Po jejich uvedení v americké televizi následovalo vysílání fotografií zmizelých dětí: určitý počet nezvěstných dětí byl díky tomuto postupu nalezen.

Rok 1981 byl pro Toolea špatným rokem. Dne 16. prosince zemřela Drusilla na nadměrnou dávku drog. Její děti, Becky a Frank, byly svěřeny do opatrování jedné státní floridské instituci. O čtrnáct dní později Becky uprchla a přidala se k Henrymu Lee Lucasovi, který opustil Ottise, jenž stále slyšel hlasy, mluvící o sebevraždě.

Dne 4. ledna 1982 úplně shořel jeden starý viktoriánský dům v Jacksonville a v jeho zdech našel smrt pětadesátiletý George Sonnenberg. Po vyšetřování se policie přiklonila k názoru, že se jedná o neštěstí a teprve v roce 1983 označil Lucas Toolea odpovědného za tento požár. Toole bral odjezd přítele jako zradu, propadl depresím a utápěl se v alkoholu a v drogách. Od února 1982 do února 1983 se toulal po celých Spojených státech, cestou zavraždil devět osob a založil skoro stovku požárů v Jacksonville a v jeho okolí.

Mezitím se Henry Lucas a Becky Poweltovej usadili v jedné církevní komunitě v Montague, v Texasu. Osmdesátiletá farmářka Kate Pearl Richová je přijala jako sluhy. Dne 18. září 1982 se šerif v Montague dověděl o zmizení staré dámy. Velmi rychle začal podezřívat Lucase, který odjel do Kalifornie. Když se Lucas 17. října 1982 vrátil do Montague, byl sám. Vysvětlil šerifovi, že ho Becky opustila s jedním řidičem nákladáku a že o zmizení Kate Richové nic neví. Jeho auto, které nechal v Kalifornii, neslo na jednom ze sedadel stopy krve. Lucas souhlasil s vyšetřením na detektoru lži. Test posílil policisty v jejich podezření, ale nepřinesl takové důkazy, aby mohl být Lucas zatčen, i přes početné výslechy podezřelý trval na své výpovědi a policisté byli přinuceni ho propustit.

Lucasova přiznání

Lucas nebyl obyčejný zločinec. Místo aby uprchl, zůstal. Nakonec byl 11. června 1983 zatčen pro nelegální držení střelné zbraně a 15. června se přiznal, že zavraždil nespočetné množství osob, mezi nimi i svou družku Becky Powellovou, kterou ubodal 24. srpna 1982, protože se chtěla vrátit do Jacksonville. Když ji zabil, naposled se s ní pomiloval, pak její tělo rozřezal na devět kusů, které rozházel v lese. Doznal se rovněž k vraždě Kate Richové, jejíž spálené kosti byly nalezeny v peci. Lucas starou paní znásilnil. V následujících měsících Henry Lee Lucas přiznal, že spolupracoval na několika stovkách zločinů, ale pak se zapřel a vraždu své matky nepřiznal. Tento šikovný manipulátor využil skvěle touhy policistů uzavřít vyšetřování nevyřešených případů. Nestydatě lhal a bral na sebe odpovědnost za vraždy, které nespáchal. Ale vodil vyšetřovatele na místa, kde se skutečně nacházely lidské zbytky. Texas Rangers a jacksonvillská policie ho stále činí zodpovědným za sto padesát sedm vražd, z nichž sto osm spáchal s Ottisem Toolem. Oba ovšem zavraždili i jednotlivě.

Henry Lee Lucas

Dne 22. června 1983 navštívil šerif Boutwell Henryho Lee Lucase, který podepsal přiznání, týkající se vražd Sandry Mae Dubbsové, Kevina Keye a Rity Salazarové. Z vězení napsal Ottisovi Tooleovi a ujistil ho, že policii nic neřekl, což nebyla pravda. Kuriózní náhodou se Toole nacházel už od 6. června za mřížemi. Udali ho dva spolupachatelé, s nimiž zakládal požáry. Toole byl shledán vinným a 5. srpna byl odsouzen k dvaceti letům vězení. Na základě Lucasových přiznání Texas Rangers uvědomili policii v Jacksonville, která vyslyšala Lucase 11. srpna. Během tohoto rozhovoru se policisté dověděli, že za domnělou smrt nešťastnou náhodou George Sonnenberga stojí Ottis Toole. Když se vrátili do floridského státního vězení, neměli jacksonvillští policisté žádnou práci se získáním doznání Ottise Toolea, který je podepsal v plném rozsahu. Ještě dokonce doplnil, že založil více než sto požárů v minulém roce. Dne 21. srpna se Toole písemně doznal, že zavraždil malého Adama Walshe a že *"rád šoustal toho chutného kluka, jehož výkřiky utrpení mu přinesly spoustu radosti"*. Šéf Leroy Hessler svolal tiskovou konferenci a informoval sdělovací prostředky, že *"některé detaily může znát jen vrah. Toole je vinen. Přesvědčil mě o tom."* Toole zažil ve vězení těžké chvíle, jeho spoluvězni na něj močili nebo mu házeli jídelní misky do obličeje. Ve skutečnosti mu tento dopis, obsahující doznání, diktoval jiný sériový vrah, Gerard John Schaefer, autor Deníku vraha, který byl podezřelý z vražd třiceti čtyř žen. Viděl jsem tento dopis a mohu ujistit, že byl napsán Schaeferovou rukou a Ottisem Toolem jen podepsán. Z jiných zdrojů jsem mohl rovněž číst jiný dopis G.J. Schaefera, adresovaný soudním orgánům, v němž žádal o polehčující okolnosti, protože udal *"nebezpečného zločince, jakým je Toole"*. Policisté netrvali dlouho na svých prvních dojmech a o několik týdnů později oznámili, že Toole není oficiálně považován za podezřelého v případu vraždy Adama Walshe.

Dne 28. prosince 1983 byl Lucas letecky dopraven do Jacksonville, aby tam mohl být poprvé od svého zatčení konfrontován s Toolem. V krátkém rozhovoru, který byl nafilMOVÁN, se Lucas

svému milenci a komplicovi přiznal, že zavraždil Becky Powellovou a žádal ho o prominutí. Toole mu odpustil. Oba muži se krátce objali a pak byli odděleni policisty a vyslýcháni v oddělených místnostech.

Podle vylicení jejich zločinů je možné konstatovat, že Henry Lee Lucas a Ottis Toole jsou kočovní sérioví vrazi, kteří si své oběti vybírali mezi stopaři a stopařkami. Lucas zabíjel skoro vždycky ženy, Toole dával přednost mužům. Lucas zabíjel nožem, nebo své oběti škrtil, zatímco Toole používal střelné zbraně, především karabinu ráže 22. Oba muži skoro vždycky své oběti, mrzčili. Lucas je kousal nebo je pořezal nožem, uřezával jim genitálie a pokoušel se jim řezat i hlavy. Alespoň v jednom případě projel Lucas několik států s uříznutou ženskou hlavou položenou na zadním sedadle auta. Toole raději rozřezával mužské mrtvoly - hlavně hýždě a žebra - aby je mohl upéct a sníst. Lucas takřka systematicky znásilňoval ženy, které zabil, Toole dělal totéž spíš s muži. Navzdory detailním přiznáním, jediná část jejich líčení vzbudila pochybnosti. Jednalo se o jejich spolupráci se satanistickou sektou "*The Hand of Death*", pro kterou měli konat "*poslání*." Policie nikdy nedokázala existenci takové skupiny, která by měla organizovanou formu.

Odsouzení k smrti

V pátek 13. dubna 1984 byl Henry Lee Lucas odsouzen k smrti za vraždu Becky Powellové a "*Orange Socks*". Na konci roku 1991 byl souzen a odsouzen za následující zločiny:

- na doživotí za vraždu Kate Richové, 80 let;
- na doživotí za ubodání Lindy Phillipsové, 26 let, 9. srpna 1970 ve Virginii;
- na doživotí za zabití důstojníka policie Clemmieho Curtise, 3. srpna 1976 ve Virginii;
- k šedesáti letům vězení za znásilnění a zavraždění Lillie Pearl Dartyové, 18 let, 1. listopadu 1977 v Texasu;
- na sedmdesát pět let vězení za uškrcení Dianny Bryantové v Texasu;
- na doživotí za ubodání Glenny Biggersové, 66 let, 19. prosince 1982 v Texasu. Její tělo bylo nabodnuto na kůl a do krku jí byla vbodnuta vidlička;
- na doživotí za zavraždění neidentifikované oběti, 17. března 1983 v Texasu;
- na doživotí za vraždu Laury Jean Domezové, 16 let, 18. dubna 1983 v Texasu.

V prosinci roku 1990 byl Henry Lee Lucas obviněný ze čtyř vražd, spáchaných na Floridě. Příště musí být vydán k dalšímu soudnímu stíhání. Oficiálně zůstává obžalován z dvaceti dalších vražd. Některé jurisdikce se vzdaly jeho stíhání, aby zůstaly ušetřeny kontroverzí sdělovacích prostředků a politiků, které se nabalily na Lucasovu osobnost. Někteří prokurátoři váhali, zda mají přikročit k soudnímu stíhání kvůli příliš vysoké ceně procesu - někdy víc než několik miliónů dolarů - když už byl Lucas odsouzen v Texasu k smrti. 22. března 1989, po různých odvoláních, která automaticky následují po každém odsouzení k smrti v USA a zpomalují soudní proceduru, bylo stanoveno první datum popravu na 3. prosince 1990. Ale 29. prosince Court of Criminal Appeals znovu odložil popravu na pozdější datum.

Ottis Toole byl 18. května 1984 odsouzen k smrti za vraždu George Sonnenberga. Pokud bude Lucas popraven, stane se to smrtelnou injekcí, protože byl odsouzen v Texasu, zatímco Toole by se dočkal elektrického křesla, neboť jeho případ byl souzen na Floridě. Ale v listopadu 1985 Vyšší soudní dvůr státu Florida změnil rozsudek smrti na doživotí, neboť shledal, že jeho odsouzení nepřihlédlo k polehčujícím okolnostem, především k chatrnému mentálnímu stavu v době vražd. Přesto byl Toole odsouzen na doživotí za vraždu Ady Mildred Johnsonové, 19 let, na Floridě. Musí ještě projít soudním řízením pro spoustu dalších vražd ve státech Florida, Virginie, Georgie, Colorado a v několika okresech státu Texas. Je jisté, že stráví zbytek života za mřížemi, dokonce i v případě, kdyby byl znovu odsouzen k smrti, což je pravděpodobné. Automatická odvolání, která by následovala, v sobě nesou riziko, že budou redukovat jeho odsouzení na doživotí kvůli jeho mentálnímu stavu a pak budou následovat psychiatrická vyšetření.

aleff, 09.03.2007

PORTRÉTY VRAHŮ - OTTIS TOOLE, KANIBAL Z JACKSONVILLE, ČÁST 2

Záznam interview s autentickým sadistickým kanibalem z roku 1991, proti kterému je smyšlený filmový Hanibal Lecter jen amatérský břídil.

Interview autora knihy Bestiální vrazi Stéphane Bourgoina s tímto autentickým kanibalem, podezříváným z více než stovky zločinů, je reprodukováno jako celek, aniž by z něj bylo cokoli vypuštěno (což vysvětluje některá opakování), aby odrazilo co nejuvěrněji duševní stav takového vraha. Informace, obsažené v tomto portrétu Ottise Toola jsou naprosto přesné a shodují se s policejními protokoly nebo se zprávami sociálních pracovníků týkajících se Toolova neuvěřitelného dětství.

Rozhovor se uskutečnil v listopadu 1991. Obsahuje odporné pasáže, které Ottis Tool vyprávěl neutrálním hlasem, zbaveným všech emocí, jako kdyby vyprávěl o bezvýznamných věcech, dokonce i když se tato strašná fakta týkala jeho dětství a špatného zacházení, kterého se mu dostalo. Výjimky tvořily okamžiky, kdy Ottis Toole mluvil o svém obdivu k ohni, pak se jeho tvář rozzářila a jeho vzrušení bylo viditelné.

"Dělejte si legraci z jeho kanibalských receptů"

Když jsem připravoval interview s Ottisem Toolem, požádal jsem o radu Sondru Londonovou, editorku jeho kreseb, která se s ním několikrát setkala. Tady jsou některé z jejích rad: Bude lepší se vyjadřovat v konkrétních termínech. Abstrakce nepochopí. Jinak zůstane netečný, nebo bude odpovídat nesmyslně. Ačkoliv se předpokládá, že je mentálně retardovaný, umí se o sebe postarat, i když jeho mozek nefunguje na plný výkon. To platí hlavně o jeho paměti. Po prudké ráně do hlavy, kterou dostal v dětství, trpí početnými epileptickými záchvaty. V osmi letech začal pít a o rok později užívat drogy, hlavně speed a LSD. Je schopný si detailně vzpomenout na nějaký zločin, ale není schopen ho s jistotou situovat v čase a prostoru. Během vražedných výletů s Lucasem se Toole držel většinu času v pozadí a nechával Lucase, aby ho vezl, kam se mu líbilo.

Stupeň jeho vnímání závisí na dávce thorazinu a dilantinu, které užívá. Když ho rozesmějete, získáte si jeho důvěru a bude vám odpovídat i na přímé otázky. Bude se smát, když mu řeknete o jeho pečení nebo když se zmíníte o jeho převlékání se do ženských šatů. Rád se nechává srovnávat s Bonnie a Clyde, když se mluví o něm a o Lucasovi. Hlavní faktory, které ho motivovaly a klíčová slova jsou "OHEŇ" a "HENRY". Jeho vlastní činy na něj nepůsobí, nebude v rozpacích, když s ním budete mluvit o jeho zrudnostech.

Vyjadřuje se velmi potichu, s lehkou vadou výslovnosti. Nesmíte na něj spěchat a musíte mu dopřát čas na odpověď. Jeho duch se občas toulá jinými směry. Jediná věc, kterou je velmi těžké z něj dostat, je jeho dětství. Bolí ho, když má o něm mluvit přímo. Je důležité navázat s ním srdečný kontakt.

Sondra Londonová mi doporučila, abych interview něčím zlehčil, nějakým vtípem o jeho kanibalských receptech například, než se dostaneme k Lucasovi. Nejlepší bude, když ho nechám, aby si sám určoval směr interview. "Protože je velký kuřák, přineste mu balíček koolek a on vám za to bude navěky vděčný. Abyste ho ujistil, že přicházíte ode mne a že jste přítel, řekněte mu: Sondra říkala: jsem váš přítel a chci, abyste byl šťastný."

Ve vězení ve Starku

Ottis Toole je vězněn ve Florida State Prison ve Starku, asi hodinu jízdy od Jacksonville. Tato část Floridy má daleko ke glamour obrazu Miami nebo Fort Lauderdale. Lidé jsou tu chudí, farmy jistě zažily lepší dny, a silnice, která vede do Starku, je lemována stánky s oprýskanou barvou, v nichž vám nabízejí rajčata a místní výrobky. Za volanty svých starých dodávek, ve slaměných kloboucích, s bezzubými ústy a s obličejem ztmavlými sluníčkem se tady farmáři podobají lidem z hlubokého Jihu. Starke, což v angličtině znamená zoufalý, dělá svému jménu čest. Vězeňské strážní věže, z nichž ozbrojení dozorcí střeží naše nejmenší gesto. Než se dostaneme do návštěvního sálu, musíme projít přes no man's land, kde čtyři metry vysoká

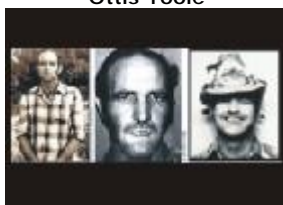
kovová mříž je vybavena kotouči elektrifikovaného ostnatého drátu. Tento systém je kontrolován z určité vzdálenosti, dveře se otevřou teprve tehdy, jsou-li předcházející uzavřeny.

Přijal nás asi čtyřicetiletý dozorce, opravdový obr. Jmenuje se Bruce. Svým zpěvavým akcentem nám vysvětlil, že tady pracuje už dvacet let. Personál věznice čítá tři sta dvacet dozorců na tisíc sto padesát pět vězňů, z nichž tři sta dvacet dva je odsouzeno k smrti. Je to nejpřísnější vězení v USA: v průměru tu usmaží na elektrickém křesle jednoho vězně každé dva měsíce. V tomto vězení s nejvyšší ostrahou je vězněno největší procento sériových vrahů. Je jich asi třicet a nejslavnější z nich je Gerald Stano. Bruce nám hrdě vypráví, že kvůli Tedu Buntovi vstali obyvatelé Tallhallassee a Jacksonville, kde tato zrůda zabila mnoho žen, v hodinu jeho popravky a ve společném souhlasu rozžehli svoje zapalovače a oslavili jeho zaslouženou smrt. Musíme podstoupit prohlídku. Dozorci demontují kameru a zvukový materiál. Nemáme povoleno ve věznici filmovat s výjimkou místnosti, kde budeme hovořit s Ottisem Toolem. Aby se ujistili o naší dobré vůli, dozorci požádali našeho kameramana Oliviera Raffeta, aby z kamery vyndal baterie a kazetu. Pak musíme projít elektronickou kontrolou, která se podobá letištní kontrole, ale je mnohem citlivější: přístroj zachytí i cvočky na mých podpatcích!

Potom jsme prošli skrz dvoje kovové dveře a ocitli jsme se v Chodbě smrti, která je rezervována odsouzeným. Je natřená vybledlou žlutou barvou a na zemi je světlezelené linoleum, ačkoliv vnitřek vězení je celý světle hnědý. Všude je neskutečně čisto. Vpravo, na konci chodby, asi padesát metrů od nás, vidíme dveře, v nichž je prosklené okénko. Bruce nám vysvětluje, že se jedná o popravčí komoru. Dnes ráno tam probíhají zkoušky, protože každý den musí být elektrické křeslo uvedeno do chodu. Hned vlevo je mřížová klec, která je připevněná ke zdi a v níž jsou dvě maličké místnůstky z neprůstřelného skla, v nichž se vězni nemohou postavit. Je v nich uzavřeno několik mužů, kteří čekají na výsledky. Ještě tam budou, až budeme o pět hodin později vězení opouštět. Jeden ze sériových vrahů, s nímž se chystáme dělat interview, Gerard John Schaefer už na nás s úsměvem na rtech čeká. Je překvapen, že jsme ho poznali. Jeho interview bude trvat něco přes dvě hodiny a pak hned bude navazovat rozhovor s Ottisem Toolem.

Nacházíme se v malé světlé místnosti, sotva čtyři krát tři metry velké, v níž je jeden stůl a dvě židle z umělé hmoty. Panuje v ní pekelné vedro. V tomto stísněném prostoru jsme zavřeni čtyři. Dozorce přivádí Toolea a sundává mu pouta ze zápěstí. Je vysoký, asi metr osmdesát osm. Protože mám v hlavě fotografie z doby jeho zatčení, konstatuji, že hodně zestárl. Zdá se být starší než na svých čtyřiačtyřicet let. Má opravené zuby. Vypadá křehce, jeho gesta jsou zženštilá a usmívá se. Jeho pohled se občas ztrácí kdesi v mlhách, což je nám někdy velmi nepříjemné. Hlas má jemný, na hranici slyšitelnosti a často uprostřed věty přestává mluvit a přeskakuje k jinému námětu. Vypadá naprosto nepřítomně, když nám vypráví o svých nejhrůznějších činech: jeho hlas zůstává monotónní a nemění intonaci, ať už mluví o svém kanibalismu, nebo o cigaretách. Není mezi tím žádný rozdíl. Naopak, je velmi dojat, když mu říkám o jeho vztahu k ohni. Jeho tvář oživne a on sám se ponoří do jakési extáze. Začínám konverzaci:

Ottis Toole

"Ottisi, vaše přítelkyně Sondra Londonová mi řekla, abych vám předal vzkaz: Jsem váš přítel a chci, abyste byl šťastný. Rozumíte tomu?"

"Jo, rozumím."

"Dostal jsem recept na vaši šťávu pro pečení, který jste mi poslal a dokonce jsem ho vyzkoušel."

"A chutnala vám?" ptá se mě s úsměvem.

"Byla výborná ... ale nepoužil jsem stejný druh masa, jako vy."

"Hodí se ke každému masu!"

A vypukne v smích.

"Slyšel jsem, Ottisi, že chcete publikovat knihu vašich kanibalských receptů. Je to pravda?"

"Ano ... Nějaký chlápek v Austrálii vydělal tisíc dolarů s jedním z mých receptů při nějakém kuchařském konkurzu."

"Opravdu?"

"Ano. Dokonce mám jeden novinový článek, který uvádí "Kanibalský recept".

Následující otázka se týká odvolání Henryho Lee Lucase, který oznámil, že nikdy žádný zločin nespáchal a že Toole je lhář.

"Henry všude říká, že jste lhář..."

"Já? Lhář? (Oživne.) Byli jsme spolu v tolika procesech ... to nemůžou být lži..."

"Říká, že to je proto, abyste se stal slavným."

"To on se chce stát slavným. To on všechno začal ... To on začal tohle svinstvo ..."

"Jak jste se setkali?"

"Potkal jsem Henryho před několika lety v Jacksonville. Sebral jsem ho, když tamtudy jenom projížděl."

"Když jste ho potkal, věděli jste, že už někoho zabil?"

"Ne ... to nemůžu říct ... Vypadal, jako bych ho našel v popelnici ... Byl hnusnej, když jsem ho potkal a nechtěl se mejt. Celou tu dobu jsem ho musel nutit, aby se umyl. Někdy se nekoupal tejdenně nebo dva. Říkal jsem mu: "Ne, takhle nemůžeš zůstat! Musíš se koupat každé den ... ne jednou za tejdenně nebo za čtrnáct dní." Říkal jsem mu: "Protože ty a já jsme milenci, miláčku, musíš se koupat, protože já nerad spím se špinavým chlapem. Musíš být čistej." Mám rád, když muž voní, víte ... Nesmí smrdět. Musel jsem mu pořád opakovat, aby se myl. Ale nevěděl jsem, že zabil nějaký lidi... Napsali o něm hromadu knížek ... Jedna se jmenuje The Hand of Death, jiná Lucas, a taky dr. Norris o něm psal... Víím, že Sondra Londonová začala psát knížku o mně, ale řekli mi, že mi ta knížka nadržovala, a tak ji odmítli vydat ... Každopádně si může psát co chce, je mi to jedno, lidi veřejně tomu, čemu chtějí věřit... i když to není pravda ... to nevadí."

"Zlobíte se na Henryho, že vás označil za lháře?"

"No ... já nevím, jak bych mohl být lhář... to on všechno začal... Dlouho jsem nevěděl, že zabil svou mámu ... a byli jsme milenci. Homosexuální milenci. Všechno, co chtěl dělat, jsem já dělal se zavřenejma očima ... Je o něm jedna knížka, která se jmenuje Henry ... To on všechno rozjel ... pít krev ... jíst lidi ... to bylo v té knížce ... Ale někdy to není pravda ... víte, to všechno vyprávěl Henry... Kdyby to celý nerozjel, nebyl bych teď v takovém průseru. Za poslední čtyři měsíce jsem byl čtyřikrát odsouzen k doživotí... Strávil jsem spoustu času v Chodbě smrti... dostal jsem se z ní v roce 1986. Lucas nechce říct pravdu o sobě, tak proč potom vykládá všechny ty pitomosti? Prostě se snaží vyhnout popravě ... a jít rovnou do pekla ... v každém případě půjde rovnou do pekla. Celou tu dobu si hraje s Ďáblem, kecá ..."

"Kdybyste ho měl znovu potkat, co byste mu řekl?"

"Nic bych mu neřek ... Nechtěl bych už s ním mít nic společného ... Možná bych mu rozmlátil palici ... To bych udělal... Jo, rozmlátil bych mu palici."

"Rád jste zabíjel?"

"Jo. Proč ne? Víte ... psát knihy, dávat interview v časopisech, v rádiu nebo v televizi, do toho mě nacpali. Teď už se na tom nic moc nezmění. Jak už jsem řekl, lidi veřejně tomu, čemu chtějí věřit. A k ničemu nebude, když Lucas tu svou historku změní ... Skřípli ho, hned tak se z toho nedostane, zůstane v lapáku ... lítá v tom ... pěkně ho strčej na gril a ádíjé kamaráde! Musí si to uvědomit."

"Jaký byl Henry, když jste se potkali?"

"Klidnej, moc toho nenamluvil... ale člověk s ním nikdy nevěděl na čem je, byl nevypočítatelný ... Pořád klidnej ... Jednou jsem se dokonce rozhodl, že ho vyhodím z baráku, ale rodiče trvali na tom, abych si ho nechal ... Jindy se chtěl utopit a chtěl, abych to udělal taky ... Když bude takhle pokračovat, s radostí bych ho utopil sám ... Strčil bych mu hlavu do bláta ... To on začal vykládat všechny ty historky, oznámil, že zavraždil 600 lidí, pak 360, potom 300 a teď říká, že nezabil nikoho ... Ale musel něco udělat ... Pro nic za nic lidi neodsuzují k smrti ... musel něco udělat... lže ..."

"Co se vám na něm líbilo?"

"V té době jsem ho měl rád jako nikdy nikoho, rád jsem s ním dělal všechno, dokonce i ty nejhorší věci ... cpal jsem se drogama a dělal jsem spoustu takovejch krávovin ... byl jsem úplně blázen ... většinou jsem ani nevěděl, kde jsme, když jsme jezdili autem ... kouřil jsem,

bral jsem pilulky ... taky jsem chlastal... prakticky pořád ... a pak mě policie vzala chloupky a vlasy, aby je zkoumala ... přinutili mě, abych masturboval do prezervativu ... nutili mě dělat hromadu věcí ... nevím, co se teď stane ... minulej tejden jsem dostal novou obsílku, abych se dostavil k procesu pro vraždu ... (Ukázal mi papíry.) ... Tohle dostávám pořád ... chodím od jednoho procesu k druhému ... pokračuje to ... nikdy to nepřestane ..."

"Vím, že jste miloval požáry ..."

(Jeho obličej se rozzářil, široce se usmál a následující slova doprovázel velkými gesty)

"Zbožňuju je, hlavně když plameny jsou vysoký jako tři patra ... to se mi hned postaví... vzrušuje mě to ..."

"Proto jste jich tolik zapálil?"

"Jo ... (Byl velmi vzrušený) Tady jsem nemohl zapálit nic, protože tady nic nehoří ... (Udeřil pěstí do stěny) ... nic, než beton a ocel... tady nic nehoří... Ale když vidím oheň, vždycky se mi postaví... Stříkám ... je to sexuální... Nic mě tak nevzrušuje, jako pořádněj oheň ... Dokonce i tady jsou chlápci, kteří se pořád pokoušej na mě skočit... (Zasmál se) Některý jsou hezký, ale jiný nestojej za nic ... s některýma bych nenechal o samotě ani mýho psa." (Dal se do smíchu)

"Oheň je lepší než sex?"

"Řek bych, trochu ohně a trochu sexu, to by bylo prima ... Oheň a sex najednou ... to by se mi parádně postavil ... víte, já opravdu miluju oheň ... působí to na mě, je to jako droga ... cítím se uvolněně ... opravdu mám rád, když je hodně vysokej, když má plameny jako barák. Malej oheň mě zajímá míň ... Někdy si v cele sním o tom, že vidím oheň vysokej jako čtyři nebo pět pater... Opravdu mě to vzrušuje ... Ale tady to není možný ... Daj se zapálit jenom matrace a ... to není nic moc ... Od ty doby, co jsem tady zavřenej, jsem žádněj oheň nezapálil ... aspoň ne takovej, jakej bych chtěl vidět..."

"Zapálil jste jich hodně?"

"Když jsem žil na ulici, zapaloval jsem cokoliv ... pak jsem klidně čekal, až přijedou hasiči a honil jsem si ho ... to na mě vážně působilo ... rád se dívám na plameny, jak stoupaj k nebi... nad baráky ... to na mě pekelně působí ... Ale tady je všechno z betonu, s výjimkou matrací... ale ty hned zhasnou ... Starke je postavenej z betonu a oceli, nic nehoří... nehoří, jenom noviny ... Sním o obrovským požáru ve vězení, s velikýma plamenama ... To by mě hrozně vzrušilo ... znám vězně, který chtěli zapálit vězení, ale nešlo to ... neudám je, protože je možná přesvědčím, aby to zkusili ještě jednou ..."

"Vím, že jste se rád převlékal za ženu."

"Dělal jsem to často ... ale stárnu, teď je to těžší. Když jsem byl mladší, rád jsem to dělal pořád. Dokonce jsem si píchal ženský hormony, holil jsem si nohy, paže a prsa, abych moh nosit šaty s výstřihem ... a s rozparkama po stranách ... Když jsem byl mladej, balil jsem starý pracháče ... Pokaždý jsem si vydělal sto dolarů za jedno číslo ... jenom takhle! (Luskl prsty) Hned napoprvé ... Tady máte, do prdele, šanci vydělat si tak osm dolarů (Zasmál se)... tady je jeden, kterej to dělá za vajgla ... a jinej zadarmo ... Jo, ta doba mi chybí... když jsem si moh vzít paruku (Naznačuje pohyby a jeho gesta jsou velmi ženská) ... stříhal jsem si obočí, líčil jsem si oči ... už to nemůžu dělat ... ale pokračuju v tom ... mám hromadu mužskejch, který by se mnou chtěli šoustat... s jedněma mi to stojí, s jinejma ne ... ale oheň mě opravdu vzrušuje ... to se mi postaví vždycky ..."

"S Henrym jste se převlékal za ženu?"

"Jo ... To bylo prima, když jsem byl pěkně nalíčenej, měl jsem paruku a šaty ... s tím líčením a s tou parukou, to by byl malér ve vězení. V tý době jsem se pomiloval i se starým dědkem, protože měl prachy ... Teď zase já balím kluky a dědky ... tady to není moc těžký ... když se mi nějakej mužskej líbí, řeknu mu: "Pojď, miláčku, zahrajeme si na tatku a na mamku."

"V kolika letech jste spáchal svůj první zločin?"

"Bylo mi čtrnáct."

"Vzpomínáte si na to?"

"Stopoval jem v Kalifornii a nechal jsem se sbalit dvěma chlápky ... a pak se pohádali a jeden druhýho ubodal... řek, že mě taky zabije, a tak jsem vyskočil z auta ... výběh za mnou, pronásledoval mě, vrátil jsem se do auta a toho chlápka jsem rozmačkal jeho vlastním autem ... byl jsem teprve kluk a ani nevím, kde se to stalo ... Udělal jsem to a hotovo ... buď on nebo já ... když jsem byl dítě, tak mě znásilnili..."

"Kolik jste měl za sebou vražd, když jste se setkal s Lucasem?"

"Už jsem to nepočítal..."

"Hodně?"

"Jo ... ale nedával jsem na to pozor ... Ty lidi jsem nezabíjel jenom pro radost ze zabíjení... to

můj duch ... někdy jsem ho už nekontroloval..."

"Co vás nutilo ty zločiny páchat?"

"No, někdo mě třeba uhodil, nebo se mě snažil přejet... mstil jsem se ... nebylo to kvůli jedné věci, ale kvůli spoustě věcem ... už jsem je nedokázal počítat ... vraždy, bylo jich tolik, že už jsem je nepočítal ... jako prezident... ten posílá lidi na druhý konec světa a ti tam jiný lidi zabíjej... kohokoliv ... kdo vejde do dveří... já jsem nezabíjel lidi, který vešli do dveří ... to jenom můj duch mě nutil zabíjet ... většinu času jsem o sobě nevěděl... Dokonce si to ani nedokážu vysvětlit..."

"A kolik lidí jste zabili s Henrym?"

"Něco přes stovku ... sto padesát..."

"Kdo jich zabil víc?"

"On. Třeba zabil nějakou ženu, a když byla mrtvá, tak s ní šukal ... taky chtěl šukat se psem ... Šukal se vším, co mělo hňakou díru ... Jednou jsem ho viděl, jak šoustá s krávou ... (Zasmál se)... Stoupl si na kýbl a strčil ptáka do krávy, pak se kráva otočila a on ji políbil ... řek jsem mu: "To už je trochu moc, ty šoustáš s krávou a pak ji líbáš." Šel moc daleko ... Byl hnusnej..."

"To se vám nelíbilo?"

"Nevěděl jsem, co si mám myslet ... Byl jsem úplně mimo sebe, tak jsem nevěděl, co si mám myslet ... Ani nevím, kde jsem většinu času byl... Dělal jsem všechno, co on ... byl to můj milenec ..."

"Nařizoval vám, abyste vraždil lidi?"

"Ano ... Většinou mi říkal, co mám dělat... Jednou naložil jednu ženu, šukal s ní, pak ji zabil a znova s ní šukal... pak uviděl tu zkurvenou kozu na louce a taky ji chtěl vošukat... Řek jsem mu: "Ty seš fakt střelenej, když ho chceš nacpat do kozy!" Zul si vysoké boty, koze do nich dal zadní nohy a pak ho do ní zezadu strčil ... (Napodobil pohyby) ... za celej život jsem nic podobného neviděl... šoustal s kozou ... nikdy jsem neviděl tak hnusnýho chlapa ... to už bylo moc... nevím, jak jsem k takovému chlapovi přišel..."

"Jak jste zabíjeli vaše oběti?"

"Každopádně ... bylo to hnusný ... ale já jsem byl většinu času nacpanej a mimo sebe ..."

"Co jste cítil během vražd?"

"Jako kdyby mi stoupal adrenalin ... jako když se člověk uvolňuje ... jako záblesk v mozku ... nevím, co se mu stane ... myslím, že ho usmažej..."

"A po vraždě?"

"Bylo to jako záblesk ... záblesk, kterej vám stoupal do hlavy ... někdy jsem měl pocit, že omdlím, že upadnu na zem ... je to těžký vysvětlit... ani tomu moc nerozumím ... dokonce ani nerozumím tomu, proč jsem to dělal ... Víte, bylo to úplně ujetý ... bylo toho moc ... (Zmocnil se balíčku koolek, které jsem mu přistrčil po stole) ... využiju toho, když se bachaři nedívají... dám si to do kapsy ..."

"V určitou chvíli jste dokonce vaše oběti ukřižovávali, vidíte?"

"Ach ano ... měli tam velkej oltář a když jsme jim prořízli krk, pili krev a někdy si mrtvoly vařili ... někdy jim prořízli krk noví členové a pak šoustali s tělem ... a pak šoustali se zvířatama a zabíjeli zvířata a pak se zvířatama šoustali ještě jednou ... a pak byla velká oslava, při který se sněd nákej člověk a zvířata ..."

"To bylo v době, když jste byli členy satanistického kultu?"

"Ano, dělali to ... bylo tam tolik lidí, už nevím, kdo ... každopádně většina těch lidí měla masky ... některý jsem znal ... jako toho chlápka, kterej prodával v Jacksonville ojetý auta ... když mezi ně člověk jednou vstoupil, už toho nemoh nechat, jinak by se váš život stal peklem ještě horším, než předtím..."

"Jak se ta sekta jmenovala?"

"Hand of Death"... to už je let, co existuje ... ale dávej si velkej pozor... Henry mi o nich povídal první... za chvíli si vydělaj spoustu prachů, když prodávaj děti do Mexika..."

"Proč děti?"

"Některý lidi je používali do pornofilmů ... jiný byly prodány přímo bohatým lidem ... Ale já jsem se tím nikdy nezabíjel... nemoh bych ublížit dítěti... mám rád děti... ale ostatní ... nevím, co dělali dětem ... dítě potřebuje lásku, nikdy bych dobrovolně dítěti neublížil..."

"Vždycky jste jedli vaše oběti?"

"Poprvé jsem někoho snědl a ani jsem nevěděl, že je to člověk ... věděl jsem, že je to opečený, ale ... nebylo to špatný se šťávou na pečení... můj vlastní recept (Usmál se) ... je těžký poznat rozdíl ... myslel jsem, že je to normální maso ... nemyslel jsem, že je to někdo mrtvej... když

jsem dojedl, řekl mi: "Právě jsi sněd člověka!"... a já jsem mu řekl: "CO?" ... Nevěděl jsem to ... chuť se od jinýho masa moc neliší... někdy jsem vůbec nevěděl, že jím člověka, byl jsem mimo ... taky jsem pil krev ..."

"Jak jste to dělali, když jste chtěli někoho sníst?"

"Zapálili jsme velké oheň ... někdo z toho taky dělá omáčku ... říkali mi, že je to moc dobrý, ale já jsem to nikdy neochutnal... Henry by to mohl jíst ve dne v noci... je to opravdovej kanibal ... měl šílený pohled ... nikdy jsem předem nevěděl, co udělá ... opravdu jsem musel být blázen, abych tohle dělal..."

"Henry také jedl lidi?"

"Ano, samozřejmě ... teď říká, že ne, ale je to lhář... měl rád každý kousek ... srdce ... dělal si jedno jídlo z dušenýho masa, se srdcem a s žebra ... říkal mi, že je to nejlepší kus ... nejlibovější byly hýždě ... ano, hýždě byly vybraný jídlo..."

"A co jste měl nejradši vy?"

"Já jsem to nejedl pořád ... žebra ... ale byl jsem úplně ožralej, když jsem je jedl ... Lucas mi dával ochutnat, ale nikdy bych tomu byl nevěřil, až teprve když jsem ho viděl, jak někomu podříz krk a pak vzal hrnek, nachytl do něj krev, která stříkala a vypil ji ... pak oznámil, že to bylo dobrý ... lepší než šampaňský nebo víno ..."

"Myslím, že když jste byl mladší, slyšel jste, jak na vás mluví hlasy mrtvých. Je to pravda?"

"Ano ... slyšel jsem hlasy mrtvech ... ještě teď bych mohl jít k hrobu mámy, lehnout si na něj a slyšel bych a cejtíl, jak se chvěje země ... a slyšel bych, jak se tam dole hejbá ... a velmi dobře vím, že ona by mě taky slyšela ... cejtím, jak se chvěje země ... chodil jsem tam pořád..."

"S babičkou jste chodíval často na hřbitovy?"

"Vyhrabávali jsme kosti ... sbírala koření a míchala je s kostma a dělala smlouvy s Dáblem ... uměla čarovat, měla panenky vúdú ... někdy vzala kuře a zakroutila mu krk..."

"Dělal jste pro ni tuhle špinavou práci?"

"Jo Musel jsem dělat, co mi řekla ... říkala mi, že patřím Dáblu ... "Dělej, co ti říkám, nemůžeš toho nechat, nikdy nebudeš moct Dábla opustit" ... byla to opravdová čarodějnice ... nosila dlouhý šaty, měla velmi dlouhý vlasy, zakrývala si obličej ... chodila na hřbitovy, do stodol, zaklínala, zapalovala oltáře ... doma měla lidský lebky ... ukázala mi, jak vzít šuplík, obrátit ho a udělat z něj oltář... řezala mrtvým ruce, přidávala do toho koření a všechno to míchala v poháru ... bylo to hrozně zajímavý ... když jsem byl ještě úplně malej, táta mě potrestal tak, že mě strčil pod sušičku a svázal dvě kočky za ocasy ... byl jsem dole a kočky se trhaly ... padaly z nich vnitřnosti a na obličej mi stříkala krev ... řval jsem ... byl jsem hrozně malej ... pro mě byl jako Dábel ... bylo to, když jsem byl malej... dělal si jídlo z psů ... znásilnil mě, když jsem byl malej ... pokračoval jsem ... nepřestal jsem ... když jsem byl úplně malej, moje sestra mě převlíkala za holku ... bylo to čím dál tím šílenější ... nemoh jsem se zastavit ... horší a horší ... nevěděl jsem, jak to mám udělat... dělal jsem, co mně poručila máma ... někdy se babička snažila sehnat úplné čerstvou mrtvolu, který uřízla hlavu ... vzala hlavu do rukou a čekala až kůže vyschne ... jindy stáhla kůži z hlavy a natáhla si ji na tělo ... říkala, že takhle její kůže zůstane mladá ... tohle jsem dělal, když jsem byl malej... Bylo to dobře nebo špatně? Já nevím ... nemoh bych to říct... dělal jsem všechno, co mi řekli... někdy čurala do velkého hrnce a pak mi to lila na hlavu a říkala, že takhle mě Dábel neopustí... no ... tohle dělala..."

"Myslíte si, že za to, čím jste se stal, může tohle?"

"Já nevím ... to je těžký pochopit ... ale chodím od procesu k procesu ... příští tejdén mám další... (Ukázal mi papíry)... Podívejte ..."

"Je to proces pro vraždu?"

"Ano ... namaloval jsem vám obrázek ... můžete si ho nechat (Dal mi ho)... Je to dárek ..."

"Díky."

"Nechte si ho."

"Jak je možné, že jste se přiznal k smrti malého Adama Walshe a že za vás Gerard Schaefer napsal doznání?"

"To nebyl můj zločin ... v knize se píše, že jsem podezřelej číslo jedna ... zkoušeli říkat, že jsem to já, ale já jsem v tom zločinu nevinně ... je to v knížce Henry... je tam plno historek ... nějaká ženská na Floridě oznámila, že existuje jinej podobnej zločin z roku 1985 ... předtím ... ale to byla holka a ne kluk ... bylo jí devět nebo deset let ... ale to už jsem byl ve vězení... nikdy nenašli tělo Adama Walshe ... jenom Walshovu hlavu a taky ty holky ... kdybych ten zločin spáchal, věděl bych, kde to tělo je ... ale já to nevím ..."

"Proč jste se tedy přiznal?"

"Přinutili mě ... bili mě, musel jsem se přiznat ... víte, jaký jsou lidi: myslí si, že když jste zabil jednu, tak automaticky věří, že jste zabil taky spoustu ostatních ... choděj se na vás dívat ... chtěj skončit svoje vyšetřování a za chvíli jsou frustrovaný a nutěj vás násilím, abyste se přiznal... Ale to nebyl můj zločin ... Viděl jste můj snubní prstýnek? Někdo ho pro mě udělal... je udělanej doma..."

"Kdo ho udělal?"

"Dobrej přítel ... velmi dobrej přítel. (Usmál se) ... Podívejte se ... Vypadá jako pravej, že jo?"

"Je to přítel, se kterým byste se chtěl oženit?"

"Ne, žijeme odděleně ... už se nechce ženit... změnil názor... řek ne a takto mezi náma skončilo ..."

"Koho máte raději, Boha nebo Dábla?"

"Když věříte v Boha, věříte taky v Dábla ... věříte v oba... Člověk nemůže říct, že věří v Dábla, když nevěří taky v Boha ... Vždycky je jeden z nich silnější... Moc tomu nerozumím ... moc bych chtěl, ale nejde to ..."

"Až umřete, kam půjde vaše duše?"

"Když věřím v Dábla, tak mě bude mít Dábel, když v Boha, tak mě bude mít Bůh ... Nevím, na jakou stranu půjdu ... Jestli mě Dábel bude dál poslušovat nebo ne ... Víte, on si mě už dlouho podává ..."

V tu chvíli vešli do malé místnosti dozorci.

Konec interview.

Když Ottis Toole odcházel, požádal mě, abych mu napsal. Slíbil, že mi pošle obrázky a napíše "dlouhý a milý dopis".

aleff, 09.03.2007

PORTRÉTY VRAHŮ - FUCK THE SYSTEM BY GEORGE METESKY

Jste zoufalí a chorobně toužíte, aby se Vašimi problémy konečně někdo zabýval? Chcete-li, aby si Vás všimli, staňte se teroristou, naučte se vyrábět bomby a odpalujte je. Počítejte ale s tím, že ve hře na kočku a na myš se brzy změní role a Váš odchyt bude jen otázkou času.

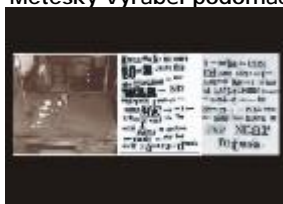
Dnešní příběh z knihy "Bestiální vrazi" je velmi poučný. Pojednává o životní dráze člověka, ze kterého se stal terorista v době, kdy terorismus ještě v obecném povědomí veřejnosti prakticky neexistoval. Od r. 1940 po 17 let terorizoval šílenec, jehož začaly noviny nazývat "Mad Bomber", celý New York asi třicátkou bomb, z nichž většina vybuchla. Tato kauza stála na začátku etapy, kdy byli kriminalisté donuceni vyvinout nové metody, podle kterých mohli odchytávat šílence, jejichž činy se vymykaly běžným pravidlům.

Princip, jímž se řídil "Mad Bomber", je stejný jako v internetových diskusích. Otrava trpící hypertrofií vlastního ega se nabourá mezi diskutující a když jsou jeho chorobné výplody ignorovány, stoupne tlak a neštítí se ničeho, jen aby si ho ostatní všimli i za cenu, že mu řeknou, ať táhne. Když na takového blba někdo zareaguje, koleduje si o vyčerpávající klystýr a je-li diskuse otevřená a vyobcování dotyčný ubožák čelí tak, že se pokaždé přihlašuje odjinud, nutí/terorizuje ostatní, aby se na místo výměny názorů mezi sebou soustředili na jeho chorobné výplody, se kterými své okolí otravuje. Příběh "Mad Bombera" je velmi podobný této modelové situaci až na to, že k vynucení pozornosti používal bomby a jimi zabíjel lidi. Podařilo se mu vytvořit skutečnou psychózu atentátů, dokud dr. James A. Brussel neukončil jeho řádění díky nově zavedené metodě psychologického portréту, který orientoval pátrání policie správným směrem.

Až si budete číst dnešní článek, popřemýšlejte ... je totiž pravidlem, že když se někdo projevuje podobně jako "Mad Bomber", jedná se v podstatě o duševně nemocného ubožáka, jehož včasný odchyt, odeslání do blázince a léčba u psychiatra může předejít situacím, kdy šílenec nadělá pořádnou paseku. Jak je vidět na dnešním příběhu, může to v extrémních případech stát desítky zbytečně zmařených lidských životů ..

První, na koleně vyrobená bomba, neexplodovala. Zaměstnanci Consolidated Edison Company ji objevili 16. listopadu 1940 na parapetu jednoho okna v 64. ulici. Skládala se z měděné trubky, nacpané střelným prachem. Byla zabalená v papíru, na který terorista napsal vzkaz: "Vy šejdíři z Con. Edison, tohle je pro vás." Tenhle vzkaz policii zmátl: kdyby bývala byla bomba vybuchla, dopis by byl zničen. Věděl terorista, že jeho přístroj nevybuchne? Možná ani nepomyslel na zničení svého vzkazu? Pro obyvatele New Yorku je Consolidated Edison Company totéž co pro nás ČEZ a policie okamžitě pomyslela na všechny, kteří měli s touto společností nějaké spory. Ale pole nespokojených nebo propuštěných zaměstnanců a nespokojených předplatitelů bylo příliš velké, aby mohlo přinést sebemenší naději na úspěch.

Místnost, kde George P. Metesky vyráběl podomácku bomby a jeho dopisy

Všichni na tento incident zapomněli, když v září 1941 byla nedaleko jiné filiálky Con. Edison nalezena druhá bomba. Byla umístěna ve vlněné mužské ponožce, časovací systém nebyl zapnutý, ale výroba byla identická s první bombou. Krátce po vstupu USA do války, dostalo hlavní newyorské policejní centrum dopis, který byl dán na poštu ve Westchesteru, stát New Jersey: "Během války už nebudu vyrábět bomby - K tomuto rozhodnutí mě přivedly moje vlastenecké pocity - Con. Edison bude muset složit své účty spravedlnosti - Zaplatí za všechny hanebné skutky... F.P."

V letech 1941 až 1946 bylo posláno několik desítek podobných dopisů policii, společnosti Consolidated Edison, novinám New York Times a několika biografům. Byly podepsány "F.P." a zmiňovaly se o "hanebných skutcích". Všechny byly napsány velmi pečlivě a ve všech byly

namísto teček používány pomlčky. Pak se "F.P." na čtyři roky odmíchl. Předvedl se až 29. března 1950, tentokrát s propracovanějším zařízením. Bomba, která nevybuchla, byla nalezena na nástupišti Grand Central Station. Dvě následující bomby fungovaly perfektně: v dubnu 1950 v New York Public Library, a pak znovu na Grand Central Station, v telefonní budce. Naštěstí nikdo nebyl zraněn. Pak až do prosince byly tři další bomby včas zneškodněny v obytných domech společnosti Con. Edison a v jednom kině. Několik dnů před vánoci Herald Tribune obdržel následující oznámení:

"Šéfredaktorovi Herald Tribune - Všiml jste si bomb ve vašem městě - Jste-li znepokojen, je mi to líto - dokonce i kdyby byli zranění. Ale tak to je - spravedlnosti musí být učiněno zadost. Jsem nemocný a za to musí Con. Edison zaplatit - ano, budou litovat svých hanebných skutků -přinutím je, aby se sami vydali spravedlnosti - veřejné mínění je odsoudí- dejte si pozor, protože brzy umístím bomby pod sedadla v biografech. F.P."

V lednu 1951 zatelefonoval "F.P." novinám Journal-American, aby si postěžoval: jeho početné dopisy nebyly nikdy publikovány. Rozčileně zavěsil, když předtím pohrozil, že vyhodí redakci deníku do povětří. Skutečně, na příkaz policie noviny teroristovy dopisy nepublikovaly, aby se zabránilo panice. Z "F.P." se stával expert. Zpočátku z osmi bomb explodovaly dvě, ale v roce 1951 a 1952 čtyři následující bomby fungovaly. Tentokrát bylo mnoho zraněných a explozivní náplň pomalíčku zvyšovala svou sílu. I přes relativní mlčení tisku, vyžádané policií, "F.P." se na začátku roku 1953 dostalo přezdívky "Mad Bomber", "Sílený terorista".

Během dvou následujících let "F.P." nechal vybuchnout osm bomb, z nichž většina byla ukryta v náplni křesel v kinech, z nichž bylo vyříznuto dno, aby se do nich dalo zařízení vložit. V roce 1955 explodovalo šest bomb, aniž by se policie nebo média zmínily o dopisech "Mad Bombera", obsahujících další výpady proti Con. Edison. Během roku 1956 rytmus atentátů akceleroval, zatímco dopisy byly čím dál tím delší a zmatenější. V březnu 1956 "F.P." napsal Herald Tribune:

"Zatímco vybuchují oběti - prohnílý tisk se ani nezmíní o těchto monstrózních činech - Tyhle zrůdy říkají, že jsem psychopat - když budu pokračovat, budou mi tak říkat - nebo jiným podobným jménem - Trest bude následovat -všechna místa, která se plní u Con. Edison - jsou teď mým cílem - bude tam umístěno 54 bomb - čtyři telefonická zavolání. Série bude pokračovat až do procesu s Con. Edison - Věnuji svůj život této práci - Nečekejte žádné zavolání, které by vás upozornilo na bomby v kinech -protože vaše akce si ode mne nezasluhují žádné úsilí -Moje utrpení - Moje finanční ztráty - všechno musí být úplně zapláceno - Tohle všechno přinese paniku - rozčílí a otráví prohnílý tisk a autority New Yorku - uvědomí si, že někdo může být ještě horší, než oni. Nechci nic jiného, než spravedlnost. F.P."

2. prosince 1956 v 8 hodin večer obrovská exploze těžce zranila šest osob mezi návštěvníky Paramount Theater v Brooklynu. Následující den policejní prefekt New Yorku Stephen Kennedy oznámil na tiskové konferenci, že jeho oddělení soustředí veškeré úsilí, aby tyto atentáty zastavilo, "i kdyby bylo nutné k tomu použít neobvyklé metody." Čas pospíchal, protože explozivní síla bomb se ještě zvětšila a jenom zázrakem ještě nebyl nikdo zabit.

Mezi "neobvyklými metodami" figuruje návštěva inspektora Howarda Finneyho, ředitele policejní laboratoře v New Yorku, u doktora Jamese A. Brussela, psychiatra z profese a zkušeného kriminologa. Dr.Brussel už byl policii dostatečně znám z početných policejních shromáždění, na nichž spolupracoval jako přednášející. Za necelé dvě hodiny Finney seznámil dr. Brussela s případem a nechal ho, aby si prostudoval chabé indicie, které měl k dispozici: fotografie bomb a dopisy "Mad Bombera". Brussel tento den detailně popsal ve svém díle Casebook of a Crime Psychiatrist(1968).

Jak definovat takového muže? Dr. Brussel si byl jist, že terorista je muž. Neznámý je přesvědčen, že společnost Con. Edison se na něm dopustila nespravedlnosti a způsobila mu vážné onemocnění. Tato fixní idea dominuje jeho myšlenkám už sedmnáct let. Dokonce věří v existenci jakéhosi komplotu, který proti němu vede Con. Edison. Bojuje sám proti všem. Podle

dr.Brussela tento muž trpí akutní paranoiou. Vycházejí z tohoto duševního stavu, psychiatr muži přisoudil následující fyzickou charakteristiku: *"Je symetrické postavy. Ani tlustý, ani tenký."* Pro toto zjištění vyšel Brussel z prací německého psychiatra Ernsta Kretschnera, který studoval více než deset tisíc nemocných a došel k závěru, že 85% paranoiků má atletické, dobře rostlé tělo. *"Je středního věku,"* pokračoval dr.Brussel, *"protože paranoia se rozvíjí pomalu a nedosáhne svého vrcholu před 35 rokem života"*. Protože "Mad Bomber" pokládá své bomby už sedmnáct let, řekl bych, že jeho věk se pohybuje kolem padesátky. Dopisy "Mad Bombera" názory dr.Brussela potvrzovaly. Písmo bylo čisté, přesné, dokonalé. Byl-li zaměstnancem společnosti Con. Edison, jeho práce musela být příkladná. Vedl klidný život až do chvíle, kdy utrpěl onu předpokládanou nespravedlnost. Styl jeho dopisů prozrazoval dobré vzdělání, ne sice univerzitní, to ne, ale alespoň na úrovni gymnázia nebo nějaké průmyslovky. Používání poněkud formálního jazyka napovídalo, že by se mohlo jednat o muže narozeného v cizině, nebo o člověka, který žil v cizině s rodiči: používal výrazy jako například *"hanebné skutky"* nebo *"Con. Edison"*, ačkoliv jakýkoliv rodilý Newyorčan používal zkratku *"Con. Ed"*. Jako každý skutečný paranoik vykresloval perfektní písmena, s výjimkou W...

Proč se toto písmeno podobalo spíš dvojitému U než W? *"Jazyk je zrcadlem duše,"* vysvětloval dr.Brussel. *"Když vidím toto zakřivené W, musím myslet na pár řader, viděných zředu. Nebo na mužský šourek. Tohoto muže vzrušuje cosi sexuálního."* Klíč k tomuto vzrušení objevil dr.Brussel na fotografii rozpáraného křesla v kině. I fakt, že "Mad Bomber" ukrýval svá zařízení v kinech, svědčil o tom, že podstupoval riziko, což nešlo dohromady s ostatními zálibami. Neztrácel čas: umístil své zařízení a šel pryč. Rozřezaná křesla, stejné tak jako zakřivené W představovaly v očích dr.Brussela anomálie ve spořádaném životě teroristy. Potřeboval najít logické zdůvodnění. Toto W a mužova iracionální gesta ukazovala, že "Mad Bomber" pohrdá mužskou autoritou, ať už to bylo ve vztahu k bývalým zaměstnancům Con. Ed., nebo k policii. Neměl rád svého otce. Dokonce ho nenáviděl. Proč tento antagonismus vůči otci? Protože jeho sexuální vývoj nepřekročil stádium incestní lásky k matce. Co toho mohlo být příčinou? *"Dvě řešení mi přicházejí na mysl,"* říkal doktor. *"Buď jeho matka zemřela, nebo ho opustila ve velmi útlém věku. Když rozřezává sedadla, vyjadřuje tím svou touhu proniknout do své matky nebo ji vykastrovat, možná dokonce obojí najednou."*

Když rozvinul tuto hypotézu, dr.Brussel vytvořil portrét osamělého, svobodného muže, kterého ženy zajímají jen málo nebo vůbec ne. Byl ještě panic? Neměl přátele. Byl vychovaný, milý, usměvavý, nikdy ve svých vztazích nešel daleko a udržoval je jen povrchně. Žil určitě v nějakém domku: daleko snadněji tam mohl v ústraní vyrábět své bomby. Žil sám, nebo ve společnosti někoho mateřského, starší ženy, která mu připomínala matku. Možná tety? Dr.Brussel dokonce posunul svou hypotézu až k tvrzení, že "Mad Bomber" byl Slovan. Tradice opravdu chtěla, aby bomby a nože byly typické zbraně pro lidi ze střední Evropy. Jestli je Slovan, musí "Mad Bomber" chodit pravidelně na mše, v neděli, do katolického kostela. Jeho dopisy byly skoro všechny dány na poštu v New Yorku nebo v okrese Westchester, což ovšem neznamenal, že ve Westchesteru bydlí. Právě naopak. Protože šlo o člověka výjimečně opatrného, určité je dával do schránky někde mezi svým bydlištěm a New Yorkem. Dr.Brussel posunul ještě dál své dedukce a navrhl, že muž bydlí v Bridgeportu v Connecticutu, kde byla velmi silná koncentrace Poláků a odkud silnice ve směru na New York procházela Westchesterem.

V tento okamžik schůzky, která trvala už tři hodiny, zůstali inspektor Finney a další policisté ohromeni a trochu nevěříci. Nemoc, kterou "Mad Bomber" trpí? Dr.Brussel si myslel, že by se mohlo jednat o rakovinu, tuberkulózu nebo že muž je kardiak. Nakonec se rozhodl pro problémy se srdcem. Pak, na závěr rozhovoru, psychiatr poradil policistům, aby prověřili co nejrychleji všechny větve případu. *"Myslím si, že teď touží, aby byl objeven. Jeho bomby jsou čím dál tím silnější. Považuje se za inteligentního, ale není si jist, vědí-li to i ostatní ... Jeho anonymita ho začíná frustrovat... Jak ho přivést k tomu, aby v něm tento pocit frustrace ještě narostl? Možná tím, že tomuhle nadřazenému muži naznačíme, že jsme chytřejší než on. Mohl by takové výzvě odolat? Možná by ho to přinutilo, aby se nechal odhalit."*

Dr.Brussel požádal policisty, aby publikovali jeho teorie týkající se identity "Mad Bombera". Tím by ho mohli přinutit jednat prostřednictvím dopisu, který by mohl prozradit jeho přesný věk nebo jiný detail, aby ukázal, jak se policie a ten psychiatr, který si o sobě myslí kdovíco,

zmýlili. Ve chvíli, kdy se policisté chystali odejít z ordinace dr.Brussela, dal jim psychiatr poslední indicii: *"Až ho budete zatýkat, protože jsem si jist, že ho dopadnete, bude mít na sobě šaty se zapnutou vestou."*

Následující dny, na vánoce roku 1956, policejní prefekt Kennedy dodržel svůj slib a odhalil svoje *"neobvyklé metody"*. Poskytl veřejnosti hypotézy dr.Brussela. Policie byla zavalena nespočtenými telefonáty. Několik slibných stop se nakonec ukázalo být klamných. Marně byli vyslýcháni podezřelí, kteří museli být propuštěni. Během té doby společnost Con. Ed. pověřila několik svých zaměstnanců, aby systematicky prohlédli archivní dokumentaci, nashromážděnou od třicátých let.

"Mad Bomber" přijal výzvu a umístil bombu 28. prosince do Paramount Theater de Times, ale ta nevybuchla. Potom, o několik dní později, osobně zatelefonoval dr.Brusselovi a vyhrožoval mu, co udělá, když psychiatr neskončí se svým výzkumem. Deník Journal Americain požádal *"Mad Bombera"*, aby se vzdal. Ten odpověděl jedním ze svých obvyklých dopisů a upřesnil, že *"v tomto ohledu není pitomec"*, aniž by prozradil cokoliv kompromitujícího o své identitě.

18. ledna 1957 našla sekretářka Con. Ed. Alice Kellyová zajímavou stopu ve správní dokumentaci. Na první pohled tyto doklady nic neodlišovalo od ostatních, kromě častého používání termínu *"hanebné skutky"* ve stížnostních dopisech. George Metesky byl vzorný zaměstnanec společnosti v letech 1929-1931, ale 5. září 1931 ho omráčil unikající plyn. Lékaři nenašli žádné viditelné zranění, ačkoliv Metesky si stěžoval na časté bolesti hlavy a další symptomy. Con. Ed. mu zaplatila několik měsíců nemocenské, než ho znovu poslala na podrobná lékařská vyšetření, která nenašla nic nenormálního. George Metesky byl nakonec propuštěn kvůli početným absencím a 4. ledna 1934 společnost žaloval s tím, že neštěstí u něho vyvolalo tuberkulózu. Prokuratura žalobu nepřijala, protože z lékařského hlediska neměla žádný smysl. Až do roku 1937 George Metesky zaplavoval Con. Ed., úřady a některé sdělovací prostředky dopisy plnými nadávek a hrozeb, než se, jak se zdálo, definitivně odmlčel.

Alice Kellyová informovala své nadřízené a ti okamžitě zavolali policii. Georgeovi Meteskymu bylo 54 let, pocházel z Polska, byl katolík a pravidelně navštěvoval nedělní mše. Byl svobodný. Bydlel ve Waterbury v Connecticutu (nedaleko Bridgeportu) spolu se dvěma staršími sestrami, rovněž svobodnými. Měl symetrické tělo a od svého neštěstí nepracoval. Oba rodiče už zemřeli.

Mezitím 15. ledna 1957 Journal Americain uveřejnil novou výzvu *"Mad Bomberovi"*, který na ni 21. ledna odpověděl. V dopise projevil svou obvyklou domýšlivost, ale objevila se v něm i jedna velmi důležitá indicie. *"Mad Bomber"* přiznal, že byl zraněn 5. září 1931 při neštěstí v Con. Ed. Tvrdil, že podle tohoto datumu policie jeho identitu nemůže objevit, protože v každém případě tento fakt existuje jen v jeho osobním spisu. Incident byl ve své době nepatrný a nikdy se o něm neobjevila ani zmínka v nějakých novinách. Díky tomu, že Alice Kellyová našla spis George Meteskyho, byla teď policie přesvědčena, že se jedná o jednoho a téhož člověka.

George P. Metesky u soudu a ve vězení

21. ledna 1957 krátce před půlnocí zazvonili čtyři důstojníci policie u dveří domu George Meteskyho. Ten je vychovaně přijal a s úsměvem je pozval, aby se posadili. Když ho policisté požádali o vzorek písma, Metesky oznámil: *"Vím, proč jste tady. Myslíte si, že jsem "Mad Bomber."* Namísto odpovědi se Metesky spokojil s úsměvem. Jeden z inspektorů se ho zeptal, co znamenají iniciálky *"F.P."* a Metesky řekl, že jde o *"Fair Play"*. Policisté ho požádali, aby se oblékl a doprovodil je. Metesky si neomylně oblékl šaty a zapnul si vestu. Byl obviněn a souzen. Nakonec byl shledán duševně nemocným a umístěn do psychiatrické léčebny v Matteawanu. Jeho psychologický profil dokonale korespondoval s duševní a fyzickou

charakteristikou jeho osobnosti. Dr. James A. Brussel se zmýlil jen v jednom jediném bodě: domníval se, že "*Mad Bomber*" je kardiak, zatímco George Metesky ve skutečnosti trpěl tuberkulózou.

aleff, 17.03.2007

PORTRÉTY VRAHŮ – JOSEF K., ČESKÝ ROZPAROVAČ S IQ 145

V psychologických testech inteligence Josef K. exceloval. Docílil neuvěřitelných 145 IQ ! Křivka popisující strukturu jeho rozumových schopností kulminovala v matematickém nadání, v tvořivosti a paměti. Josefu K. táhlo na jedenatřicet a měl za sebou patnáct zlepšovacích návrhů, šest vynálezů, z toho pět patentovaných – a šest vražd dívek ve věku osmnácti až dvaadvaceti let.

V knize „*Rozhovory za mřížemi*“ PhDr. Karel Havlík, psycholog a publicista na pozadí osobnostních zvláštností pachatelů odhaluje hlubší motivy jejich činů. V tomto netradičním pojetí kriminalistického žánru upoutají výpovědi vrahů, prostitutek, homosexuálních mužů i žen, sexuálních deviantů a aktérů znásilnění.

Dnešní sonda do mysli vraha odhaluje další děsivou realitu zločinu. Zajímavou paralelu lze najít v celkem úchylném českém filmu ["Postel"](#) Oskara Reifa z roku 1998, kde je hlavní hrdina sevřen ze všech stran bizarním světem dominujících žen vykazujících mnohé psychopatické prvky - světem, z něhož není úniku krom srti nebo zešílení. Když se souhrou náhod ocitne obžalován pro vraždu před soudem, jeho obhájce je žena, soudce je žena a pochopitelně vyfasuje doživotí, aniž by někoho zajímalo, zda je či není vinen. Kultovní scéna tohoto filmu se odehrává ve vězeňské cele, kam Luboše odvedou přímo od soudu a jemu dochází, že zde stráví zbytek života ..

Luboš se rozkoukává v šeru kolem, když tu si všimne náznaku pohybu v rohu cely, z něhož se vzápětí vynoří zchátralý kmet s bílým plnovousem a rozedranými zbytky šatů, který k Lubošovi praví: „*Podej mi džbánek vody synku*“. Luboš ho zkouší vyzpovídat, jak dlouho je již ve vězení, ale stařec si to přesně nepamatuje, je zde již více než 10 let a ztratil pojem o vnějším světě. Jediné, čemu je rád, že zde nezakopne o žádnou ženskou a že má konečně svůj klid. Luboš se ho ptá: „*A za co Vás zavřeli ?*“ a stařec na to: „*Zabil jsem svou ženu.*“ Luboš stále nechápe a ptá se: „*A proč jste zabil svou manželku ? Z jakého důvodu ?*“, na což stařík klidně a bez zaváhání odpovídá: „*.. srala mě ..*“ a odvalí se zpátky do tmy v rohu vězeňské cely ..

Film je fikce a interview s vrahem níže je real. Většina vrahů má průměrné nebo podprůměrné IQ a o to víc mrazí, když se čtenář může seznámit se skutečnými pohnutkami psychopata, jehož IQ se blíží hranici geniality

Brýle pod vysokým čelem, souměrné rysy, hladce vyholená tvář s tenkými, na pohled přísnými rty připomínaly spolu s drobnou, štíhlou postavou a vybraným vyjadřováním vysokoškolského docenta. S jemným úklonem pozdravil, podal ruku a s náznakem úsměvu usedl v přítmi návštěvní místnosti. Až nyní jsem si povšiml za blýskavými skly brýlí štiplavých hnědých očí, které bývají příznačné pro některé psychopaty.

Josef K. si odpykával první rok doživotního vězení. Ihned navázal kontakt. Živě se zajímal o ohlas svého případu na veřejnosti, o němž se při soudním projednávání hodně psalo. Očividně jej těšilo, že se tisklo jeho jméno palcovými titulky na prvních stránkách. Přezdívka „*Rozparovač*“, kterou mu novináři přiřkli, jej přímo nadchla. **Rozdíl je v tom – pravil posmutněle – že londýnského rozparovače se policii nepodařilo odhalit.**

Zřejmě se nedopustil tolika chyb, jako vy. Vraždil sice ženy ze společenského dna, ale jinak si v ničem nebyly podobné, a nacházeli je v různých zapadlých čtvrtích. Vy jste zabíjel na stejném místě, stejným způsobem a vždy jste mrtvoly zahrabal spadáným listím. U soudu se vás žádný nezeptal, proč vás ten lesík za městem tolik přitahoval?

Mám-li být upřímný, těžko bych na to odpovídal. (Na okamžik se odmlčel. Zrak mu spadl na ruce položené v klíně.)

Zkusím vám pomoci. Necelý kilometr od lesíka se rozkládá zchátralá městská periférie a v ní nízký, oprýskaný domek o dvou místnostech, kde jste vyrůstal.

Nerad na dětství vzpomínám.

Ani na maminku?

Odvrhovala mě, vybíjela si na mně nastřádanou zlobu z nešťastného soužití s otcem. Přesto jsem k matce přilnul a tátou jsem proklínal za pití, za to, že ji mlátil, za to, že ji posílal "šlapat", za to, že jsme živořili...

Ve čtrnácti jste se neudržel a bodl jste vrávorajícího otce, který se k ránu vrátil z pitky, do zad. Táta to přežil a vás zavřeli do polepšovny. Vyhrával jste tam, jako předtím na základní škole, matematické olympiády a jednou jste prchl k matce...

Místo, aby se radovala – skočil do řeči – mě odvedla na policii. Nemohla to být moje pravá matka...

Zemřela náhle, když vás usvědčili z první vraždy osmnáctileté Ilony, kterou objevili náhodou pod zetlelým listím na okraji lesíka, s rozpáraným břichem. Znalci tenkrát tipovali správně. Nešlo o vraždu z vlnosti. Za sexuálního devianta vás nikdy neoznačili. Žádný si tenkrát nepovšiml nápadné podobnosti zavražděné dívky s vaší matkou. Blondýna s vlnitými vlasy, úzkými rty a vyšším čelem. Šlapka od hotelu Central.

Matka mě nechala vždycky na holičkách. Nezajímaly ji moje jedničky na vysvědčení ani dvojky a trojky z chování za to, že jsem neseděl poslušně v lavici a procházel se v tom lesíku. Učení mi šlo samo. Slyšené jsem mohl kdykoliv reprodukovat. Učitelé ze mě byli na větvi. Jen matce to bylo jedno. Stávalo se, že celý týden nepřišla domů. Unikal jsem k dědečkovi, primáři na chirurgii, který matku vydědil, ale mě akceptoval – dokud jsem svět nezbavil té děvky.

Připadá mi to tak, že jste se rozhodl očistit tohle město od prostitutek.

Intuitivně snad. Nevybíral jsem si je s tím vědomím. Víte sám, že jsem s každou nějaký čas žil, že jsem ji miloval, a jednoho dne cosi ve mně ruplo a já jsem s nima musel jít do toho lesíka...

Divné je, že jste v zabíjení pokračoval. Za první vraždu vás po osmi letech na amnestii propustili s tříletou podmínkou. Měl jste dostatek peněz za vynálezy, které jste ve vězeňském zlepšovatelském kroužku udělal, a bez okolků vás hned přijali, ačkoliv nemáte požadované vzdělání, do elektrotechnického výzkumného ústavu.

Cítil jsem se spokojen. Měl jsem na víc, než ti inženýrkové. Po zkouškách a na přímluvu ředitele ústavu mě přijali rovnou do třetího ročníku průmyslovky. Na dálku jsem studoval hravě. Bavilo mě, jak profesori při zkouškách zírají...

Neměl jste pocit, že strčíte všechny do kapsy?

Pocit? Byl jsem o tom přesvědčen.

To byl důvod, že jste Darinu obelhal?

V dopise, který poslala matce a který soud jako jeden z podpůrných důkazů citoval, měla pravdu. Představil jsem se jí jako vědecký pracovník v oboru kybernetiky.

Musel jste vědět, že se do vás zbláznila i bez titulů. Imponoval jste jí, jak se svěčila v dopise matce, svojí bezprostředností a především řečmi. Zamilovala se do vás ušima, že?

Snad máte pravdu. V posteli se mi posmívala. Jablko se nazakutálelo daleko od stromu. Šlapala jako její matka, ale slíbila mi, že nebude...

Sliby bývají chyby.

Věřil jsem tomu, protože jsem zažil totéž. Měla také otce alkoholika a taky ji vyhnal na ulici. Po incidentu s mým tátou jsem se zařekl, že se v životě alkoholu nenapiju.

Nesnáším, když se mi smějí za abstinenci.

Darina se také posmívala?

Snad i proto to ve mně prasklo, nemohl jsem to napětí vydržet a pozval ji do lesíka.

Její mrtvolu našli až po půl roce. Mezitím se vám podařilo rozpárat břicha dalším obětem. Jak jste se s nimi seznámil?

Přitahoval jsem je, když jsem se po večerech procházel sám ulicemi. Připadal jsem jim neškodný a opuštěný. Jinak si to neumím vysvětlit. Začali jsme si povídat a s některými jsem se okamžitě naladil na jednu vlnu.

S dlouhovlasými blondýnami s úzkými rty.

Až u vyšetřovatele, když předestřel fotografie, jsem si to také plně uvědomil. Uhádl jste, že by se na nich cosi z mé matky našlo. Mohu vás ubezpečit, že jsem těch děvčat poznal víc a jsem přesvědčen, že bych na ně ve zlém nesáhl.

Sáhl jste pouze na vybrané.

Kájina se mi zprotivila po čtrnácti dnech. Vyspal jsem se s ní a ona tu samou noc vyrazila do baru. Vrátila se až za dva dny a za další dva dny to zopakovala. Odešla beze slova a vrátila se šťastná.

Nevracela se tak z flámu vaše matka?

Na matku jsem nikdy při děvkách nevzpomínal. Tuším, že mě chcete zasadit do nějaké psychologické škatulky. Nedělejte si násilí, tam mě nemůžete vtěsnat.

Děvky se staly vaším osudem. Snažíte se mi přitom namluvit, že jste již při seznamování o jejich zabití neuvažoval. Naskládáme-li vaše vraždy do pořadí za sebou, vypadá to na předem promyšlený plán. Ta podobnost je až zarážející.

Ujišťuji vás, že v tom nebyl záměr. Vadily mně. Z ničeho nic mě štvaly, to se nedalo vydržet, jak mě čím dál tím snadněji rozčílily.

Z ničeho nic to určitě nebylo. Nepřestaly vás po pár dnech, a potom, když vás neuznávaly v posteli, brát?

Mýlíte se. Byl jsem pro ně někdo.

Asi to nedávaly patřičně najevo.

Nesnášel jsem jejich zatracenou ironii, nesnášel jsem jejich náhlé odchody a nečekané příchody, trpěl jsem, jakmile se pustily do zesměšňování těch pánů, s nimiž strávily noc. Nezodpovědné běhny to byly. A když jsem si představil život jejich dětí...

Jen jedna z vašich obětí měla pětiletého chlapce.

Porodila ho už v šestnácti, zůstal v kojeneckém ústavu a dodnes žije v dětském domově. Adopci do slušné rodiny nepovolila. Taková byla Irena.

Iveta, pohledná devatenáctiletá prodavačka, která si občas zadala s bohatými porevolučními podnikateli, s vámi pravděpodobně otěhotněla. Stihl ji osud jako ty předcházející. Nemohl jste ji považovat za děvku. Tu jedinou jste nezahrabal pod listí. Vyplašil vás kdosi?

Ne, k tomu bych se nechtěl vracet.

Proč jste s ní šel do toho lesíka?

Úplně náhodou. Nějak nás tam tu neděli nohy zavedly.

Kráčel nedaleko mělkých hrobů čtyř milenek vyžadovalo od vás notnou porci otrlosti. A na nůž jste rovněž nezapomněl.

Nůž jsem nosil za pasem, kdykoliv jsem se oblékl. Věřte, že nevím, proč také Iveta...

Byl byste ochoten zkusit analyzovat poslední okamžiky jejího života?

Levou rukou jsem ji držel okolo pasu a vytáhl nůž, totéž jako u tamtěch...

Nechci popis, který jsem si přečetl v soudních protokolech. Zajímá mě, co se událo těsně před vysunutím nože.

Procházel jsem se... Básnila o tom, jak chce se mnou žít... A políbila mě tak krásně na čelo, až se mi zatmělo před očima... Ještě jsme ušli několik kroků a...

Nebyl jste s vaší matkou alespoň jednou v životě na procházce v tom lesíku?

Tenkrát, to bylo v mých deseti letech, mě vzala toho vlahého večera za ruku, povídala si se mnou, dováděli jsme mezi stromy, bylo mně nádherně... Usedli jsme na čerstvě spadané listí a ona mě pohladila, pohladila mě a políbila, tak jemně mě políbila na čelo...

aleff, 24.03.2007

PORTRÉTY VRAHŮ - ED KEMPER, OBR ZE SANTA CRUZ

Dalo by se říct, že Edmund Emil Kemper by mohl inspirovat Alfreda Hitchkoka k natočení slavného filmu Psycho. Oproti filmovému hrdinovi má však skutečný vrah, Ed Kemper, poctivých 160 kg, měří více než dva metry a jeho IQ překračuje 140. Svoji matku nevycapal, ale vzal ji kladivem po hlavě, hlavu uříznul a pak souložil s jejím tělem.

Dnešní článek představuje další sondu do mysli vraha, který si navíc díky své inteligenci byl plně vědom svého maniakálního šílenství. Úryvek z knihy „Bestiální vrazi“ je skutečně unikátním svědectvím pohnutek a pocitů, díky jimž byl Ed neustále poháněn k dalšímu vraždění, dokud neobrátil svou frustraci proti vlastní matce, jejíž brutální výchova měla za následek tak silné sklony Eda Kempera k vraždění. Poté, co si Ed vyřídil účty se svou matkou, již necítil nutnost dále vraždit a sám se vydal policii, ale vezmeme to hezky po pořádku ..

Ed Kemper

Kemper byl osmkrát odsouzen pro vraždu prvního stupně. Vyhnul se trestu smrti, který byl v té době v Kalifornii zrušen (a od té doby už byl zase obnoven). Odpykává si svůj trest ve Vacaville nedaleko San Francisca, což je nejpředelnější vězení západního světa se svými deseti tisíci uvězněnými. Ed Kemper patří do kategorie organizovaných vrahů. Všechny Kemperovy citace pocházejí z rozhovoru, uskutečněného v listopadu 1991. Zpovídat Eda Kempera není snadné. Několik dnů předtím mi šéf oddělení kriminální analýzy FBI John Douglas vyprávěl následující anekdotu:

Koncem sedmdesátých let jeho kolega Robert Ressler navštívil Kempera potřetí ve věznicí nejvyšší ostrahy, aby si s Kemperem popovídal mezi čtyřma očima. Po čtyřech hodinách zmáčkl Ressler tlačítko zvonku, aby zavolal dozorce. Během patnácti minut zazvonil třikrát. Žádná odpověď. Kemper ho upozornil, že nemá smysl se rozčilovat, protože to byla hodina střídání stráží a podávání jídel odsouzeným k smrti. A s jistou výhrůžkou v hlase a s úšklebkem ve tváři Kemper dodal, že na zavolání nikdo neodpoví nejméně čtvrt hodiny.

„A kdybych najednou začal šílet, měl bys hromadu problémů, co? Mohl bych ti ušmíknout hlavu a položit ji na stůl, abych mohl přivítat dozorce, až přijde ...“ Nepříliš klidný Ressler mu odpověděl, že by takový čin ještě zhoršil jeho pobyt ve vězení. Kemper mu na to řekl, že kdyby něco takového provedl s agentem FBI, získal by obrovský respekt mezi ostatními vězni. „A ty si myslíš, že jsem sem přišel beze zbraně?“ řekl muž z FBI. „Víš stejně tak dobře jako já, že návštěvníci mají zakázáno nosit s sebou zbraně,“ odpověděl Kemper se smíchem.

Ressler zkusil techniku vyjednávání, která se používá v případě únosu rukojmí a snažil se získat čas. Mluvil o válečném umění a o sebeobraně. Nakonec se dozorce objevil a Ressler si zhluboka vydechl úlevou. Když Kemper opouštěl hovor, mrkl na Resslera, položil mu paži kolem ramen a oznámil: „Je ti jasné, že jsem si dělal jenom legraci, vid’?“

Od tohoto incidentu už nesměli agenti FBI vyslýchat sami sériové vrahy.

OBROVSKÁ TOUHA PO POMSTĚ

Edmund Kemper, kterého vychovávala hrozná matka, neváhající svého syna zavírat do sklepa, se stal velmi bojácným a čím dál tím víc se stranil ostatních. Snil o tom, že se pomstí, vymýšlel si morbidní hry, v nichž smrt a mrzačení hrálo hlavní roli. Byl si vědom svých nedostatků a obdivoval svého nepřítomného otce a herce Johna Waynea - je ostatně zvláštní, jakým fascinujícím způsobem působil tento herec na mnohé sériové vrahy, ať už to byl John Wayne Gacy nebo Herbert Mullin, který filmovou hvězdou zuřivě nenáviděl.

matka Eda Kempera

"John Wayne se hodně podobal mému otci," řekl Kemper, "fyzicky, i způsobem, jak jednal. Můj otec byl pořízek, který mluvil silně a nahlas. Podobně jako John Wayne měl i on malé nohy. Když jsem se poprvé vypravil do Los Angeles, ihned jsem pospíchal vložit své nohy do otisků Johna Waynea, které jsou zvětšeny před Chinese Grauman Theater. Byl jsem hrdý, když jsem zjistil, že moje nohy jsou větší než jeho." Otec Edovi Kemperovi chyběl a s matkou Clarnell si vůbec nerozuměl. Vztekal se, když viděl, že jeho matka se znovu provdala, ačkoliv jeho nevlastní otci, kteří následovali v nepřetržitém sledu, se k němu chovali velmi laskavě, ale on jim upíral legitimní místo svého přirozeného otce.

"Byl jsem neklidné dítě a nikdy mi na mysl nepřišla myšlenka, že by se moji rodiče mohli rozvést. Nenáviděl jsem myšlenku, že by se naše rodina mohla takhle rozpadnout. Miloval jsem své rodiče stejným dílem. Hodně se hádali a moje matka měla většinou navrch, mého otce neustále ponižovala a bez přestání mu opakovala, že je ubožák bez budoucnosti. Otec to nakonec vzdal a opustil nás. V noci jsem často plakával, když jsem slyšel jejich hádky. Rozvedli se. Moje matka hodně pila a po rozvodu se to ještě zhoršilo. Měl jsem dvě sestry. Matka mě brala, jako bych byl třetí dcera a neustále do mě hučela, že můj otec byl lump. Chtěl jsem se mu podobat, ale nešlo to. Moje o pět let starší sestra mě často bila a moje mladší sestra lhala a já jsem byl průběžně trestán místo ní. Měl jsem pocit, že se na mě hněvá celý svět a že všechno беру za opačný konec. Hromadil jsem v sobě frustrace a hroznou chuť se pomstít."

„Hráli jsme si na elektrické křeslo a na plynovou komoru." V osmi letech hrál Kemper roli oběti trestu smrti a obě sestry hrály role katů: "Bydleli jsme v Montaně, v domě, který měl obrovský sklep, jako nějakou hradní věž. Bylo mi osm a moje fantazie fungovala na plný plyn. Byl tam velký kotel pro ústřední topení, radiátory a potrubí, které dělalo spoustu hluku. Ten kotel mě fascinoval, měl jsem pocit, že v něm žije Dábel. Hluk znepokojoval chlapce mého věku: Dábel spal v mé ložnici a ve dne bydlel v tom kotli. Někdy jsem se v noci probouzel a chodil jsem se fascinovaně dívat na záblesky, které z kotle vycházely a zvláštním způsobem zářily. Na noc moje sestry a matka odešly do prvního poschodí, kde měly pokoje. Já jsem spal ve sklepě. Proč? Já jsem byl v pekle, zatímco ony stoupaly k nebi... Se svou mladší sestrou jsme začali vymýšlet morbidní hry. Hráli jsme si na elektrické křeslo nebo na plynovou komoru. Bylo to v době, kdy Caryl Chessman byl odsouzen k smrti. Protože jsem neměl moc hraček, hry nám přerušily monotónnost prostředí. Nechal jsem se lanem přivázat ke křeslu a dělal jsem, jako že mnou prostupuje bolest, když moje sestra spustila spínač."

Ed Kemper vyprávěl o hře na elektrické křeslo jako o něčem naprosto normálním pro dítě svého věku, jako o prostředku, jak "přerušit monotónnost prostředí". Jeho matka, stejně tak jako jeho učitelé, nebrali tyto morbidní představy vážně. Většina sériových vrahů projevuje známky svého úchylného chování už od mládí, ale žádný rodič si nemyslí, že by se jeho dítě mohlo stát budoucím Jackem Rozparovačem. Když člověk mluví se sériovými vrahy, přiznávají se, že už v dětství cítili touhu zabíjet nebo se dát zabít. Není to představa, která se náhle objeví až během dospívání pod vlivem drog nebo alkoholu. Myslí na to už v sedmi nebo v osmi letech, jako například Kemper. Toho fascinovalo jedno kouzelnické vystoupení a jeho hry pak nabyly ještě zrudnější podoby:

"Jednou jsem byl v nějakém obchodě svědkem kouzelnického triku s falešnou guillotinou. To se položí brambora pod ostří a někdo strčí krk do otvoru, který je pro tento efekt zařízení. Čepel spadne a pouze brambora je rozříznuta na dvě půlky. Kouzelník požádal o dobrovolníka a přihlásila se jedna krásná mladá dívka, kterou postrčil dopředu její přítel. Všichni se smáli. Ale já jsem se v tu chvíli ocitl ve stavu absolutního vzrušení a ztratil jsem kontakt s realitou. Byl to nesmysl. Copak si člověk dokáže představit, že by někomu uřízli hlavu v nějakém obchodě? Ale

já jsem byl naprosto fascinovaný, pocit, že by někdo mohl někomu uříznout hlavu, byl v mých očích tak vzrušující, že mě pak po mnoho týdnů pronásledoval. Už dávno před mým prvním zločinem jsem věděl, že někoho zabiju, že se to skončí právě takhle. Představy jsou příliš silné, příliš pronikavé. Víím, že nikdy nebudu schopen je zvládnout. Vracejí se neustále a jsou příliš vypracované ... Někdy se mluví o odvrácené tváři toho nebo onoho člověka. Všichni lidé myslí na věci, které uchovávají v sobě co nejloubežji, protože jsou příliš kruté a hrozné, než aby mohly být vyjádřeny: Rád bych tomu člověku uřízl hlavu, nebo ho zabil. Děláme to všichni, více či méně. Já jsem na to myslel pořád. Neustále jsem měl negativní myšlenky. V určitém okamžiku vašeho vývoje dosáhnete toho, že tuto morbidní fázi překonáte. Já ne. Dospělý člověk může vést dítě a ukázat mu jinou cestu. Moje matka tam naopak byla jen proto, aby mě nenáviděla a bila. Ukázala mi, jak může být muž bezvýznamný. Svým způsobem předešla o několik let feministické hnutí! Víím, že není správné mluvit takhle o někom, kdo je po smrti a nemůže se bránit. Ale její vlastní otec byl kdosi naprosto bezvýznamný a ona musela vzít věci do svých rukou už brzy ve svém mládí. Maminka se zaobírala vším. Nevěděla, že by mohla jednat jinak."

FASCINOVANÝ ŘEZÁNÍM HLAV

Kemper byl neustále v konfliktu se svou matkou a o nic líp si nerozuměl ani se svou sestrou:

"Na sestru jsem žárlil. Měla hodně přátel a já jsem je neměl. Matka jí věnovala svou pozornost, svou náklonnost, svůj respekt. Já jsem byl pořád jenom kárán. Obecně prostě měla všechno, co já jsem neměl. Jednou jsem si z New Yorku přivezl startovací pistoli. Moje sestra ji nenáviděla, protože nebyla její. Navíc se vztekala, že nemohla jet do New Yorku. Několik dnů po mém návratu, pod záminkou hádky mezi námi, vzala moji hračku a hodila ji po mně. Nejen, že se pistole rozbila, ale ještě mě zranila na uchu. Abych se pomstil, rozběhl jsem se do jejího pokoje a nůžkami jsem ustříhl hlavičku její panence, pak jsem jí uřízl ruce a zmrzačenou Barbie jsem sestře vrátil."

Kemper se pokouší racionalizovat své představy mrzačení panenky: pomstil se sestře, protože mu zničila jeho pistoli. Vyjadřuje tak touhu většiny sériových vrahů vypadat normálně. Když mluvil o mrzačení svých obětí, Kemper říkal, že jim řezal hlavy a ruce proto, aby znemožnil jejich identifikaci, což se na první pohled může zdát normální pro vraha, který se snaží vyklouznout policii. Tento čin nicméně protirečí metodám moderního pátrání, při němž se oběti identifikují nejen podle zubů a otisků prstů. Oddělení údů od trupu nezměnilo na případech nic, kromě faktu, že ukojilo představy, které v sobě Kemper nosil už od útlého dětství. Nejdřív předstíral vraždu v rituální ceremonii a pak zmrzačil symbolickou panenku. Následující etapa už vyžadovala, aby zavraždil živoucí bytost, aby ji vlastnil, což je klíčové slovo ve vražedné kariéře Edmunda Kempera. O několik měsíců později se stala jeho první obětí domácí kočka. Její tělo zaživa pohřbil a pak kočce uřízl hlavu, kterou hrdě odnesl domů, kde ji exhiboval jako trofej ve svém pokoji. Navzdory svému mládí snil o lásce a sexu a jeho erotické snění bylo nevyhnutelně doprovázeno násilím.

"Když se setmělo, tajně jsem odcházel z domu a bez cíle jsem se potloukal po ulicích. Rád jsem zdaleka sledoval mladé ženy. Představoval jsem si, jak je miluju a jak jsem jimi milován, ale pořád jsem věděl, že to nikdy nebude možné. Jaké byly moje představy? Vlastnit uříznuté hlavy mladých žen. Muži se mi nelíbili."

ROZENÝ NEKROFIL

Tím, že Kemper nebyl takřka nikdy schopen vyjádřit nějakou náklonnost normálním způsobem, prezentoval známky, věštící rozeného nekrofila. Jednou si jeho sestra dělala legraci z toho, že se mu líbila jeho učitelka. Zeptala se ho, proč ji někdy nepolíbí. A mladý Ed odpověděl: *"Nejdřív bych ji musel zabít a pak bych ji políbil."* Nebyl daleko od realizace této představy, protože se jednou v noci vypravil k domu, v němž učitelka bydlela, s bajonetem svého nevlastního otce. Představoval si, že ji zabije, uřízne jí hlavu, kterou si odnese domů a pomiluje se s ní. Jeho spolužáci se v jeho přítomnosti necítili dobře, protože Kemper s nimi nemluvil a spokojoval se jen tím, že na ně dlouze hleděl. Tento ostrakismus se ještě zvýšil, když bylo Kemperovi třináct let, protože ho silně podezřívali, že zabil psa ze sousedství. Druhá

kočka, která dávala přednost společnosti Kemperovy starší sestry, se stala obětí jeho pokusů. Tentokrát bylo zvíře zmasakrováno ranami mačety a Kemperova matka našla její rozložené zbytky ve skříni. Ed kočce nejprve odřízal vršek lebky, aby mohl lépe vyndat mozek a pak jí zasadil nespočetné množství ran. Během operace byl postříkán krví.

V té době se také chtěl pomstít spolužákům. Ani jeden z jeho nevlastních otců, který se k němu choval laskavě a brávil ho sebou na ryby a na lov, nebyl v bezpečí před vražednými představami mladého Kempera. Představoval si, jak jednoho dne k němu přijde zezadu s železnou tyčí, zabije ho a ukradne mu auto, aby mohl odjet do Kalifornie za svým vlastním otcem. Svůj plán nakonec zamítl, ale nahradil ho útekem:

"Ve čtrnácti letech jsem odešel z domova a PROČ? Abych jel za svým otcem. Snil jsem, přemýšlel a neustále jsem si představoval samé vraždy. Myslel jsem už jenom na ně. Nedokázal jsem myslet na nic jiného. Moje matka měřila víc než metr osmdesát a vážila pětadevadesát kilo, ale nebyla obézní. Byla to žena, která mě děsila. Měla takové hlasivky, že si to ani neumíte představit. Svými pažemi ze železa pravidelně muže tloukla. Nad všemi manželi dominovala. Stejně to bylo i s mým otcem. A jednou toho měl už po krk. Neříkám, že to všechno byla její chyba. Často mě bila, když usoudila, že jsem něco neudělal, jak bych měl. Jednou mě tvrdě udeřila přes pusku opaskem a roztrhla mi rty. Řekla mi, abych držel hubu, nebo by si sousedi mohli myslet, že mě bije! Dovedete si to představit?"

Neměl jsem povoleno křičet. V jejích očích jsem byl jen malý smrad. Nemohl jsem se jí postavit čelem. Pokoušel jsem se jí vzdorovat lstí. Když mi nedala moje týdenní kapesné, vzal jsem si ho sám. Ale peníze jsem neukradl. Sebral jsem deset centů tuhle, pětadvacet centů támhle. Počkal jsem si, až bude opilý, protože jsem věděl, že nebude svoje drobné počítat. Pak si toho všimla a měla škodolibou radost z toho, když peníze počítala přede mnou. Víc než rok jsme si spolu hráli na kočku a na myš. Než jsem navštívil svého otce, rozhodl jsem se, že už se její peněženky ani nedotknu. To jí nahnalo strach. Obecně mi říkala: "Navečeříme se a pak ti ušetřím pořádný výprask. Mysli na to trochu ..." Pokoušela se mě všemi prostředky ponížít."

Ed Kemper pak odjel na nějaký čas za svým otcem do Kalifornie:

"Byl jsem šťastný, když jsem mohl odjet z Montany a vrátit se do Kalifornie, kde jsem se narodil. Montana byla моjím rodným státem, mým ne. V zimě tam byla zima a v létě horko. Lidé tam byli sympatičtí, ale nebyli to moji lidé. Zůstal jsem měsíc se svým otcem a s mým nevlastním bratrem. Otec se k nám choval skvěle, jako bychom už byli mladí muži. On také pocházel z velmi matriarchální rodiny. Je to ten druh rodin, z nichž syn odchází hledat mateřský obraz a skončí tak, že si ho vezme za ženu. Ale já jsem tak měl dominantní babičky v obou větvích rodiny. Vztahy s mým otcem byly skvělé, s ním bych býval měl šťastné dětství. Těch třicet dní, které jsme spolu strávili, mi otevřelo oči. V té době jsem se cítil jako paranoik. Kdykoliv jsem vstoupil do nějaké místnosti, hovor hned ustal a všichni se na mě dívali, protože jsem byl největší chlap, kterého kdy viděli. Ti, kteří byli malí nebo měli jen prostřední postavu, mi záviděli a bývali by chtěli, aby si jich také všimli. Věřili, že je to prima. Já ne. Ukládal jsem v sobě obrovská kvanta frustrace a nenávisti. Nevěděl jsem, jak tyto pocity usměrnit nebo se jich zbavit. Často jsem si představoval, že jsem poslední člověk na Zemi. Co by se stalo, kdyby člověk byl sám, se všemi těmi auty, loděmi, letadly, a nebyl by tu nikdo, s nímž by se musel dělit. Tato myšlenka se stala obsesí a já jsem rozpracovával kolem této představy celý scénář. Lidi tam sice byli přítomní, ale neživí. Už mi nemohli ubližovat. V době, kdy jsem dosáhl puberty, jedna spolužačka po mně začala toužit, ne sexuálně, fyzicky, ale citově. Nevěděl jsem, jak se mám zachovat. Nebyl jsem připravený. Měla přede mnou náskok, byla krásná a agresivní. Dostal jsem z ní strach a ona mě nechala být. Přála si se mnou mít fyzický styk, objímat mě, ale já měl strach."

Neustále jsem měl pocit, že jsem cizinec a cítil jsem se být v ústraní. Měl jsem sebevražedné tendence. Pohrával jsem si se smrtí. Jedna z mých oblíbených zábav byla natáhnout se doprostřed silnice, jako kdyby mě právě někdo porazil a čekat, až přijede nějaké auto. Přál jsem si, aby nějaký řidič byl dost ožralý na to, aby mě přejel, ale všichni brzdili a zastavovali přede mnou. Pak se vztekali, když jsem vstal a utekl. Byla to hra. Teď se tomu směju, ale vám to ukáže, v jakém duševním stavu jsem tehdy byl a jak málo jsem si vážil svého vlastního

života."

CHTĚL JSEM JENOM VĚDĚT, JAKÉ TO JE, ZABÍT BABIČKU

Vztahy mezi Kemperem a jeho matkou Clarnellou se dál zhoršovaly. Matka svého syna považovala za úplně praštěného a poslala ho k rodičům z otcovy strany na jeden ranč v Kalifornii. Tam, 24. srpna 1963 ve věku šestnácti let zabil babičku a dědečka ručnicí ráže 22 s dlouhou hlavní. Pak ještě Maude Kemperovou podřezal kuchyňským nožem. Vyvedlo ho to z míry, a tak zavolal své matce, aby ji o svém činu uvědomil. Když se ho policisté ptali na motiv, odpověděl: *"Chtěl jsem prostě vědět, jaké to je, zabít babičku."* Litoval, že nenašel odvahu ji svléknout. Jeho zmatená prohlášení způsobila, že byl internován v přísně střežené nemocnici Atascadero:

"Vánoce jsem strávil v přítomnosti svého otce, který se právě znovu oženil, ale tentokrát se to všechno zvrátilo s mou nevlastní matkou a s mým nevlastním bratrem. Všichni jsme chtěli získat otcovu pozornost a jeho lásku. Marně jsem hledal nějakého dospělého člověka, který by mě mohl vést. Můj otec tohle napětí nesnesl a poslal mě ke svým rodičům, aby se mě zbavil. Brali mě jako zkrachovalou existenci, a tak, abych je neotravoval, poslali mě do hor. Dobrá, takhle mi to neřekli, ale bylo to tak. Zůstal jsem tam několik měsíců a zpočátku šlo všechno dobře, hlavně protože jsem byl daleko od Montany. Ale po nějakém čase lak popraskal, protože moje babička mě chtěla vychovávat stejně tvrdě, jako své tři syny. Doufala, že mě osvobodí od negativního vlivu mé matky, ale ve skutečnosti ho nahradila svým. A já jsem byl totálně neschopný pochopit tak komplexní psychologické vztahy. Nedopřála mi ani chvilku klidu. Jakmile jsem se jen trochu vzdálil, každou hodinu křičela mé jméno, aby věděla, co provádím. Pořád mi vyprávěla o klidu venkova, o míru a lásce ke zvířatům. Pozemek se roztahoval na čtyřech hektarech a ona mě neustále pronásledovala a hučela do mě: "Neber si tu pušku a neublížuj našim malým přátelům." A víte, co jsem dělal já? Zabíjel jsem všechno, co se jen pohnulo. Racci měli ve zvyku přelétat pozemek. Po několika týdnech tohoto masakru si to museli říct, protože ranč obléтали. Teď se tomu směju, ale legrace to nebyla. Střílel jsem na všechno, co se pohnulo, vydělával jsem 25 centů pokaždé, když jsem zabil zajíce nebo nějakého jiného hlodavce. V té době jsem ničil živé bytosti, abych viděl, kam až mohu zajít. Psychiatri milují tenhle žánr: kluk zabíjí ptáky, a proto se stane maniakem. Tohle všechno ve mně vřelo. Vášně, napětí, frustrace. Představoval jsem si babiččinu smrt. Už jsem myslel na to, že jí uříznu hlavu, ale nakonec byl zločin spontánní jako nějaká exploze. Nestačil jsem si to předem uvážit."

V roce 1969 byl Ed i přes názory psychiatrů svěřen do péče své matky.

"Atascadero jsem opustil 30. června 1969 v poledne. Musel jsem letět malým letadlem do Madera County, kde jsem měl být souzen soudem pro nezletilé. Uvěznili mě pod kódovým číslem 5100, což znamenalo, že jsem byl nemocný, když jsem zločin spáchal, ale že jsem za něj právně odpovědný. Představoval jsem nebezpečí pro svou osobu i pro společnost a musel jsem se podrobit léčení. Během pobytu v Atascaderu přešlo moje kódové číslo z 5100 na 5567 a já jsem se tudíž stal mentálně nebezpečný a nezodpovědný za své činy. V tom případě stačilo, abych se choval dobře a mohl jsem být propuštěn do domácího ošetřování. Myslím, že jsem jediný vrah, který tuhle instituci opustil s čistým rejstříkem. Psychiatri mě propustit nechtěli. Chystali se mě poslat do Agnew State Hospital, odkud bych se byl dostal až po mnoha letech a ještě i potom bych byl pečlivě střežen. Nezapomínejte, že mi ještě nebylo jednadvacet, že jsem neměl žádnou zkušenost s láskou ani se sexem a že jsem nikdy v životě nepracoval. Zkrátka, dostal jsem se před komisi, která měla rozhodnout o mém podmíněném propuštění. Žádal jsem, aby mě svěřili do péče rehabilitačního centra, které se nacházelo nedaleko bydliště mé matky. Ale přepočítal jsem se. Pustili mě na podmínku osmnácti měsíců k matce. Měl jsem je poslat do háje. V té době moje matka alkoholička, byla oficiálně prohlášena za mou přítelkyni a poradkyni. Říkal jsem si, že teď se to změní, protože se ze mne stal tvrdý chlap a ona na mě bude hledět jinak a bude na mě hrdá. Ve vězení jsem studoval."

V Atascaderu jsem se ocitl jako nezletilý v psychiatrickém ústavu pro otrlé zločince. V roce 1964 byl průměrný věk vězňů 36 let. Podle zákona jsem měl být v Napa State Hospital, což byla instituce s minimální ochranou, ale soudce byl tak rozhořčen mým zločinem, že prohlásil

něco v tom smyslu, že "toho mladého muže přece nepošle do nějakého Disneylandu". Proto jsem se ocitl v Atascaderu, ve společnosti lidí, kterým bylo v průměru o dvacet let víc než mně. Věřte mi, že jsem rychle dospěl. Dokonce jsem tam zachránil život jednomu klukovi, kterého chtěli uškrtit. Od šestnácti do jednadvaceti let jsem byl ve vězení. Byla to doba hippies a konce války ve Vietnamu. Když jsem se ocitl na svobodě, myslel jsem, že se zapojím do světa dospělých, že se zařadím do společnosti. Mládež se během mého věznění úplně změnila. Ale všechno to skončilo špatně. Proč? Matka pracovala na univerzitě, ale zakazovala mi, abych se stýkal se studenty, protože jsem byl nula jako můj otec, a protože jsem nebyl hoden se s nimi stýkat. Byli prý pro mě příliš dobří. Proto jsem ty svaté obrázky rozbíjel. Chtěl jsem jim ublížit.

Kvůli své matce jsem se prakticky nikdy nestal mužem. Můj sexuální život neexistoval a nutně se z toho musela vyvinout úchylka. Nikdy jsem nenavštívil žádnou peep-show hrozně jsem se bál. Hodně jsem onanoval a při tom jsem si představoval všechno možné. Přesto jsem měl tři krátké známosti a dvakrát jsem chytil kapavku. Nepoužíval jsem prezervativ. Dnes bych byl díky AIDS odsouzeným člověkem."

CHTĚL JSEM SPOLEČNOST UHODIT TAM, KDE JI TO BUDE NEJVÍC BOLET

Clarnella Kemperová se usadila v Santa Cruz, kde pracovala na místní univerzitě. Na začátku sedmdesátých let Kemper působil dojmem, že se zařadil do společnosti a po několika krátkodobých zaměstnáních, kdy dělal například u benzinové pumpy, byl přijat do Správy silnic a mostů státu Kalifornie. V noci autem jezdil po dálnicích a tříbil svou přibližovací techniku ke stopačkám, které nakládal po desítkách. Teď už věděl, jak se má nenuceně chovat k těmto možným obětem, které vůbec netušily, že jsou podrobovány pečlivému výslechu, protože Kemper si své oběti nevybíral náhodou. Psychiatrovi Donaldu Lundeovi se přiznal, že si velmi pečlivě připravil seznam morálních a fyzických vlastností, které musely mít jeho budoucí oběti. Nesměly to být "špinavé hippies", ale mladé ženy z dobrých rodin. Mezi otázkami tohoto seznamu figurují například otázky na zaměstnání otce, místo bydliště, jestli studují na univerzitě atd. Bylo absolutně nutné, aby oběť odpovídala obrazu, který si Kemper udělal o studentkách, jež mu matka zakázala navštěvovat. Po vraždě Aiko Koové se ho zmocnily pochybnosti o úctyhodnosti jeho oběti, takže si autem zajel k jejímu bydlišti, aby si ověřil, v jakém domě bydlela. Během dvou let si prověřil kolem tří až čtyř set mladých žen, které vzal stopem. Jako mnoho ostatních sériových vrahů i on velmi pečlivě chystal své zločiny, vybíral si typ oběti a šel až tak daleko, že vybavil auto speciálním zařízením, které mohlo uzavřít pravé přední dveře a které se dalo spouštět pákou pod sedadlem řidiče.

"Věděl jsem, jak si opatřit oběti, ale nezajímaly mě špinavé hippies, které byly v té době vidět skoro všude. To by bývalo bylo příliš jednoduché. Mohl bych jich zabít pohodlně spoustu. Samozřejmě, že by to s nimi bývalo bylo jednodušší, ale to nebyl můj cíl. Chtěl jsem společnost uhodit tam, kde ji to bude nejvíc bolet, když ji vezmu to, co bylo pro ni nejvzácnější - budoucí příslušníky elity, bohaté holky, s jejich nadřazeným vzhledem, děvky z nejvyšší společnosti."

Některé večery navštěvoval místní bar, kde se spřátelil s policisty, z nichž někteří povedou pátrání o jeho budoucích zločinech. V době, kdy své zločiny páchal, chodil dokonce Ed Kemper s dcerou šéfa kriminální brigády ze Santa Cruz, který ho několikrát zval na večeri a považoval ho za dobrou partii pro svou dceru!

"Co by se bývalo stalo, kdybych přijal jeho pozvání? Šel bych k nim, sedl bych si ke stolu a už jsem se v duchu viděl, jak vyndávám revolver a jednoho po druhém je zastřelím. Pak bych jejich uřezané hlavy položil do talířů, umyl bych se a šel bych klidně pryč. Nazítří by polda nepřišel do práce. Jeho kolegové by byli znepokojeni. Žádné zprávy. Šli by k němu a objevili by masakr. Zůstali by tam stát jako solné sloupy. Nakonec, to on řídil celé vyšetřování. V takovém duševním rozpoložení jsem se v té době nacházel. A proč se nic nestalo? On sám mi tuhle otázku po mém zatčení položil. Odpověděl jsem mu, že on i jeho dcera se ke mně chovali mile."

7. května 1972 naložil dvě osmnáctileté stopačky, Mary Ann Pesceovou a Anitu Luchessovou. Po mnoha zajížďkách je nakonec odvezl do jedné slepé uličky a tam je ubodal dýkou.

"Na Mary Ann, která se mi často v myšlenkách vrací, mě něco přitahovalo. Neříkám to proto, že bych cítil nějaký soucit, když o ní mluvím. Naopak, ona představovala právě to, co mě nutilo takové činy spáchat... Chovala se povýšeně, pohrdavě. Nebyla ani hezká ani ošklivá. Kalifornka. Držela si mě na distanc... Mary Ann byla expertkou na autostop. Když jsem zastavil, nechtěla nastoupit, ale já jsem si vypracoval neomylnou přesvědčovací techniku. Vždycky jsem se podíval na hodinky, jako chlápek, který si říká: "Mám čas se zastavit?" Je neuvěřitelné, jak tohle fungovalo. Mary Ann nastoupila i s kamarádkou. Rozjeli jsme se a já jsem si ji prohlížel ve zpětném zrcátku. Hleděla mi přímo do očí. Měl jsem černé brýle, které nebyly úplně neprůhledné. Naše pohledy se zkřížily, a namísto, abych se jí zeptal, proč se na mě tak dívá, říkal jsem si v duchu, že by snad bylo lepší, kdybych zastavil a nechal je vystoupit. Zkoumavě na mě hleděla dál. Je to součást hry, když se muž a žena vzájemně poměřují. Představen jsem si, jak je naložím a zabiju, ale až do této chvíle jsem vždycky odmítal neúspěch. Proklínal jsem svou slabost. Říkal jsem si, že musím konečně jednat. Bylo to trochu jako ruská ruleta, i když jsem svůj život neriskoval. Neustále jsem flirtoval s nebezpečím, se vzrušením. Věděl jsem, že když vyndám zbraň, budu je muset zabít. Nemohl jsem je nechat uniknout. Mary Ann mě strhla ke zločinu svou nadřazeností, odstupem, jakým se ke mně chovala. Už jsem to nemohl snést. Pět let jsem nesouložil. Byl jsem příliš nedočkavý.

Když jsem se odhodlal k činu, byl to hrozný šok. Hromadil jsem hloupost za hloupostí. Chtěl jsem ji uskrtit, ale nešlo to. Bránila se a začala křičet. Byl jsem frustrovaný. Vzal jsem nůž a bodl jsem ji. Neumřela. Ve filmech se umírá okamžitě. V životě to vůbec takhle není. Když do někoho bodnete nůž, teče krev. Krevní tlak slábl. Dál jsem ji bodal tak trochu všude do zad. Otočila se a jednou rukou jsem se dotkl jejího prsu. Namířil jsem na žaludek. Měl jsem strach, že ji bodnu do prsou, to bylo pro mne obtížné. Chtěl jsem ji umlčet. Nakonec skončila tak, že měla pusou rozříznutou od ucha k uchu. Věřte mi, vím, co říkám. Ztratila vědomí a pravděpodobně umřela o pár sekund později. Vystoupil jsem z auta, ruce jsem měl pokryté krví a pořád jsem opakoval: "A je to, je to hotovo, a je to, je to hotovo."

Ted' jsem musel zabít tu druhou. Chvilí jsem zůstal sedět, s revolverem za opaskem. Kdyby mě býval motivoval sex, mohl jsem zůstat sedět v autě. Ještě nebyla úplně mrtvá, její tělo bylo ještě teplé. Stačilo, abych se otočil a mohl jsem se s ní pomilovat. Byl jsem ještě v šoku a zakopl jsem, když jsem vystupoval z auta. Málem jsem se rozplácl na zem. Věděl jsem, že když jsem Mary Ann zabíjel, její kamarádka musela slyšet křik. V určitou chvíli jsem jí přikryl rukama pusou a nos, ale ona sténala dál. Hrozně mě to deprimovalo, protože to nesnáším. Na to se nezapomíná. Plíce Mary Ann byly samá díra, takže slova a zvuky z nich vycházely jako nějaké bublání. Měl jsem pocit, že můj mozek exploduje. Bylo to něco jako psychotická noční můra. A tak jsem jí prořízl krk. Když jsem vystoupil z auta, zapomněl jsem nůž uvnitř a musel jsem se pro něj vrátit. Otevřel jsem kufr a ta druhá holka uviděla moje ruce, postrkané krví. Zakoktal jsem nějakou neurčitou omluvu, abych se jí to pokusil vysvětlit. Cítil jsem, že mi chce za každou cenu věřit, protože to byla její jediná naděje, že to přežije. Prikázal jsem jí, aby vylezla z kufru. Neuvědomovala si, že držím nůž v ruce. Začal jsem ji bodat. Bránila se zuby nehty a křičela. Chytil jsem ji jednou rukou a druhou jsem ji dvakrát bodl do boku. Čekal jsem, že upadne, ale ona křičela dál a krev jí stříkala z pusy a postříkala mi obličej. Křičel jsem na ni, ať toho nechá a ona přestala. Několikrát řekla: "Ne! Ne!" Jednou rukou jsem jí zakryl pusou. Divoce mě kousla do prstů. Strčil jsem jí prsty do úst a v tu chvíli ztratila vědomí. Umírala. Její paže se pohybovaly na všechny strany. A pak, to bylo strašné, se jí vědomí vrátilo a ona se mě zeptala: "Proč?" Já jsem také chtěl vědět proč a přistoupil jsem až k ní. O několik sekund později ji přemohly křeče, rukama bila do vzduchu, odevšad jí stříkala krev a ona mluvila dál. Strídaně opakovala: "Ne! Ne! Ne!" a "Proč? Proč? Proč?" Bylo to úplně šílené. Už jsem necítil nic, už jsem nebyl součástí lidské rasy. O několik okamžiků později zemřela."

UŘÍZNUTÉ HLAVY JSOU NĚCO JAKO TROFEJ

Kemper odvezl obě mrtvoly k sobě domů a vyfotografoval si je polaroidem. Rozpitval je a s některými částmi těla se ukájel:

"Vrátil jsem se do svého bytu s oběma těly v kufru. Kufr byl plný krve, protože jedna mrtvola

byla nožem úplně probodaná. Druhou jsem posadil na zadní sedadlo. U majitele domu byli na návštěvě dva přátelé. Diskutovali spolu a já jsem si představoval jejich překvapení, kdybych jim obě mrtvolky hodil k nohám. Tahle myšlenka mě vzrušila ... Když jsem mrtvolám uřízl hlavy, odnesl jsem si je do ložnice. Položil jsem je na křeslo a dlouho jsem na ně hleděl, než jsem si je odnesl do postele, kde jsem si s nimi hrál. Jedna hlava spadla na zem a kutálela se po koberci, dělajíc hluk. Můj soused zdola mě nenáviděl, protože jsem často dělal rámus dlouho do noci. Vzal koště a zabouchal na strop. Zařval jsem: "Kámo, je mi líto, ale upadla mi hlava. Promiň ..."

Zaživa si ženy ode mne udržovaly odstup. Nedělily se se mnou. Pokoušel jsem se navázat styky, ale ve skutečnosti to nešlo ... Když jsem je zabil, vím, že mi patřily. Byl to pro mě jediný způsob, jak je mít. Chtěl jsem je jenom pro sebe. Bylo to totéž, co ony dělaly se mnou. Uříznuté hlavy jsou něco jako trofej. Hlava dělá člověka. Tělo už není nic, když je hlava uříznutá. Ale není to úplně přesné. Na ženách zbývá ještě spousta zajímavých věcí, i když chybí hlava, ale osobnost zmizí."

Nazítří pohřbil Kemper zbytky těl na horách Santa Cruz a hlavy hodil do jedné rokle: *"Několikrát jsem se vrátil na místo, kde jsem pohřbil Mary Ann ... Přál jsem si, aby byla u mě ... Protože jsem ji miloval a toužil jsem po ní."* Fotografie Mary Ann a Anity už ho neuspokojovaly, a tak čtrnáctého září naložil do auta mladičkou Aiko Koovou. Bylo jí patnáct let. Kemper vypráví: *"Chvilí jsem si myslel, že další zločin odložím a že mi budou stačit fotografie, ale jejich efekt trval asi dva týdny. Pro mě oběť také hraje roli, roli Kalifornňanky, které je všechno dovoleno a která si může všechno dovolit. Zářivý úsměv na rtech. Fakt, že nastupovaly do mého auta, byl spíš tragický, ale bylo to, jako kdyby měly na krku pověšenou ceduli, na které bylo jasně napsáno, že je mám zabít. Tyto dívky byly dostatečně staré na to, aby věděly, co dělají a hlavně co nemají dělat, jako byl například autostop. Vždycky mě překvapovalo, že pokračovaly ve stopování i tehdy, když byly nalezeny první mrtvolky. Vysmívaly se mi tím, že si dopřávaly právo jednat tak, jak se jim zlíbilo. Přesvědčovalo mě to o tom, že společnost je tak praštěná, jak jsem si myslel. Bylo to něco, co se mě dotýkalo: cítily se v bezpečí ve společnosti, v níž já jsem neznamenal nic."*

Četl jsem, že na americkém Západě vydělávali kůži pověšenců a dělali z ní boty, nebo že lebku používali jako kalamář. Ostříhal jsem vlasy jedné ze svých obětí a udělal jsem si z nich rohožku. Ale za dva nebo za tři týdny jsem se jí zbavil, protože to bylo příliš stresující. Příliš mi to připomínalo realitu. Hodně jsem fantazíroval, což se podobalo stavu po velké dávce drogy. Znal jsem vrahy, kteří si konzervovali části mrtvol v zavařovacích sklenicích. Báł jsem se, protože jsem věděl, že se pomaličku dostávám do tohoto stádia. Musel jsem se zastavit, pokud jsem se nechtěl stát novým Edem Geinem. Testoval jsem hranice svého vesmíru. Předváděl jsem, že mohu žít uprostřed svého společenství. Všichni mě považovali za prímového chlapíka."

Kemper uškrtil Aiko Koovou, pak její tělo znásilnil a odvezl si ho domů.

"Nejdřív jsem se ji pokusil zadusit, ale ona se divoce bránila. Myslím, že k tomu došlo, když znovu nabyla vědomí a pochopila, co se děje. Zpanikařila. Nakonec jsem ji uškrtil její šálou ... Po vraždě jsem byl vyčerpán, bylo mi horko a měl jsem hroznou žízeň. Zastavil jsem se v jednom baru, abych si vypil pár piv, zatímco tělo pořád leželo v kufru mého auta. Když jsem mrtvolu nesl domů, málem mě s ní překvapili sousedi. Uřezat ruce a nohy vyžaduje puntičkářskou práci s nožem a sekerou. Zabralo mi to asi čtyři hodiny. Uříznout údy, zbavit se krve a umýt vanu a celou koupelnu."

Druhý den ráno navštívil Kemper své dva psychiatry, kteří usoudili, že je vyléčen, ačkoliv uříznutá hlava Aiko ležela v kufru jeho auta. Edovi se podařilo dosáhnout toho, že jeho trestní rejstřík byl na doporučení těchto psychiatrů vymazán!

Závěr jejich zprávy: **"Z psychiatrického hlediska nevidím žádný důvod, proč by měl být považován za nebezpečného. Jediné nebezpečí ve skutečnosti spočívá ve způsobu, jakým řídí svůj motocykl nebo auto."**

"Zabil jsem ji ve čtvrtek večer," pokračuje Kemper. "Druhý den ráno jsem v zaměstnání oznámil šéfovi, že jsem nemocný. Uřezal jsem tělu nohy a ruce. V pátek večer jsem se zbavil mrtvoly a nechal jsem si jen ruce a hlavu, které mohly být identifikovány. V sobotu ráno jsem odjel z domova a vzal jsem si je s sebou. Hledal jsem vhodné místo, abych je mohl pohřbít. Není snadné se takových věcí zbavit. Několikrát jsem jen tak tak nebyl přistižen při zakopávání mrtvoly. Kdyby bylo tělo objeveno, svědci by si mohli vzpomenout, že nedaleko parkovalo běžové auto. V sobotu ráno jsem navštívil svého psychiatra ve Fresnu a odpoledne jsem zašel za tím druhým. Sobotní večer jsem strávil se svou snoubenkou a s její rodinou v Turlocku a v neděli večer jsem se vrátil domů."

CO-ED KILLER

Uplynuly čtyři měsíce, než "Co-Ed Killer" udeřil znovu. 9. ledna 1973 byla studentka Cindy Schallová přinucena pod hrozbou namířeného revolveru nastoupit do kufru Kemperova auta, v němž byla okamžitě zabita. Když se Kemper vrátil do bytu své matky, položil mrtvolu na postel a znásilnil ji. Když ukojil svůj nekrofilní chtíč, ve vaně uřezal od těla ruce a nohy. Hlavu pohřbil pod oknem pokoje své matky a zbytek naházela do moře.

"Když mě policie zatkla, objevila u mě doma šavli a všichni si určitě mysleli, že to je zbraň, která mi sloužila k řezání hlav. Poslali ji do FBI na testy, odkud jim příkře odpověděli, že na čepeli nejsou žádné krevní stopy. Člověk rozumí jejich nespokojenosti, když ví, že takové testy stojí několik desítek tisíc dolarů. Ve skutečnosti jsem jim říkal, že jsem tou šavlí jenom sekal do stromu, nevěřili mi. A muž, který ji použil, byl šéf policie, otec mé snoubenky, kterému jsem tu šavli předtím ukazoval. Velmi často jsem olejoval čepel a brousil ji. Je pravda, že jsem myslel na to, že bych ji mohl použít na sekání hlav. Byla částí mého fantazírování. Jiný expert se rovněž zmýlil, když ujišťoval, že k řezání hlav mi sloužila elektrická pila, abych snadno přeřízl kosti. Ne. Používal jsem jednoduchý kapesní nůž, s čepelí sotva deset centimetrů dlouhou. Nejdřív jsem musel zabodnout čepel do masa, pak nožem otočit, abych přerušil obratel. Říkalo se, že jsem hlavy řezal vždycky mezi druhým a třetím krčním obratlem. Už jste se někdy pokoušeli řezat hlavu mezi dvěma obratli? Poldové byli pitomci."

Na konci prosince byla objevena těla. Díky častým návštěvám baru, kam chodívali policisté, byl Kemper informován o vývoji pátrání. A udeřil znovu. 5. února 1973 přišla řada na Rosalindu Thorpovou a Alici Linovou, které upadly do spárů obra ze Santa Cruz.

"Thorpová měla velmi široké čelo a já jsem si zkoušel představit, čemu se může podobat její mozek uvnitř lebky. Chtěl jsem, aby ji moje kulka zasáhla přesně do středu mozku. Sekundu předtím se ještě hýbala a sekundu na to už byla mrtvá. Výstřel, pak ticho, absolutní ticho ... Linová, která seděla na zadním sedadle, si rukama zakryla obličej. Vystřelil jsem na ni dvakrát skrz ruce. Minul jsem ji. Teprve třetí rána byla dobrá a zasáhla ji do spánku ... Projížděli jsme právě kolem strážní budky kolejší policie a já jsem slyšel, jak Linová na zadním sedadle umírá. Když jsme konečně vyjeli z města, zpomalil jsem, pak jsem jí obrátil hlavu na stranu a z bezprostřední blízkosti jsem ji zabil."

Kemper nacpal obě mrtvoly do kufru a odjel k matce, kde klidně snědl večeři. Pak vyšel ven a uřízl obě hlavy, ale to ho neuspokojilo, a tak se vrátil pro tělo Alice Linové a znásilnil ho na podlaze v kuchyni. Potom mu v kufru uřezal ruce.

"Vím, že to bylo velké riziko naložit nějakou studentku přímo v univerzitním areálu, a dvě že jen znásobily riziko, ale já jsem věděl, že si to mohu dovolit. Jednou jsem za bílého dne naložil tři studentky na University Avenue v Berkeley a málem jsem je zabil. Býval bych mohl bez problémů díky randálu na dálnici, který by přehlušil výstřely. Musel jsem toho nechat, protože jsem úplně ztrácel sebekontrolu. Čím dál tím víc jsem pil. Policisté mě znali z baru, který jsme navštěvovali, jako velkého pijáka a to byl možná jeden z důvodů, proč mě nepodezřívali. Když jsem byl mezi lidmi, byl jsem skoro pořád opilý vínem nebo pivem, nebo pod vlivem nejrůznějších barbiturátů, ale zůstával jsem střízlivý, když jsem páchal zločiny. Proč? Když jsem byl opilý, nemohl jsem se ničeho dopustit. Proto jsem pil skoro neustále: chtěl jsem to šílenství zastavit. Ale je těžké zůstat permanentně opilý. Vypil jsem mezi pětadvaceti až třiceti litry vína týdně, což bylo dvakrát víc, než vypila moje matka."

Asi měsíc a půl po tom, co jsem zabil poslední studentky, jsem si vnutil test. Naložil jsem dvě holky, které se podobaly mým předcházejícím obětem a namířil jsem si to s nimi na dálnici A-13 ve směru na silnici 580. Požádaly mě, abych je odvezl k Palomares Drive, kde jsem už zabíjel. Univerzita se nachází na druhé straně a ony mně nevěřily, když jsem je přesvědčoval, že musíme změnit směr. "Ale my chceme jet tudy," říkaly. I když nepojedeme do Palomares Drive, i když zastavíme dřív, je tam jedna slepá ulička ... A ony budou mrtvé, jestliže moje vnitřní pudy nabudou vrchu. Když budeme pokračovat tímhle směrem, test zajde příliš daleko. Měl jsem pocit déjá vu, jako kdyby se jednalo o ty dvě první. Už jsem se svých pudů pokusil zbavit, trochu jako někdo, kdo chce přestat kouřit nebo pít. Hádali jsme se dál. Jestli se dají do křiku, budu ztracen, protože někdo by mohl zatelefonovat poldům. Nemohl jsem jim říct, že to dělám proto, abych jim zachránil život. To naneštěstí nešlo a ony se začaly bát. Rekl jsem jim, aby se nebály a aby počkaly na příští křižovatku: "Když se spletu, pojedeme po jiné silnici. Důvěřujte mi." A v duchu jsem si říkal "hovno". Revolver je pod mým sedadlem. Dojeli jsme na dálnici a cedule ukazovala výjezd na Millis College. Holky se pořád bály. Neposlouchal jsem jejich prosby, nejel jsem jejich cestou a to je děsilo. Vyložil jsem je před vchodem na univerzitu a vsadím se s vámi, že si příště dají pozor, než zase půjdou stopovat. Jsem si skoro jist, že stále nevědí, jak ten den jen o vlásek minula smrt. Já jsem pochopil, že se nedokážu zastavit. Už jsem se nedokázal kontrolovat. Věděl jsem, že budu znova vraždit. Bylo to nevyhnutelné."

MĚL JSEM CHUŤ ZNIČIT VŠECHNY SVÉ SOUSEDY

Kemper nezřízeně pil a bez přestání se hašteřil se svou matkou. Opravdu ztrácel veškerou kontrolu a plánoval šílené projekty:

"Chtěl jsem demonstrovat svou sílu úřadům v Santa Cruz. Dokázat jim, že si nedělám legraci, že mají co do činění s opravdovou zřůdou. Měl jsem chuť zničit všechny své sousedy, asi dvanáct rodin. Můj útok by byl pomalý, metodický, tichý. Věděl jsem, že bych to dokázal."

Nakonec během velikonočního víkendu kladivem ubil svou spící matku, pak jí uřízl hlavu a tělo znásilnil.

"V týdnu, který předcházel vraždě mé matky, jsem si v hlavě přehrával celý film. Moje matka zemře. Zavraždím ji. Pak se vydám na policii v naději, že mě zastřelí na ulici. A budou v prdeli. Budou muset všechno vysvětlit, protože já už tady nebudu. Toto přesvědčení mě celý týden čím dál tím víc spoutávalo. Na Velký pátek se pracovalo jen dopoledne a odpoledne jsem se vrátil domů. Celý večer jsem pil. Spal jsem, když se matka vrátila domů. Události se odehrály tak, jak jsem si to naplánoval. Po jejím návratu jsem se probudil. Poslední slova, poslední hádka. Šel jsem do jejího pokoje, abych si s ní popovídal. Nechci se omlouvat, abych vysvětlil svá gesta. Chci vám jenom prostě říct, že jsem si někde hluboko v sobě přál, abych dokázal vyslovit slova, která bylo zapotřebí vyslovit nebo aby ona řekla něco, co by bývalo okamžitě zastavilo tohle šílenství. Naivně jsem v něco takového doufal."

Bohužel... Právě si četla. Odložila knihu a oznámila mi: "Pane Bože, zůstaneš tady stát celou noc, aby sis se mnou povídal?" To byla jedna z jejích oblíbených frází, které mi říkala, když jsem někdy večer přišel do jejího pokoje. Většinou jsem odpovídal ne a šel jsem pryč. Věděla, že mě zranila a že zítra zase bude všechno normální. Ten večer jsem se rozhodl, že už nebudeme mluvit. Vrátil jsem se do svého pokoje a na chvíli jsem se natáhl. Zůstal jsem tam dvě nebo tři hodiny a nemohl jsem usnout. Muselo být čtyři nebo pět hodin ráno. Šel jsem do jejího pokoje a kladivo jsem držel v ruce. Pak jsem jí prorazil spánek, prořízl krk, zvedl bradu, vyřízl jí hrtan a zahodil jsem ho do odpadkového koše. Už od malička na mě nepřestávala řvát a nadávat mi. Vždycky jsem svou matku považoval za někoho velmi působivého, za bytost takřka nezničitelnou. Měla pozoruhodný vliv na můj život. A teď jsem byl velmi překvapený, když jsem si uvědomil, jak je zranitelná, stejně lidská, jako moje ostatní oběti ... Dlouhou chvíli jsem z toho zůstal šokován a hrozně mě to zmátlo, i když se mi po jejím zmizení ulevilo."

Kemper položil matčinu hlavu na krbovou římsu a střefoval se do ní šipkami. Nazítří potkal jednoho přítele, který mu už delší čas dlužil deset dolarů. Kemper se ho chystal zabít, ale muž

mu peníze vrátil, což mu zachránilo život.

CÍTIL JSEM, ŽE ÚPLNĚ ZTRÁCÍM SEBEKONTROLU

Stále pod vlivem vražedného třeštění, zavolal Kemper Sally Hallettovou, přítelkyni své matky a pozval ji na večeři s překvapením. Jakmile si Sally sedla, omráčil ji, uškrtil a uřízl jí hlavu: *"Po svém příchodu klesla na židli a řekla mi, že je mrtvá únavou. Tak jsem ji vzal za slovo."*

Kemper její tělo uložil do postele a sám usnul v ložnici své matky. Když se probudil, byla Velikonoční neděle. Odjel autem a v domě nechal vzkaz: Sobota, 5 hodin 15 minut ráno. Nesměla trpět kvůli tomu příšernému *"Krvavému řezníkovi"*. Bylo to krátké - spala - chtěl jsem, aby to bylo tak. Nebyla to nedbalá a nedokončená práce, chlapci. Prostě mi chyběl čas. Musím udělat spoustu věcí!!! Po osmačtyřicetihodinové jízdě byl Kemper překvapen, že ho ještě nezatkli, pouze dostal pokutu pro překročení rychlosti. Nacpal se tabletami No-Doz, aby zůstal vzhůru a pokračoval v cestě až do Colorada: *"Věděl jsem, že při nejmenším incidentu ztratím pŕdu pod nohama. Nikdy jsem takový pocit neprožil. Měl jsem strach."*

Zatelefonoval svým přátelům z policie v Santa Cruz, aby se udal. Ale jako kdyby to byl poslední gag - nikdo mu nevěřil! Několikrát mu zavěsili před nosem. Přesto nakonec přesvědčil jednoho policistu, aby ho zatkl. Ve svých detailních zpovědích, přiznal Ed Kemper svůj kanibalismus:

"Skutečně jsem snědl části těla z mé třetí oběti. Nařezal jsem si kousky masa a dal jsem je do mrazáku. Čtyřicet hodin na to jsem maso uvařil v hrnci na špagety, spolu s cibulí a sýrem. Chutnalo to jako mršina. Orel nebo medvěd. Znáte černou krev? Je to neokysličená krev, kterou člověk může vidět jen na okamžik, než vstoupí do styku se vzduchem. Potom krev zčervená. Když je krev v těle, je černá jako dehet. Snědl jsem kus nohy, kterou jsem namáčel celý den do černé krve. A proč jsem to udělal? V Montaně jsem lovil zvířata, a tak jsem jen pokračoval ve svých zkušenostech s kanibalismem. Když jste byl dítě, jsem si jist, že jste si položil tuto otázku: jak bych reagoval na pustém ostrově, na němž bych byl se třemi dalšími lidmi, a neměli bychom co jíst? Kdyby jeden z nás onemocněl? Všechny tyto historky pocházejí z II. světové války. Slyšel jsem je vyprávět bývalé příslušníky námořní pěchoty. A pak, jistým způsobem jsem znovu vlastnil svou oběť, když jsem ji jedl ... Ke konci jsem byl čím dál tím nemocnější, žíznící po krvi, a přesto mě ty potoky krve znechucovaly. Po čem jsem naopak strašně toužil, bylo asistovat smrti a vychutnávat triumf, který s tím byl spojený, můj vlastní triumf nad smrtí ostatních. Bylo to jako droga, která mě hnala pořád dál. Chtěl jsem triumfovat nad svou obětí. Porazit smrt. Ony jsou mrtvé a já jsem naživu. To je moje osobní vítězství."

SANTA CRUZ: "MURDERVILLE, USA"

V době, kdy Ed Kemper připravoval své vražedné křížácké tažení, Santa Cruz už ochutnalo bezprecedentní vlnu vražd, která jí vynesla titulek *"Hlavní město zločinu"* v USA. 19. října 1970 psychotický vrah John Frazier, posedlý okultismem, zavraždil pět členů rodiny dr.Otaha a nechal následující vzkaz na předním skle jejich rolls royce:

Halloween 1970. Dnes začíná Třetí světová válka, vyhlášená lidem Svobodného vesmíru. Kdo ode dneška znesvětí přirozené prostředí nebo ho zničí, podstoupí smrtelný trest, který vykoná lid Svobodného vesmíru. Já a mí soudruzi budeme bojovat až do smrti proti komukoliv, kdo se postaví proti přirozenému životu na této planetě. Materialismus musí zemřít nebo lidstvo vyhyne.

Od svého odsouzení v roce 1973 Ed Kemper studuje informatiku a aktivně spolupracuje na programu, který se věnuje přepisům literárních děl do Braillova písma pro slepce, za což dostal řadu ocenění od amerických úřadů. Tyto trofeje, tak rozdílné od těch, které sbíral předtím, jsou vystaveny v přijímací hale pro návštěvy Vacavillské věznice. Už několik let je Kemper způsobilý získat podmíněčné propuštění, ale je takřka nemožné, aby mu bylo povoleno. Ostatně on sám je v tomhle ohledu dostatečně rozumný, aby raději zůstal ve vězení.

Dr. Donald T. Lunde, který pracuje na Stanfordské univerzitě, je psychiatr, který Eda Kempera zná nejlépe. Opakovaně byl pověřen, aby ho během věznění vyšetřoval. Když si prohlédl Kemperovo interview, které bylo natočeno ve vacavillské věznici, dr. Lunde, který svého pacienta neviděl už skoro dvacet let, nám poskytl několik reflexí, týkajících se Kemperova případu:

"Kemper je velmi inteligentní. Jeho IQ ho řadí do kategorie, kterou reprezentuje 1 až 2% populace. Je nutné být velmi inteligentní, aby bylo možno spáchat sérii podobných zločinů a nenechat se dopadnout, protože to on sám se vydal dobrovolně policii. Pro Kempera a pro sériové vrahy obecně je pro jejich ego velmi důležité přelstít policii. Někteří jdou až tak daleko, že se vysmívají autoritám prostřednictvím dopisů, jako Jack Rozparovač nebo "Samův syn", jiní posílají zvláštní vzkazy zakódované do zvěrokruhu, které obsahují kousky oděvů se stopami krve. Kenneth Bianchi, jeden ze "Škrtičů z kopců", sledoval vyšetřování policie na univerzitě a pracoval pod velením šerifa. Tito vrazi jsou fascinováni policií. Když Kemper telefonoval, aby se udal, policista vybuchl smíchem: "Velký Ed? Velký Ed Kemper? Se kterým pijeme Jury Room?" Seržant mu několikrát zavěsil před nosem a myslel si, že se jedná o vtip. Když Kemper chodil s dcerou šéfa policie a vodil mu ji živou a zdravou domů, nejdůležitější pro něj bylo ukázat, že je nejmazanější ze všech. Když mi Kemper tuhle historku vyprávěl, vždycky se rozesmál. Tyto charakteristické vlastnosti nacházíme u většiny sériových vrahů, ale ještě v tomto ohledu nemáme dostatek informací. Většina z nich má podobné zkušenosti s matkou během dětství. Je to směs agrese a bizarního chování, velmi vzdálená od normálního dětství. Jsou to matky, které dokážou své děti bít a o pět minut později s nimi spát. Sex a agrese. Je to věk, kdy dítě musí oddělit sex a agresi, ale tito jedinci se učí pravý opak.

Když Kemper oznámil: "Chtěl jsem ublížit matce," dotkl se klíčového problému. Kemper vraždil ženy, které spojoval s matkou. Ta pracovala na univerzitě, vybíral si tedy studentky. Konečně na Velký pátek svou matku zabil, uřízl jí hlavu a položil ji na poličku. Sobotu strávil tím, že jí nadával: "Křičel jsem na ni věci, které jsem jí chtěl říct celý život, a poprvé mě nepřerušovala." Když zabil svou matku, už necítil potřebu vraždit dál. Když vidím tenhle film, mám pocit, že se Kemper cítí ve vězení dobře: jeho posláním spočívalo v tom, zničit svou matku, ale vědomě nejednal."

"Proč Kemper pitval první oběti a pak od toho upustil?"

"Je to zvláštní," odpověděl dr. Lunde, "ale postupně přestal být zvědavý. Existuje rovněž jiný důvod, mnohem nepříjemnější. Uchovával kusy masa v ledničce. Vlastnil také sbírku fotografií, pořízených polaroidem, na nichž byly zohavené mrtvoly jeho prvních obětí. Tentýž Kemper, který mluví tak rozvázným hlasem a zdá se být perfektně při smyslech, mi dával následující kanibalské recepty: "Připravil jsem si šťavnaté ragú z kousků masa a ze špaget." Říkal mi, kolik se tam musí dát cibule a sýra a popisoval mi chuť toho jídla. Cítil skutečnou radost, když jedl své oběti a přitom se díval na fotografie. Po třech nebo čtyřech týdnech se vražedné pudy znovu staly příliš silnými a nutily ho znovu zabíjet... Když sérioví vrazi nejsou zatčeni, časový interval mezi každým zločinem se postupně zkracuje. Je to jako droga."

"Kemper vypráví, aniž by cokoliv skrýval, nejstrašnější detaily svých zločinů, ale je velmi rezervovaný co se týče jeho matky. Přiznává se ke kanibalismu, ale pomlčí, že si z matčiny uříznuté hlavy udělal cíl pro šipky. Snaží se vypadat rozumně, ale nicméně vysvětluje, jak vyřízl matce hrtan a jaké měl potíže, než se mu podařilo jí uříznout hlavu."

"Jeho matka," pokračoval dr. Lunde, "měla velmi silnou osobnost a neustále ho srážela. Měla hromový hlas a velmi často mu nadávala. Kemper tím po léta velmi trpěl. Dal si práci s tím, že tenhle důležitý hlasový orgán vyřízl, rozsekal ho na cucky a vyhodil do odpadků. Je to evidentní symbol, pochopitelný i pro začínajícího psychiatra. Sérioví vrazi se po svých činech snaží racionálně vysvětlit svoje chování. Kemper se nikdy moc nehlásil k nekrofilii. Snažil se, aby ho považovali za vraha, dokonce i za kanibalského vraha, ale ne za sexuálního zvrhlíka."

"Pane doktore, během interview si Kemper dvakrát protiřečil, když evokoval záměrný nebo neúmyslný výběr svých obětí. Jak to bylo ve skutečnosti?"

"Kemper si své oběti vybíral velmi pečlivě. Viděl jsem dokonce seznam napsaný jeho rukou, který uvádí, jaké charakteristické vlastnosti musí absolutně mít jeho budoucí oběti. Mladé ženy, které ho zastavily při autostopu, zavaloval otázkami. Zaměstnání otce? Místo bydliště? Popis jejich domu? Na které univerzitě studují? Jeho matka mu často opakovala, že studentky z dobrých rodin, vzdělané, krásné a inteligentní by vždycky odmítly sejít se s takovým ubožákem, jako je on: a právě takové typy žen Kemper vyhledával. Když stopařky nekorespondovaly s jeho kritérii, vystupovaly z jeho auta živé a zdravé. Podle vlastního svědectví Kemper do svého auta naložil tři sta až čtyři sta stopařek.

Jeho vraždy byly ostatně velmi pečlivě připravovány, podobně jako u většiny nepsychotických sériových vrahů. Upravil auto, takže mohl uzavřít dveře díky mechanismu, který se nacházel pod jeho sedadlem. Jakmile dívka nastoupila do jeho auta, ocitla se v pasti. Důkazy? Stopy škrábanců od nehtů, nalezené na pravých dveřích. Ted Bundy, Kenneth Bianchi a Angelo Buono instalovali do svých aut podobné zařízení."

"Domníváte se, že Kemper je i v tuto chvíli nebezpečný?"

"Tam, kde se nachází, ne. Kemper se zajímá o vraždy žen. Ve vacavillské věznici jsou jen muži. Vražedné pudy, které Kempera nutily zabíjet, byly orientovány proti matce. Ta je mrtvá a já si nemyslím, že Kemper by byl teď nebezpečný, i kdyby se mohl potkávat s ženami."

aleff, 30.03.2007

PORTRÉTY VRAHŮ - FUCK THE SYSTEM BY CHO SUNG-HUA

Na začátku byl sen o novém životě v USA a na konci deziluze a masakr na Univerzitě s bilancí 32 mrtvých a 12 těžce zraněných. Svůj čin vrah odůvodnil slovy „Teď musíte žít s tím, že na vašich rukách ulpěla krev, kterou nikdy nesmyjete“.

Kdo sleduje v těchto dnech zpravodajství, ví, že je řeč o 23letém přistěhovalci z Koreje, který se před týdnem umístil na první pozici v pomyslné hitparádě masových vrahů v USA, když postřílel 32 svých spolužáků a dalších 12 většinou těžce zranil. Nežli se pozornost médií se svou obvyklou falešnou morálkou přesune k podružným tématům jako je držení zbraní v USA, xenofobie a vyvolávání strachu a standardně bude tato hrůzná událost omílána pod všemi možnými záminkami do omrzení, můžeme se v krátkosti zamyslet nad tím, co se ve skutečnosti stalo a kde se berou důvody pro podobné jednání. Nikde totiž není psáno, že se podobný masakr neodehraje zítra v ČR.

Vezměme to ale od začátku ..

Původně provozovali rodiče vraha patřící ke střední třídě antikvariát v Soulu. Měli za to, že USA bude pro jejich dvě malé děti lepší místo k životu, že je dostanou na dobré školy a pak budou moci vést lepší život než jejich rodiče, kteří se pro budoucnost svých dětí obětují, aby se dětem dostalo dobrého vzdělání a to jim pomůže postavit se na vlastní nohy a možná jim i otevře dveře do lepší společnosti. Přísné vedení vlastní Asiatům mělo oběma dětem vštípit způsobilé vychování. Do USA se rodina dostala klasickou cestou přistěhovalců na pozvání příbuzných, když bylo budoucímu masovému vrahovi 8 let. Svůj krámk v Soulu prodali a za vystěhování dali skoro všechny své peníze.

Dcerka pak v USA úspěšně vystudovala universitu v Princetonu a synek se dostal na prestižní Polytechnickou Univerzitu ve Blackburgu ve Virginii. Princeton se nachází v New Jersey, kde ze všech přistěhovalců převládají nejvíc křesťansky orientovaní Poláci, zatímco Blackburg je v jižanské Virginii. V New Jersey je místy natolik pruderní společnost, že potkáte jen nealkoholické a nekuřácké restaurace plné tlustochů, co dokážou na posezení spořádat 46 cm velkou a 2 cm tlustou placku nazývanou po italsku pizza a zapít to půllitrem tmavého teplého nápoje připomínajícího starou dobrou meltu, jíž zde přezdívali kafe. Naproti tomu se Americký jih odjakživa vyznačoval jistou spořádaností starousedlíků majících ovšem specifické způsoby náhledu na to, co je americké a co se sem přistěhovalo odjinud. Ve zdejších kraji bylo několik století udržováno otrokářství jako zcela normální společenský řád, takže si lze celkem živě představit, jak se asi děti z bohatších rodin starousedlíků chovají k chudému korejskému přistěhovalci, i když přistěhovalci z Koreje tvoří cca. 15% studentů Polytechnické univerzity. Z české televize zná sice divák mnoho amerických filmů, ale kdyby měli lidé možnost slyšet dialogy v originále bez dabingu, asi by utrpěli šok, když by slyšeli mluvit anglicky Arnolda Schwarzenegera nebo Bruce Lee. Připočtete si k tomu tedy i (ne)schopnost Asiatů mluvit plynule anglicky a můžete si udělat představu, jaké psycho se na amerických školách každý den odehrává.

Rodiče žili ve falešném pocitu štěstí, že obě děti dostali na univerzitu, ale jejich přílišná snaha dbát u dětí na vzdělání, výchovu a formální znaky společenského uplatnění asi nějak víc než je zdrávo vytěsnila prostor pro obyčejné lidské city. ***"Sung-hu dělal svým rodičům starosti, když byl malý, protože nemluvil, byl ale způsobilý. Nevím, jak mohu odčinit svou odpovědnost za to, že jsem své děti nevychoval řádně. Nevím, jak mohl Cho Sung-Hu něco takového udělat, když jeho rodiče odešli do daleké země a tvrdě pracovali,"*** řekl po masakru jeho dědeček Kim deníku Dong-a ilbo. Cho Sung-Hu studoval na virginské univerzitě na bakaláře anglické literatury. Se svými rodiči žil podle agentury Reuters v USA už od roku 1992.

DEN D / PONDĚLÍ 16. DUBNA 2007 PO RÁNU ..

6:30

Student Cho Sung-Hu se obléká do bojového úboru, který později popsala jedna přeživší studentka jako nějakou nepovedenou skautskou uniformu. Do tašky dává balíček s videokazetou a fotografiemi. Kontroluje municí, zbraně a přibaluje těžký řetěz.

7:00

Cho Sung-Hu vchází do pokoje na kolejích a chladnokrevně zastřelí v posteli chlapce a dívku. Poté se klidným krokem odebere na poštu.

7:15

Policie po telefonické zprávě o střelbě ve West Amber Johnston Hall doráží na místo a nalézá dvě oběti střelby.

7:30

Policisté neúspěšně pronásledují muže podezřelého z dvojnásobné vraždy.

8:25

Vedení institutu se radí o způsobu, jak informovat studenty o střelbě v Amber Johnston Hall.

9:00

Vedení institutu je policií informováno o dosud neúspěšném vyšetřování vraždy.

9:01

Cho Sung-Hu podává na poště v Blackburgu zásilku pro informačního ředitele televizní stanice NBC, Steve Capuse. Zásilka obsahuje videonahrávku s jeho zpovědí, která posléze oběhne celý svět. Zatímco studenti a personál fakulty dostávají varovné SMS, že v areálu univerzity došlo ke střelbě, Cho Sung-Hu se s taškou přes rameno blíží k Norris Hall, kde jsou posluchárny plné studentů, na nichž zamýšlí vykonat svou pomstu.

9:26

Personál fakulty a studenti jsou prostřednictvím e-mailu informováni o střelbě ve West Amber Johnston Hall, ale to již v několika třídách probíhá masakr v podobě hromadné poprav. Útočník nejprve zajistí dveře budovy řetězy, aby z ní studenti nemohli uniknout. Někteří po prvních výstřelech v hrůze vyskakují z oken 2.patra, jiní se naopak od oken drží co nejdál a tisknou se k podlaze.

Podle jedné studentky byl pachatel během útoku divně oblečený. **"Vypadal jako člen dětského skautského oddílu,"** líčila dívka, která přežila masakr v jedné z učeben jen díky tomu, že předstírala, že je mrtvá. Podobné štěstí však nemělo dalších 20 jejích spolužáků, kteří v tu chvíli leželi mrtví na podlaze.

Cho Sung-Hu, který po celou dobu vraždění nepromluví, jen chladnokrevně vyměňuje vyprázdňené zásobníky a systematicky zabíjí. Když slyší z třídy, kde před chvílí všechny postřílel, ještě nějaké zvuky, vrátí se, aby své dílo dokonal a pokouší se prostřílet dovnitř. Oběti masakru se stane také 76letý profesor Liviu Librescu. Přeživší studenti po tragédii vypovídali o jeho hrdinství. Učitel totiž zahyne, když zevnitř učebny brání Ču Sung-huovi vejít. Snaží se vstup zabarikádovat a studenti tak mají čas utíkat oknem. Pak ho zasáhnou kulky, které pronikly skrz dveře, nastane ticho a Cho Sung-Hu jde vraždit o třídu dál.

Zranění, která lidem způsobuje, jsou podle pozdějších informací lékařů brutální. **"Žádná z obětí neměla v těle méně než tři střely,"** upřesňuje doktor Joseph Cacioppo z nemocnice v Blacksburgu.

9:45

Šíří se první informace o střelbě v Norris Hall a davy studentů v panice prchají z budov. Po svém příjezdu policie vniká do vrat budovy, zabarikádovaných zevnitř pomocí silného řetězu.

Podle zvuku výstřelů se nechá vést do druhého patra budovy. Masového vraha nachází policie ležet v jedné z tříd mezi jeho oběťmi poté, co si sám vzal život. Oběti leží ve čtyřech učebnách a na schodišti severní koleje, uvede následně policie.

NBC / STŘEDA 18. DUBNA 2007 – „ZAHNALI JSTE MĚ DO KOUTA“

"Stanice NBC News po obdržení zásilky okamžitě kontaktovala úřady a předala materiály Federálnímu úřadu pro vyšetřování (FBI)," řekl zástupce virginské státní policie Steven Flaherty na tiskové konferenci. Podle NBC se jednalo o nesourodý a často nesouvislý video manifest o 1800 slovech a 43 fotografiích. Na 11 z nich je zachycen sám střelec se zbraněmi v rukou mířícími na kameru, na sobě khaki vestu ve vojenském stylu, černé palčáky, černé triko, batoh a černou baseballovou čepici obrácenou dozadu. Na některých fotografiích se usmívá, na jiných se mračí nebo vzteká. Ve středu v nočních zprávách stanice NBC odvysílala úryvky z videonahrávky. Student jihokorejského původu tam podle agentury AP říkal:

"Zahnali jste mě do kouta a ponechali jste mi jedinou možnost. Měli jste stovky miliard šancí a způsobů jak zabránit dnešku. Rozhodnutí bylo na vás. A vy jste se rozhodli prolít mou krev. Teď musíte žít s tím, že na vašich rukách ulpěla krev, kterou nikdy nesmyjete."

"Vandalsky jste devastovali mé srdce, znásilnili mou duši a podpálili mé svědomí. Mysleli jste, že dusíte život jednoho patetického mladíka. Díky vám, umírám jako Ježíš Kristus, pro inspiraci generací slabých a bezbranných lidí."

"Vaše mercedesy vám nebyly dost, vy spratci. Vaše zlaté náhrdelníky vám nebyly dost, vy snobové. Vaše svěřenecké fondy vám nestačily. Nestačily vám vodka a koňak. Všechno vaše hýření vám nestačilo na ukojení vašich požitkářských potřeb."

*"Měli jste všechno.
Když přišel čas, udělal jsem to.
Musel jsem to udělat !!!"*

Drsná slova, uvědomíme-li si, že jsou vyváženy smrtí několika desítek nevinných lidí. Video je možné shlédnout [zde](#).

Rektor univerzity zrušil do konce týdne veškerou výuku. V univerzitním kampusu proběhlo vzpomínkové shromáždění za oběti vražedného řádění. Mimo tyto politické a filozofické otázky ale hrozná událost v Blacksburgu především stresují americké studenty, kteří nejsou s to pochopit, proč se to všechno stalo.

KDO BYL CHO SUNG-HU ?

Uzavřený člověk, který se téměř s nikým nestýkal. Tak popisovali spolužáci jihokorejského studenta Čo Sung-hua, vraha 32 lidí na univerzitě v americkém Blacksburgu. V jeho pokoji na univerzitní koleji se našel dlouhý a "jízlivý" dopis. Cho Sung-Hu v něm vysvětluje svůj čin: *"Donutili jste mě udělat to."* Spílá *"bohatým dětem, zpustlému životu a nečestným šarlatánům"*, citovala ČTK deník Chicago Tribune.

Cho Sung-Hu však byl také autor dvou školních prací plných hrůzného násilí. Někteří studenti se hned poté, co univerzitou začala obíhat zpráva, že došlo k masakru, intuitivně ptali, zda je vrahem Cho Sung-Hu. Vodítkem k pochopení motivů vraha jsou i jeho školní práce. Svým

obsahem plným krutosti před časem upoutaly katedru angličtiny. Jeho školní práce posuzovalo i vedení univerzity a profesorka anglické literatury zakázala Cho Sung-Huovi, aby se účastnil jejího vyučování. Asi vycítila temnou stránku jeho zvrácené povahy dříve než ostatní a nevědomky sobě zachránila život tím, že se od něj zavčas izolovala. Dvě divadelní hry jsou plné chladných a násilnických postav. Student Ian McFarland se o hrách vyjádřil na svém internetovém blogu. *"Bylo to něco jako noční můra. Ty hry byly skutečně zvrácené. Na hrůzné násilí, které (v nich) působily zbraně, bych ani nedokázal pomyslet."*

Jinak zní asi takové prohlášení v Evropě a jinak v USA, kde je nošení zbraně jednou z nejvíce hájených svobod obyčejných občanů. Někteří dokonce po hrůzné události prohlašovali, že kdyby měl někdo po ruce zbraň, mohl vraha zastřelit a ušetřit tak ostatní studenty masakru. Žijeme v 21. století, ale jak je vidět, lidem jsou stále vlastní postoje typu „zub za zub, oko za oko“. Nevím, zda tomu správně rozumím, ale zastřelí-li kdo vraha, není náhodou sám také vrahem ???

Máte-li zájem, můžete si hry přečíst v originálním znění zde:

[Hra 1: Mr. Brownstone \(170KB\)](#)

[Hra 2: Richard McBeef \(211KB\)](#)

Další lidé popsali Cho Sung-Hu jako odtažitého člověka, který málokdy s někým promluvil. Jeho podivínství potvrzují výpovědi dvou bývalých spolubydlících. Masový vrah z Virginie se v minulosti léčil na psychiatrii a měl záznam u policie. Předloni si na něj u strážníků stěžovaly studentky. Bály se ho, protože je pronásledoval - nejprve v listopadu a poté znovu v prosinci 2005. Obtěžoval je e-mailem, telefonáty i sledováním. Když Cho Sung-Hu vypovídal na policii kvůli obvinění z pronásledování dívek, jeden z jeho spolubydlících policii upozornil, že by mohl Cho Sung-Hu spáchat sebevraždu, napsal americký deník Chicago Tribune. Od té doby o něm policie neslyšela .. tedy až do 16.4. 2007 ..

Kvůli výše popsanému incidentu se však Cho Sung-Hu dostal na několik dní do místní psychiatrické léčebny, uvedl šéf univerzitních strážníků Wendell Flinchum. Nevěděl však, jaký byl výsledek jeho vyšetření, ani zda tehdy Cho Sung-Hu s umístěním v léčebně souhlasil. Ani jedna z dívek, které tehdy pronásledoval, nebyla při pondělním útoku zraněna, doplnil Flinchum.

PROČ SE TO STALO ???

Nejsem kriminalista nebo psycholog. Jen se zajímám o krajní situace a přemýšlím o důvodech, proč se masakry jako ten ve Virginii stávají. Četl jsem již také hodně kazuistik, tak si dovoluji přidat na závěr pár tezí a budoucnost ukáže, nakolik byly správně formulované.

Zprávy o masakru jsem zachytil jen okrajově, ale mou zvědavost vzbudil drobný detail, když byl citován Cho Sung-Huův dopis nalezený na koleji, kde spílal „*nečestným šarlatánům*“ – okamžitě mi to připomnělo bigotního křesťana [George Meteskyho známého jako Mad bombera](#) a jeho spílání o „*hanebných skutcích*“. Podobné drobnosti většinou zvěstují znepokojivé události, které přijdou v podobě zvrácených útoků namířených tam, odkud se dotyčný domnívá, že pochází zlo, které mu znemožňuje žít tak jako ostatní.

Cho Sung-Hu sice sám sebe vnímal jako Ježíše Krista a manifestačně popravil několik desítek svých spolužáků, jejichž chování mu způsobovalo frustrace, ale ve skutečnosti to byla Cho Sung-Huova neschopnost mít obyčejné citové vazby na okolí. Jeho chování naplňuje evidentní znaky maniodepresivní psychózy. Cho Sung-Hu nebyl nic jiného než nebezpečný sadistický sociopat, který si vybil svoje komplexy méněcennosti na těch, které považoval za důvod svých depresí a vzal je s sebou proti jejich vůli jako své rukojmí na onen svět, aby těm, co přežijí jeho řádění dokázal, že udělali chybu, když ho přehlíželi a jím opovrhovali.

Svojí roli zde jistě sehrála nevšímavost okolí a věřím, že Cho Sung-Hu popsal velmi přesně nešvary společnosti, které ho zahly do kouta, z jehož sevření se „vykoupil“ hromadnou vraždou a aktem pomsty na těch, kterým nestál ani za letmý pohled, i když mohl mít pocit, že

je lepší než oni. To ale v životě mnohdy nestačí a nikoho to neopravňuje k tomu, aby bral právo do vlastních rukou. Jeho skutek proto nebude nikdy inspirací slabým a bezbranným lidem, ale Cho Sung-Hu bude považován za obyčejnou zrůdu, která neunesla vlastní nicotnost a zbaběle se pomstila na nevinných.

Nestranného pozorovatele pak zaujme postoj americké policie, která cituji „*o motivech vraždění zatím nevedla žádné informace*“, i když vše důležité je možné vyčíst z charakteru provedení té popravky, ze stop, co vrah zanechal ve svém dosavadním životě a z videonahrávky, kterou zaslal do NBC.

Není to dobrá vizitka stavu americké společnosti. Tohle všechno se nestalo někde v kosmopolitním New Yorku nebo San Diegu, ale na poklidné prestižní universitě v konzervativní jižanské Virginii. A není to žádná fikce, je to jen obyčejná skutečnost, která bude mít příště ještě hrozivější rozměry. Osobně si neumím představit hrůzu, v jaké se popisované hromadné vraždění muselo odehrávat a už vůbec si neumím představit, jak se asi cítí matka vraha, z jejíhož lůna vzešla taková zrůda ..

aleff, 21.04.2007

PORTRÉTY VRAHŮ – RITUÁLY SMRTI

Na závěr série článků o vražích připojujeme pohled očima kriminalistů, seznámíme se blíže s metodami chytání nebezpečných zločinců, zaměříme se na obecný profil sériových vrahů a rozpoznávání bludů, pod jejichž vlivem páchají zločiny.

V minulých dílech popisujících zločiny nejšílenějších sériových vrahů jsme se zaměřili na konkrétní zločince, jejichž skutky se neslavně zapsaly do historie lidstva. Bohužel pro všechny, nejedná se o nic ojedinělého, s čím běžný člověk nemůže přijít do kontaktu. Naopak! Je-li lidská psychika vyšínuta mimo normál, můžou nabrat události rychlý spád i ve vašem nejbližším okolí a vy to zjistíte teprve ve chvíli, kdy se začnou dít zvěrstva na lidech, které osobně znáte. S respektem k rodinám všech obětí si přesto myslím, že je nutné pochopit, co se odehrává v mysli těchto vrahů a jaké motivy je vedou k provozování jejich úchylných rituálů zanechávajících za sebou smrt, aby měl člověk možnost rozeznat včas signály, které vraždění předcházejí.

Co se týče pohlaví sériových vrahů, porovnejme procenta s obyčejnými vrahy.

Pohlaví	Vrazi obecně	Vrazi sérioví
Muži	87%	89%
Ženy	13%	11%

Ve srovnání s vrahem všeobecným, který používá především střelnou zbraň, sériový vrah dává přednost kontaktu se svou obětí. Používá nůž, škrtky nebo ubíjí svou oběť nějakým předmětem. Protože sériový vrah zabíjí opakovaně, mění někdy svou metodu, čehož si můžeme všimnout zejména u psychotiků, kteří nepřipravují svůj zločin předem a improvizují na místě. Tento fakt se projevuje ve statistikách sloučením přirozených zbraní a střelných zbraní. Ženy, které zabíjejí v sérii, jsou méně násilné než muži a mají pozoruhodnou slabost pro jed (45%), což je oblíbená zbraň "černých vdov" a "ošetřovatelek smrti".

Sériový vrah, který spáchá svůj první zločin je mladý muž ve věku kolem 27 let. 71% sériových vrahů spáchalo svůj první zločin před 30 rokem svého života. Na rozdíl od všech ostatních vrahů je to spíše běloch (83%) a útočí především na ženy (v 65%), pokud je heterosexuál. Vraždí své oběti v daném teritoriu, ve městě nebo ve státě, který je blízko jeho bydliště v 63% případů (u žen 51%).

Sériový vrah často touží zabít už několik let před svým prvním zločinem - a jeho vzhled vzbuzuje důvěru. Ve většině případů sériových vrahů nepsychotiků, oběti své budoucí vrahy následovali dobrovolně. Tak například Ted Bundy předstíral, že má zlomenou ruku a prosil mladé ženy, aby mu pomohly řídit jeho volkswagen. Tento typ vraha také využívá inherentní právní problémy USA, kde existuje více než 16 000 policejních sil, nezávislých jedna na druhé. Typickým příkladem je homosexuální vrah John Wayne Gacy, který zavraždil 33 mladíků. Několikrát se jeho jméno objevilo v souvislosti s několika zmizelými chlapci. Figuroval jako jejich zaměstnavatel, ale pokaždé bylo vyšetřování vedeno policií z jiného okrsku v Chicagu. Nedošlo k žádné výměně informací. Nikoho dokonce ani nenapadlo si ověřit, jestli Gacy nebyl obžalován už předtím, což byl přesně ten případ, protože Gacy strávil rok ve vězení za pokus o vraždu, doprovázený sodomií.

INTEIGENCE SÉRIOVÝCH VRAHŮ

Výzkumy, týkající se stupně inteligence zločinců - měřených Stanford-Binetovým testem - prováděné od padesátých let, prokázaly průměrný inteligenční kvocient od 91 do 93 stupňů, ačkoliv průměr nekriminální populace se pohybuje kolem 100. Můžeme namítnout, že uvěznění vrazi nejsou reprezentativním vzorkem světa zločinců a že ti nejinteligentnější z nich uniknou zatčení díky vyššímu inteligenčnímu kvocientu.

Zločiny, spáchané méně inteligentními zločinci jsou ty, které jim přinesou okamžitý zisk: násilí vykonané proti oběti, sexuální uspokojení, útok na neznámého člověka, s nímž se vrah náhodou potká v pusté uličce nebo loupežné přepadení... Inteligentnější zločinec připravuje své zločiny pečlivě, organizuje je do nejmenších detailů, aby se vyhnul jakékoliv chybě.

Sériový vrah je obvykle velmi inteligentní. Podle nedávných studií FBI se jeho inteligenční kvocient pohybuje kolem 110 a inteligenční kvocient zločince, který se dopouští znásilnění v sérii je ještě vyšší: 120. Ale tyto standardní testy neukazují vždycky skutečnou úroveň inteligence nějakého zločince: starost s jakou své zločiny plánuje, jeho schopnost manipulovat okolím nebo úskoky, které používá... Sériový vrah, pokud nezabíjí z prospěchu, vraždí velmi často stejné typy osob. Ted Bunty útočil jen na mladé studentky s dlouhými vlasy, které mu připomínaly snoubenku, jež ho několik let předtím odmítla. Tato snoubenka pro něj reprezentovala matku, která ho odhodila a nechala ho adoptovat. Idea cestování je velmi důležitá pro sexuální sadisty. Zabijáci jako Ed Kemper, Ted Bunty, Randy Kraft nebo Larry Eyler neváhali ujet několik stovek kilometrů, aby si vybrali a uštvili své oběti. Velká většina sériových vrahů byla rovněž týrána během dětství, jako např. Ed Gein, Charles Manson, Henry Lee Lucas nebo Ottis Toole.

Zločin je vrahem považován za jakýsi druh rituálu. Tato individua mají strach ze sexu a jsou schopni se milovat jen s bezmocnými, omdlelými nebo mrtvými oběťmi. Harry Lee Lucas své oběti zabíjel, aby se mohl ukájet na různých částech jejich těla, které odřezával. Sériový vrah nepovažuje svou oběť za lidskou bytost, ale za věc, trup a údy mu slouží jen k tomu, aby uspokojily jeho žádost. Pro něj není důležitá identita mrtvoly, ale to, co představuje. Idea rituálu má velmi důležitou funkci ve všech zločinech sériových vrahů. Tito zločinci přiznávají, že si představovali nescetněkrát své zločiny dřív, než je realizovali.

GENEZE A VIDINY SÉRIOVÝCH VRAHŮ

Vraždy, z větší části spáchané sériovými vrahy, mají skrytý motiv, jenž je většinou sexuálního původu a který pramení z vrahových obsesí. Dopadnout sériového vraha je práce extrémně těžká, hlavně pokud se jedná o organizovaného psychopata, což je nejrozšířenější kategorie těchto vrahů. Policie stojí tváří v tvář zločinu bez motivu a nedisponuje žádnou konkrétní indicií.

Kvalita působení rodiny je důležitým faktorem ve vývoji dítěte. Závislost dítěte na rodičích a na dalších členech rodiny utváří jeho život v dospělosti a jeho reakce vůči společnosti. Tyto první citové vazby, nebo jejich absence, které působí od nejútlejšího věku, se vrývají do duše dítěte a určují jeho vnímání mimo rodinný rámec. Obecně se připouští, že osobnost jedince se vytváří během prvních let života. Ačkoliv trvání extrémních stresů či závislost na alkoholu nebo drogách může způsobit i pozdější škody, tato první léta jsou kritická pro strukturu a rozvoj osobnosti. Stává se zřídka, že vrah pochází z vřelého a chápajícího prostředí. Většinou byl budoucí vrah zanedbávané dítě nebo se stal obětí zneužívání, které se projevilo velkým počtem konfliktů během dětství, aniž by bylo dítě schopné se vzepřít a použít adekvátní systém obrany. Nicméně mnoho lidí bylo vychovááno v podobném prostředí, aniž by se z nich stali zločinci. Tato frustrace, stresové stavy a krize strachu, spojené s chronickou neschopností se ovládnout, může vést člověka k totální izolaci ve společnosti, kterou považuje za nepřátelskou entitu.

Během tohoto procesu se takový člověk čím dál tím víc izoluje. Někteří jedinci si vybírají sebevraždu už v dospívání, aby nemuseli poznat život v osamělosti a frustraci. Tento typ člověka se podceňuje a společnost odmítá, protože je přesvědčen, že se ho lidé straní. Rodina a jeho okolí ho obecně popisují jako klidného, příjemného člověka, který si své pocity nechává pro sebe, ale který nikdy nekonkretizuje svoje schopnosti. Během dospívání by mohl spáchat akty voyerismu nebo fetišismu, které substituují jeho neschopnost mít normální sexuální vztahy s ženami. Jiný typ jedince, který se uzavírá před společností, je člověk, který se chová nepřátelsky vůči svému okolí. Svě nepřátelství vyjadřuje agresivními gesty, která jeho okolí bude považovat za nerozumná nebo bláznivá. Toto nepřátelství se bude manifestovat především během puberty, v době dospívání. Takového člověka jeho okolí popisuje jako buřiče, provokatéra, manipulátora, egoistu. Zakusí těžkosti v rodině, s přáteli, s představiteli autority. Vyjadřuje se antisociálními gesty, která ho mohou dovést až k vraždě. Hledá způsob, jak by se pomstil společnosti a potrestal ostatní, kteří se cítí dobře.

Historie těchto jedinců tedy odhaluje, že početné problémy existovaly už v lůně jejich rodinné

struktury. Polovina vyslychaných sériových vrahů mělo nějakého zločince v rodině. 53,3% z nich mělo ve svém rodinném kruhu předky s psychiatrickou minulostí. Potvrzuje to nedostatečný kontakt mezi rodiči a dítětem a neadekvátní styky, 69% z těchto rodin mělo problémy s alkoholismem, 33,3% užívala tvrdé drogy, 46,2% zakusila enormní sexuální těžkosti. Lze konstatovat, že většina těchto zločinců žila podprůměrným životem a měla se členy své rodiny spíše negativní kontakty. Přirozený otec opustil domácnost ještě dříve, než dítě dosáhlo 12 let ve 47% případů. Matka zastávala dominantní postavení u 66% sériových vrahů, ale 45% z nich cítí k matce chlad. 70% má stejné vztahy k otci. Toto nedostatečné mentální okolí nebylo kompenzováno nějakým vzorem, starším bratrem nebo sestrou, protože velká většina těchto jedinců byla nejstarším dítětem. Rodiče byli příliš zaneprázdněni svými vlastními sexuálními problémy, užíváním drog nebo alkoholu, a nelze zapomenout ani na jejich hádky. Takoví rodiče, kteří svým dětem nenabídli žádné vedení, představují vzor deviantního chování.

INDIVIDUÁLNÍ CHOVÁNÍ

Když člověk zkoumá individuální vývoj těchto zločinců, je překvapen výskytem dvou faktorů: trvalé zneužívání, které je psychické (v 30%), psychologické (69%) nebo sexuální (40%), a existence představ a vysněného života.

Většina z těchto vrahů zdůraznila životní důležitost představ a vysněného života na bázi agresivity, v němž se míchá sex a smrt. Všichni uvedli, že dávali přednost svým fantaziím před reálným životem. Ne všechny děti odpovídají svému okolí fantaziemi, v nichž se objevuje násilí. A naštěstí ne všechny děti, které se ukrývají do těchto fantazií, páchají zločiny. Nicméně vrazi během svých prohlášení odhalili vysoký stupeň egocentrismu ve fantaziích, orientovaných k sexu a k agresii. Více než polovina z nich uvádí, že se fantaziemi plnými násilí zabírala už před 18 rokem svého života a 21% z nich tyto fantazie realizovalo do jednoho roku po jejich objevení.

Když byli zločinci požádáni, aby vyjmenovali své sexuální preference, výsledek byl naprosto výmluvný:

- 81% pornografie
- 72% fetišismus
- 71% voyerismus
- 39% sadomasochismus
- 25% exhibicionismus
- 23% bestialita
- 22% obscénní bičování
- 17% travestismus
- 11% prostituce
- 07% koprofágie

Všechny tyto formy sexuálních projevů jsou rázu samotářského. Když byli tito lidé vyšetřováni o přípravě svých zločinů a o jejich vražedném jednání, všichni potvrzovali velkou důležitost svých fantazií. Přiznávali se, že po první vraždě byli velmi zaneprázdněni a někdy i stimulováni vzpomínkami na svůj čin, což přispívalo k napájení fantazií jejich příštích činů.

Díky tomu začínáme lépe rozumět zločineckému vývoji sériových vrahů, počínaje neuspokojeným životem v rodinách, který je obrácí k imaginárnímu světu plnému násilí, v němž se dítě konečně stane pánem. Kontrola nad tímto vysněným vesmírem se stává rozhodující v očích dítěte a později i dospělého. Není to představa útěku do lepšího světa, s nímž se můžeme setkat u dětí, které se tak zotavují z nadměrného týrání. Takoví lidé nekompenzují tuto stimulaci a agresivitu nějakými tvůrčími aktivitami nebo idylickými myšlenkami. Jejich energie je usměrňována k agresivní a dominující fantazii, vsugerována jim opakovanou projekcí jejich vlastního zneužívání a oni se identifikují s agresorem. Už jsme si řekli, že tito jedinci jsou nadáni nadprůměrnou inteligencí, a přesto jejich výsledky ve škole, na univerzitě, jejich sexuální vztahy, jejich výkony ve vojenské službě nebo v zaměstnání dosahují zarmocující úrovně. Více než polovina z nich nedokončila školní docházku,

zbytek dostával jen velmi průměrné známky v 68% případů.

Takoví lidé si nedokážou zachovat zaměstnání: 80% z nich mění neustále místo. Navíc se u většiny z nich jedná o nekvalifikovanou práci. Takřka 45% z těchto sériových vrahů si v jistý moment zvolilo vojenskou kariéru a více než polovina z nich byla vyřazena z důvodů lékařských, psychiatrických nebo pro neposlušnost. Kromě toho 25% z nich se během vojenské služby dopustilo kriminálního činu. Co se týče jejich sexuálních zkušeností, 44% sériových vrahů doznává, že nepoznalo "normální" styky před přechodem na zločineckou cestu.

Tyto vražedné fantazie, vlastní sériovým vrahům, z nich činí extrémně nebezpečné jedince. Vypadají normálně, dokud nějaký banální incident nespustí explozi. Pro Teda Buntyho to byl pohled na studentku, podobající se jeho bývalé snoubence, pro Carttona Garyho to byla starší běloška, podobající se těm, které zaměstnávaly a nenáviděly jeho matku černošku. Co se týče Johna Waynea Gacyho, banální hádka s jedním z jeho zaměstnanců - dospívajícím chlapcem, který si stěžoval na svůj plat - zapůsobila tak, že ho uvrhla do vražedného šílenství.

Sériový vrah je nemocný člověk. Už zabíjení nemůže zastavit, a v žádném případě po tom ani netouží. Žije jen prostřednictvím smrti ostatních. Když se ocitnou za mřížemi, sérioví vrazi přiznávají skoro vždycky svoje zločiny. Mají dokonce tendenci přisoudit si víc zločinů, než ve skutečnosti spáchali. Dá se to vysvětlit jejich nesouměřitelným egem, jejich touhou po slávě. Je to také část jejich přirozenosti, která je nutí manipulovat právním systémem.

PSYCHOTICKÝ VRAH A PSYCHOPATICKÝ VRAH

Z psychiatrického hlediska můžeme diagnostikovat dva druhy jedinců, kteří páchají sériové zločiny: psychotický paranoik, který může být schizofrenikem, a psychopat, jehož osobnost je rozhodně asociální. Tyto suchopárné termíny nejsou vždy dobře chápány.

Abychom je zjednodušili - asociální osobnost představuje následující charakteristika:

- 1) Chybí jí zralost, je to bytost nevděčná, cynická, neloajální, buřičská, která využívá ostatní.
- 2) Protože necítí empatii, je neschopná pochopit, jak mohou její činy zranit lidi, kteří ji obklopují.
- 3) Ostatní lidé pro takového člověka existují jen proto, aby mohli naplnit jeho potřeby.
- 4) Proto je sexuální život asociála typicky manipulativní a nevěrný.

Většina z těchto jedinců rozvíjí asociální osobnost díky špatnému zacházení, kterého se mu dostalo v dětství, buď proto, že měl abusivní rodiče, nebo proto, že byl opuštěn. Reakce na takové špatné zacházení může uvrhnout jedince do ještě nebezpečnějšího stádia a transformovat ho v sociopata. Ačkoliv takový člověk je morálně naprosto necitelný a cit mu úplně chybí, působí jako kdyby si svoje emoce nechával pro sebe. Sociopat je "ohavný", obvykle velmi inteligentní a často se mu podaří brilantní kariéra. Tento profesionální úspěch někdy kompenzuje tím, že má nesmírný pocit osobní neschopnosti. Sociopat prožívá velké uspokojení z toho, že může kontrolovat ostatní. Manipulace se pro něj stane obsesí někdy až natolik, že pomalu míří k jedinému cíli: rozhodovat o životě a smrti nějaké osoby.

Psychopat, opravdový hedonista, hledá neustále své vlastní uspokojení, i za cenu újmy druhého člověka. Pokud psychopat zabíjí, necítí žádné výčitky ani nemá žádný pocit viny, protože si nic takového neuvědomuje. Hrůza spočívá v tom, že má naprosto normální vzhled, protože se stává mistrem v manipulačním umění. Není na něm vidět ani nejmenší stopa nějakého bizarního chování nebo iracionálního myšlení. Když je zatčen, jeho povrchní šarm a vyjadřovací schopnosti mu dovolují simulovat upřímnost a výčitky, aby zmýlil své žalobce. Ve vězení se sériový vrah psychopat stává vzorným vězněm. Je nejnebezpečnější ze všech sériových vrahů, což mu umožňuje co nejdéle unikat policejnímu pátrání.

PSYCHOLOGICKÝ PORTRÉT-ROBOT

Tento portrét-robot, který je zpracováván novým způsobem, je zvláštní směs vyšetřovatelské práce v terénu, psychologie, dedukce a intuice, založená na mnohaleté zkušenosti v pronásledování vrahů. Aby se někdo mohl stát členem této elitní jednotky FBI - Behavioral

Science Unit (BSU) nebo Crime Investigative Analysis, která sídlí v Quanticu, v podzemí National Academy - musí mít za sebou dlouhou zkušenost vyšetřovatele v terénu, specializovaného na vraždy. Tak by nikdy nemohl být svěřen úkol mladé stážistce, jakou byla Clarice Starlingová, zahraná Jody Fosterovou v Mlčení jehňátek, aby vyšetřovala sériového vraha takového kalibru, jakým byl Hannibal Lecter. Tito analytici se koncentrují na svou práci. Jejich miniaturní, krychlové kanceláře nedovolují nejmenší rozptýlení. Nacházejí se v místech, kde byl kdysi protiatomový kryt. Žádná okna, věčné světlo zářivek, velmi omezený prostor, naštěstí kompenzovaný skvělou úrovní kantiny FBI.

Některé z jejich dedukcí se podobají jasnovidecťvím, ačkoliv jsou výsledkem mnohaleté zkušenosti a vycházejí z parametrů, získaných systematickým vyšetřováním násilných zločinců:

- jestliže je tvář oběti zohavená k nepoznání díky ránám nebo jinému druhu mučení, ve většině případů to ukazuje na předcházející styky mezi vrahem a obětí;
- když se na místě krvavého zločinu nachází nějaký velmi čistý prvek, jako např. vana, pečlivě vyčištěná od krvavých skvrn, velmi pravděpodobně to znamená, že vrah byl před méně než šesti měsíci propuštěn z nějakého psychiatrického zařízení;
- sexuální sadisté mají tendenci urazit se svými auty velmi dlouhé vzdálenosti.

Specialisté na psychologický profil stanovili dva typy sériových vrahů. Zločinec organizovaný plánuje své zločiny naprosto vědomě a vodí své oběti na místo činu. Zločinec neorganizovaný se méně stará o přípravu a místa jeho zločinů odrážejí jeho mentální zmatek. Toto rozlišení je praktické. Nabízí okamžitý duševní portrét a svými konotacemi podává důkazy o objektivitě. Přírozeně tato metoda identifikace není neomylná, protože je kombinací zkušenosti a intuice. Nicméně srovnávací prvek mezi zatčenými vrahy a jejich psychologickým profilem, který byl vytvořen ještě před jejich zatčením ukazuje na poměr úspěšnosti 77%. Sérioví vrazi, kteří se často dopouštějí bizarních činů, mučí, pojídají nebo znásilňují mrtvolu, mají ideální možnost obhajovat se svým šílenstvím. Přesto si tento způsob obhajoby jen málokdy vybírají.

"Zabít někoho, to není snadná věc," ujišťuje John Douglas, šéf oddělení kriminální analýzy FBI. "Je to interakce mezi dvěma osobami: mezi vrahem a jeho obětí. Musíte vědět, co oběť mohla udělat. A na to člověk jen tak nenajde recept. Čím víc bude vrah jednat na místě činu, tím pro nás bude lehčí vytvořit jeho psychologický profil. Je evidentní, že když vrah zůstane dlouho na místě činu, aby se zabýval obětí, nechá tím víc důkazů o své vině." Vytvořit psychologický profil nějakého jedince není samoučelné, i když to nemůže přímo identifikovat pachatele. Ale pokud je portrét-robot správně analyzován, může určit typ člověka, čím víc spáchal zločinů, obsahujících jisté charakteristické definice.

JE SNADNÉ PŘELSTÍT PSYCHIATRA?

Zločinci umějí přelstít psychiatra. Co ten dělá? Stráví několik hodin v přítomnosti zločince a pak napíše zprávu. Zločinec měl celý život na to, aby se naučil podvádět lidi, aby se zaměřoval na jejich slabé stránky, aby pochopil, co chtějí vědět, aby jim mohl vyprávět, co chtějí slyšet. Ve chvíli, kdy se psychiatr setká se sériovým vrahem, zločinec má čas využít všechno, co slouží jeho zájmům. Má před námi jednu výhodu: nevíme, co si myslí. Psychiatři nejsou připravení setkat se s takovým individuem. Neuvědomují si, že stojí tváří v tvář vrahovi, jehož způsob myšlení je úplně odlišný. Psychiatr se ho snaží zařadit do rámce svých kategorií...

Všichni v sobě nosíme schopnost spáchat zločin, ale jedinec, pro kterého je zločin permanentním stavem duše, hledí na život jinýma očima. Kdybychom byli například zloději a kdybychom vešli do nějaké místnosti, patřilo by nám všechno, co by se v ní nacházelo. Stačilo by jen najít způsob, jak se toho zmocnit. Tito jedinci berou existenci jako jednosměrnou cestu. Většina sériových vrahů jsou psychopati a podobají se lidem, které potkáváme běžně na ulici. Nejsou vydáni napospas maniodepresivní psychóze, nejsou ani neklidní, ani deprimovaní, ale jejich vraždy a následné zohavování obětí nemají logické vysvětlení.

Lidé myslí, že původ jejich chování musíme hledat v nepříznivém sociálním prostředí, v bídě, v těžké minulosti... Nikdo opravdu neví, proč jsou takoví. Musíme pochopit, kdo jsou, abychom je dokázali poznat a zatknout je ještě dřív, než se dopustí prvního činu. Jiní jsou přesvědčeni,

že je to otázka genetická. Myslím, že nemáme dostatečné množství informací, abychom mohli s jistotou potvrdit tu či onu teorii. Důležité je dospět do takového stádia, abychom je dokázali velmi brzy identifikovat. Tito jedinci jako děti kradli, chovali se krutě ke zvířatům, projevovali fetišistické a pyromanské sklony, neustále byli neklidní a neuspokojení, zatímco ostatní děti se učily hrát si ve společnosti. Jeden třináctiletý chlapec v souvislosti s vyšetřováním např. prohlásil: *"Nechci vést takový život, jako můj starší bratr. Chodí do školy, večer se vrací domů, sportuje. Je jako pes přivázaný na vodítko."*

Ovšem snaha vcítit se do myšlenek sadisty, jenž utýral oběť pro vlastní rozkoš, nás poněkud paralyzuje a podvědomě nás vede zvědavě nahlédnout do světa věru vydařených potomků markýze de Sada a už předem trneme obavami, co uvidíme. Neboť dává-li sexus člověku křídla k napsání těch nejúžasnějších veršů nebo melodií, dokáže ho stejnou silou strhnout i do nejhnusnějšího bahna. Bojíme se toho, co uzzíme v lidském podvědomí. Obludné činy jiných nám možná připomenou některé naše vlastní představy a tužby. Stydíme se za ně, někdy právem, většinou zbytečně. Každopádně bychom se k nim přiznali snad jen na mučidlech. Nebo psychiatrovi, těžko říct, co je horší...

O to častěji pak zvrácené činy psychopatů a deviantů nazýváme bestiálními. Hovoříme o monstrech, o zvířatech v lidské kůži. Což je hluboká mýlka - některých činů je z celé přírody schopen díky svému vyvinutému mozku a jeho abnormálností jedině člověk. Vyrovnat se s osobou vraha, má-li člověk možnost s ním přímo hovořit, není jednoduché. Pro ilustraci na závěr připojuji vsuvku Viktorína Šulce, autora knihy Panoptikum sexuálních zločinů, jehož slova leccos napoví ..

Jen zřídka se dostane znalcům tak upřímné zpovědi, jak tomu bylo v případě mladičkého sexuálního agresora, pachatele několika velmi surových znásilnění. Rozbor jeho činů a pocitů jsem publikoval v roce 1996 pod jednoznačným názvem JSEM LOVEC! Připravil si do tašky šátek, nůž, který si sám vyrobil, bundu, maskáče a kanady - všechno to uschoval v blízkém lesíku. Později svou výbavu doplnil o čutoru, pásek a šňůru na prádlo. Když přišel do hospody nebo na zábavu, dal si pivo. Původně mu stačily čtyři püllitry, během času se vypracoval až na osm. Zašel se ke skříši převléknout a vzít si výzbroj. Pak sledoval ženy. Měl pocit, že je lovec, který jde za zvěří. Říkal si to v duchu, pořád si to opakoval. Zpíval si lovecké písničky...

Ve čtvrté třídě základní školy se s ostatními spolužáky při hrách svazovali. Líbilo se mu to. Stejně jako když na táboře strkal nějakému klukovi papíry do pusy, až se trýzněný pozvracel - to ho vzrušilo. V pubertě chodil onanovat do sklepa, přiškrcoval se. Přivazoval se nahý k trubkám, představoval si, že je ukřižovaný. V osmé třídě osahával spolužačky. Když křičely, utíkaly a schovávaly se, zjistil, že je to nejlepší ze všeho, co dosud zažil.

Zatímco předtím si představoval trápené osoby v neurčitém nebo mužském pohlaví, začaly teď převažovat dívčí objekty. Masochistické výstřelky ho ovšem neopustily: přivazoval se k nábytku, představoval si, že jde na popravu, lehl si svázaný před puštěný plynový sporák nebo do vany s vodou. Někdy si představoval, že místo něho leží bezmocná dívka. Přiškrcoval si přirození provázkem, dával si pleny mezi nohy, cokoliv z toho ho dokázalo vzrušit...

Pak přišla už zmíněná lovecká éra a naštěstí i relativně včasné dopadení, protože model svého chování - přiložit ženě nůž k hrdlu, pod pohrůžkou smrti ji znásilnit a následně ji nutit k orálnímu sexu - měl už dokonale zvládnutý. A brzy by mu tyhle kratochvíle přestaly zákonitě stačit... Během vazby měl sen: Jednu holku přivázel k trámu, s druhou souložil a pak ji pojídal jako kanibal. Ta přivázaná se na to musela dívat. Křičela strachy - a ještě víc křičela, když ji zaživa zakopal do země.

"Jsou to přece nemocní lidé," říkají o svých pacientech někteří sexuologové. Spolu se zarytými pseudohumanisty z nejrůznějších spolků a s nebezpečně útlocitnými dámami z prezidentské kanceláře pak sborově volají: *"Zasluhují léčbu, ne věznění!"*

Domnívám se, že tento lidumilný přístup, který naštěstí zdaleka nesdílejí všichni odborníci, je ve své profesionální optice notně pokřivený. Pokud někdo spáchá sexuálně motivovaný trestný čin (lhostejno, zda byl či nebyl soudními znalci uznán za příčetného, tj. jeho rozhodovací a

ovládací schopnosti nebyly v době páchání trestného činu podstatně sníženy), musí být od společnosti, kterou ohrožuje, dlouhodobě a neprodyšně izolován!

Což bohužel není právě případ dnešních psychiatrických léčeb, kde pacienty s nařízenou ochrannou ústavní léčbou hlídá zdravotnický personál... A pokud se má deviantní jedinec vrátit na svobodu, měl by o tom - s rizikem vlastní zodpovědnosti - spolurozhodovat lékař a okresní soud. Nikoliv ovšem v poloanonymním místě věznice, ale tam, kde k původnímu zločinu došlo. Tam ať řeknou lidem, včetně pozůstalých po oběti, pěkně do očí: *"Jsme přesvědčeni, že pan X. Y. už není nebezpečný."*

Ne, já nevolám po doživotní kriminalizaci lidí, kteří uznali, čeho se dopustili, pochopili smysl nařízené léčby, případně dali souhlas ke kastraci. Nezapomněl jsem na slova již citovaného brněnského kriminalisty mjr. Matouška:

**"Když je člověk na místě činu a vidí zuboženou, utýranou oběť, zatne zuby a říká si:
Tak tohle pachatele musíme dostat!
A potom proti vám sedí člověk se zpackaným dětstvím a zpackanou výchovou, jehož
deviaci možná zavinil komplikovaný porod ..
- to je pak trochu o něčem jiném..."**

Níže jsou uvedeny zdroje na webu, ze kterých bylo při sestavení série *"Portréty vrahů"* čerpáno nebo kde je kvalitně problematika vrahů zpracována:

[Muzeum zločinu](#)

[vrazi.webz.cz / archiv elektronických verzí knih o vrazích](#)

[Ministerstvo vnitra / statistiky kriminality v ČR](#)

aleff, 02.06. 2007